#شهاب 🦋:

بِسمِ اَللَّهِ اَلرَحمَنْ اَلرحيِم

Ketabton.com

د سهار څخه چې د واده په سودا لګیا وم، نور نو نفس مې د ډیرې ستړیا څخه نه پورته کیدو، پښو کې مې هیس توان او حرکت نه و پاتې په بې حاله او ستړی غږ مې آسما ته چې زما څخه مخکې د یو کالو دوکان خواته روانه وه ناری کړل او ومې ویل: آسما تا دې زما په سر قسم وي نور مې په پښو کې هیس توان او انرژی نشته ته و خدای نور خرید به پریږدو سبا ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- وي سبا نو کله د خريد وقت لرو؟ سبا ته د نکريزو شپه ده، ستا خسر ګنې اوس لا خفه وه او ويل يې: مور رواج نلرو ناوی دی، د واده په شپو ورځو کې د کور څخه ووځي، نن يې تاته اجازه نه درکول ته فکر کوی سبا دی پريږدی؟

د آسما په خبرو باندی مې د جهان د مور خبری ياد ته راځي، حق د آسما سره وو که نن مې خپل خريد نه وايې پوره کړی سبا خو بيخي اجازه نه وه! مجبوره په کرار، کرار او ستړی ګامو باندې د آسما پسي شوم، او د ماذديګر خوا آذنونه يې کول چې د کور خواته روان شو، کورته چې ورسيدم نور د لاس او پښنو غورځيدلي وم، يواځې نفس مې تلو راتلو. د ډير ستړيا څخه خپل کوټې ته نشوم تلې او مجبورې په دهليز کې د جهان د مور او راغلې ميلمنو سره کيناستم،

زما د حال په ليدو د جهان مور وويل: وی نو په تا باندی څه جبر وو چې خپل ځان دی د لاس او پشو واچوی؟ هلته کندهار کې ولې ستا په نظر دوکانونه نسته چې تا خپل شيان دلته جر،جر دی واخيستل او دسی دی ځان مړه کې؟

د هغې په جواب کې مې هيس ونه ويل، يواځې سر مې ښکته واچوی چې دهليز ته يو اوه اته کلن ماشوم چې ماته د جهان وراره معلوميدې راننوتې او کرار زما خواته راغي او ويې ويل: جهان کاکا وايې يو وارې د باندې راسه.

د هغه ماشوم په خبرې زه د موضوع تر اخيره پوه شوم! غوښتل مې لځايه پاسم او د باندی د جهان ليدو ته لاړشم چې د هغې مور زما لاس ونيو او په تروش تندی هغه ماشوم ته وويل: ورځه جهان کاکا ته دی ووايه چې ادی ويل د واده تر شپې باره ته حق نلری چې شزه دی وګوری، تر هغه وخته ورته وايه په زړه دی لويه ډبره کشيژده(کيږده)او بيا يې ماته مخ کړو او ويې ويل: وی تاته هم نور شه خبره نده چې د واده تر شپې خپل د ميره مخې ته ولاړسې..

د هغې خبرو ته مې په حيرت باندې غوږ نيولې وو! د ځان سره مې وويل: دا نو څنګه کار دی؟ مور خو کوژده کې يو بل ليدې وه او خبری کړی وه نو بيا دوي ولې دد خبرو اجازه د واده تر شپې بنده کړه؟ خو مجبوره بيرته هملته کينسم، فکر مې د جهان خواته وو يو هيدم ضرور يې پوښتنه کول چې ولې مو ناوخته کړل؟ د بازار څخه په راتلو؟ موبايل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم نه درلود چې ورته زنګ ووهم او ورته خبر ورکړم،

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې همغه کوچنې ماشوم بیا راغلو او ویې ویل: جهان کاکا وایې یو دقه دی راسې لژ کار ورسره لرم.

د هغه ماشوم پدی خبری په دهلیز کې ناست ټول ښځې په خندا شول او هر چا یو خبره کول چا ویل"جهان تر ماښام صبر نلری"بل ویل دومره وربانډی ګرانه یې زموږ لیور دی د اوس څخه لیونی کړی خپل د دیدن پسې" او خلاصه چې هر چا یوه،یوه خبره کول او زه د شرم څخه ګز،ګز په ځمکه ننوتلم او پوهیدم چې جهان ولاکه ماته کوم د عاشقی او زړه تنګون خبره لری...!

د هغه راپیښ شوی اتفاقاتو او خبرو وروسته د جهان زړه کې زما په اړه شک پیدا شوی وو! تر دی حده چې واده چې یو کال وروسته موږ باید کړی وایې!په یو میاشت کې جهان خان ځان د ځمکې او آسمان څخه ووهې ترخو ژر یې وکړو دومره ولاړی راغې او بابا ته یې وویل: چې زه واده غواړم تر دی حده چې ادی او بابا شکمن شول چې هسې زه خو ماشوم نلرم چې جهان داسې ورختا دی او واده غواړی؟

د ادی په خبره د فکرونو څخه راووتلم..
ادی- ورځه لوری وګوره جهان زوی څه کار لری درسره؟

د ادی په خبره د جهان د مور د خنګ څخه پاسیږم د هغې تندی تروش دی لکه چې خپل د زوی په کار ناراضه وی؟ خو څه نه وایې د جهان خان د څلور ورینداركیانو د خندا او پسخندی نظرو او د روقیه د شیطان نظر لاندی د حویلې خواته ځم چې جهان خان په تروش تندی د کور دروازی مخکې د قدم وهلو په حال وینم، زما په لیدو هغه دریږی او ماته راګوری.

کرار کرار ورته نږدی کیږم چې د هغه د مخ ګونځې نور هم زیاتیږی د پښو د نوک څخه د سر تر ویښته مې په ځیر،ځیر ګوری بیا په همغه تروش تندی وایې: ولې دی ناوخته کړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کراره لهجه ورته وایم: هغه آسما ویل نن به خرید خلاص کړو ځکه سبا نکیږی.
جهان خان- ولې نکیږی؟ دا اوس تا چشي اخیستل چې دوني مهمه وه چې بیخی ماشام دی کې؟ امم؟

ورګورم پوهیږم د بهانې پسې ګرځې پوهیږم هسې شکې شوی او هر خبره زر ځله پورته بنکته کوی، پدی تولو پوهیږم خو هیس چاره نشته راسره! نه پوهیږم څه وکړم جهان خان بیرته د اول ورځې پشان شې؟ یواځې په کراره وایم: ستا مور نن لا اجازه نه راکول سبا بیخی نه کیدل نو ځکه نن مو خرید خلاص کړو.

جهان خان- دا اوس چشي خرید وو؟ ما درته وویل زه درسره ځم خو تا ویل"یا زنانه خرید دی؟ دا زنانه خرید بیا چشي دی؟
په خوار نظر ورګورم چې شاید نور د دی خبری سر او بر پریږدی خو جهان همغسې په ځیر، ځیر زما د خبر او جواب په تمه دی، د شرم څخه سر بنکته کوم او د مجبوری او ددی لپاره چې نور جهان د دی خبری شا پریږدی وایم: ه...هغ... هغه د..غ... دغه مو اخیستل هغه ..

جهان خان په بی حوصله لهجه وایې: چشي هغه؟ دغه؟ چشي دی اخیستل خو صحیح ووایه؟!
د ډیر غوسې او شرم څخه تکه سره کیږم او ناساپه په یو ثانیه کې وایم: د کالو لاندې شئ مې اخیستې.

دا خبره کوم او د ډیر شرم څخه تکه سره کیږم، زړه مې غوښت ځمکه ځیری شې او ما لاندې کړی دومره وشرمیدم، څو ثانې جهان هیس و نه ویل کله چې سر مې پورته کړو هغه په شیطان نظر راکتل! د یو میاشت وروسته ما د جهان دا نظر ولیدو! هم حیرانه هم خوشحاله شوم ورته خو یو څه هم شرمیدلې غوندی شوم، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او د کور په خوا روانه شوم زړه مې ویل درپسې غږ کوی! یا هم کومه خبره ضرور کوی خو هغه هیس ونه ویل هیس!؟

د جهان پدی کار نه پوهیږم ولې زړه مې ورڅخه ونیول شو، ما غوښتل د پخوا پشان هغه راسره خبری وکړی، غوښتنه وکړی، زه ناز وکړم او هغه زما ناز واخلې خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو اځې د هغه کار شوی وو شک کول بیځایه نیوکې او پوښتنې کول، چیرته ولاړی؟ چا سره ولاړی؟ ولې دی ناوخته کړل؟ ولې دی هغسې کړل؟ ولې دی داسې کړل؟ ولې.. ولې.. ولې.. دا یو میاشت د جهان کار ګرځیدلې وو ولې؟ هر کار او خبره کې ولې؟ چیری؟

جهان راپسې غږ نه کوی او زه هم شاته نه را ګرځم او همداسې زړه نیولې کورته ننوځم، زما په لیدو ټول یو معناداره مسکا کوی! او زه د هغوی د نظرونو څخه شرمیږم او په تلوار خپل د کوټې خواته ځم. خپل کوټې ته ګورم چې اوس یواځې د کوټې ځینې شیان پکې پاتې او نور ټول ادی په بکسونو کې ځای پر ځای کړی، زړه مې ناساپه نیولې غوندی شې او څو څاڅکې اوښکې مې د سترګو څخه توی کیږی، دی کوټې د هر کونج کونج سره ما یو خاطره درلود...

د کړکې څخه نیولې دیوالونه، الماری، قالینه، او حتا د کوټې چت..! چې زیاتر وختونه به پر ځای پرته وم او پورته چت ته به مې په کتلو فکرونه کول نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې حسیب یاد ته راغلو هغه شپه مې یاد ته راغله چې اراده مې وکړل هغه څخه به خپل د انکار جواب اخلم هغه ټول شپه ما چت ته په کتلو د حسیب انځور ځانته رسم کړی وو؟! بیا مې هغه شپه یاد ته راغلل چې د کوټې همدی کونج کې ناسته وم

او د مړکانو دوا مې لاس کې وه ..؟! اه خدایه رښتیا چې هم په انسان څنګه وختونه چې نه تیریږی! داسې چې خپله د هغه وخت د تیریدو وروسته حیران ویې چې آیا دا زما پخوا وخت وو؟ دا چل پر ما شوی وو؟ هیس مې باور نکیدو زه هوسی محمدی هغه جنې چې ټول فکر او ذکر مې د درس ویل او راتلونکې کې خپل د هیلو او آرمانو پوره کولو او د ګلابی رنګ کټ اخیستو او جوړه سیټ کالیو او بوټان او بکس درلودلو وو! اوس دی داسې شوی یم ...؟!

د جهان پشان انسان سره اوسیدل ماته مشکله او ستونزمنه نه وه، خو دا چې نور باید خپل کتابونه آرمانونه، خوبونه، هیلې ټول او ټول پریږدم او یواځې یو ښځه اوسیږم هو ښځه مطلب د یو کور کار کونکې د ماشومانو راوړونکې د خاوند او د هغه د کورنې خوشحاله ساتونکې خپل مشکلات او ستونزو ته پروا نه کول او د خاوند او د هغه کورنې ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه ډېر پام لرونکې او په یو لفظ کې زه اوس د جهان خان سدوزی ښځه نه ..! بلکې کوم احسان چې هغه پر ما وکړو زه د هغه غلامه

او کنیزه نوکره شوم، د عمر تر اخیره به په پورته سترګو ورته کتلې نشم د هغه په خبرو به "نا" راوړلې نشم..؟! ځکه هغه زما ژوند او عزت او حیا ژغورلې! آیا زه داسې ژوند کولې شم؟ د ډېر فکر کولو څخه مې نور مغزه کار پرېږدی ځم د نالې خواته تر څو شاید په ویده کېدلو باندی دا فکرونه مې له ذهن څخه ووځې او زړه مې لږ آرامه شې شاید پنځه دقې به لا د څملېدو څخه مې تیر شوی نه وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه راننوتل

د راننوتلو سره سم یې د کوټې برق روښانه کړو او کله چې پر ما یې نظر پرېوتو چې د کوټې کونج کې مې ځان په نالې او کمپل کې پیچلې نو په حیرت او تعجب یې وویل:
وی... دا نو چښې دی؟

په بې حوصله نظر روقیه خواته ګورم، د جهان د ټول کورنې سره یې فرق درلودا! د خبرو د انداز څخه یې نیولې کالې، فیشن، خبری، حتا خوراک دا یو شپه زموږ میلمانه وه او زه په همدی یو شپه کې پوه شوم چې د جهان کورنې د مشر څخه نیولې تر کشره ټولو یو شې بیحده خوښ دی؟ هغه هم "غوښه" او د روقیه د غوښې څخه بیحده بد راځې؟! ډېر جالبه انداز باندی زه پوه شوم چې د جهان کورنې پسندیده او خوښ خوراک غوښه ده؟! هغه هم داسې پوه شوم چې د جهان د مشر ورور کوچنې پنځه کلن ماشوم ته قورمه کې غوښه زما په خیال لږ ادی کیخودلې وه

چې ناساپه د ډوډی مینځ کې دا ماشوم ژړا شروع کړل چې ادی زه غوښه غواړم!؟ ربښتیا غوښه یې هم ونه ویل یو ډېر ښایسته لهجه او لفظ یې ووایو چې موږ بیخې پوه نشو! خو د هغه ماشوم مور په شرمیدلې غږ وویل دا غوښه غواړی؟! د پرون شپې د خبرو د یاد راوړلو مې مسکا په خوله راوړل چې د روقیه غوسه ناکه غږ مې تر غوږ شو:

روقیه- مثال د خبری نن ستا د واده شپه ده، او ته دلته دسې ناسته یې، سری پکر کوی په زوره یې یو اویا کلن بوډا ته ورکړی یې! چې داسې ماتم دی په ځان نیولې ګروپونه دی د کوټې مړه کړی د کوټې پردی دی شته(ښکته) کړی ټکه توره شپه دی پخان جوړه کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرت دی؟ جهان لالا چشي درته وویل؟

د روقیه په خبری مې ځان ته فکر شو رښتیا وایې دا هغه آرامان مګه نه و چې ما یو میاشت مخکې د ځان وژنې څخه مخکې کړی و؟! نو بیا ولې اوس داسې خسته او زړه نیولې یم؟ زما ټول خفګان او زړه تنګون د جهان له لاسه دی.! هغه زه په نازونو او نخرو آموخته کړم او اوس چې داسې بې پروا یې ماته کول نو زه داسې د ټول دنیا څخه نامیده کیږم، روقیه زما خواته راغله او زما د نالې څنګ ته کینسته پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاس کې نیوې په کراره لهجه یې راته وویل:

روقیه- ما ته نه بیخې لیدلې وی نه مې چیری پیژندلې! یو دم ناسایه جهان لالا راغې او د ټولو مخ کې په کور کې وویل زه واده کوم! بس دا خبره وسوه او سبا یې موږ راغلو ستا مرکې ته، په هغه اول ورځ چې تا چندان سم میلمه پالنه هم زموږ څخه ونکړل او شه دی هم خپل په کار د ادی خبری سپک سپانده کړو! بیا هم زما په زړه شه ولګیدی، هغه ورځ هم ته دغسې خفه او زړه نیولې وېې.

د نکاح تړلو وخت کیږدی هم دسې د "هو" لفظ و وایو لکه چې په زوره او جبر او په نه زړه دی ویلې وېې؟! (د روقیه خبرو ته هک حیرانه وم یعنې زه دومره بنکاره ناراضه معلومیدم هغه ورځ؟ چې روقیه لا پوه شوی وه؟! خاموشه او حیرانه مې د روقیه خواته کتل چې هغې زما لاسونه خپل لاس کې کلک ونیو او ویې ویل: زه پوهیژم چې شاید ستا په زړه نه و لالا او تا بل رکم خوبونه به لیدلې وه خپل ژوند ته

خو باور وکه زما لالا هم شه سړی دی ستا د خوبونو د شهزاده رکم به نه وېې خو که ته وغواړی هغه رکم کیدی سی، پوهیژم ته شاید ډیر شیانو ته ورختا او بیریدلې یې لکه د کلې ژوند، د جونید سره عادت کول، د لالا په خوی او بوی پوهیدل دا ټول(اسما خبری کول او زه د هغې د خبرو یو لفظ ته حیرانه وم جونید نو سوک دی؟ زړه مې طاقت ونکړو او پوښتنه مې وکړل:

- جونید سوک دی؟
زما په خبری روقیه څو دقی حیران راوکتل او بیایې په کراره وویل: لالا لکه چې ندی درته ویلې؟ جونید زما وراره د لالا زوی.(د روقیه په خبره تازه مې سر خلاص شو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان زوی د هغه بلې ښځې ښخه! نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د روقیه ښخه پوښتنه وکړل: هغه ولې مړه شول؟(مطلب مې د جهان اول ښځه یا که ژوندی وایې خدای بخښلی د خلکو خبره زما بنه!! اه چې سومره د بني له لفظ ښخه مې کرکه ده.

شاید ظالمه او په زړه کلک ښکاره شم او شاید حتا راته د کافری لقب هم راکړی خو زه اوس او همدی حال کې شکر باسم چې د جهان اول ښځه ژوندی نده! د پیغمبر(ص) بیبیانو مبارکو د بني طاقت او زغم نه درلود! نو زما ښخه خو هیس ګیله نشته! روقیه خبره پورته ښکته کوی او ناساپه وایې:

روقیه- وی عجبه شی یی! د واده شپه دی ده او ته ناسته یې زما ښخه سنګه پوشتنې کوی؟(بیا په داسې حال کې چې خپل زما له ښنګ ښخه پاسیدل زه یې هم لځایه ځان سره پورته کړم او ویې ویل: راځه زه دی جوړه کړم د دی ښخه مخکې چې د ادی ژغ پورته سې چې دا زموږ ناوی ولې نه رامعلومیږی؟

د روقیه په ډیر تینګار او خبرو حمام مې وکړو او د هینداری مخکې ناسته وم، چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او نیلوفر خپل د همیشه مزاج مطابق په شور او چغو راننوتل کوټې ته د هغې سره روقیه هم راننوتل چې نیوفر اجازه ورنکړل او ورته ویې ویل: وای وای زه غوارم خپل د ملګری سره یواځې لږ خبری وکرم هسی هم تاسو بیا رانه وړی..!

د نیلوفر پدی خبره روقیه وخندل او ویې ویل: خبرو مشکل خو نسته هسی زموږ ناوی هوایې نکړی نور بلا دی ورپسی وی. !
نیلوفر په حیرانه لهجه وویل: چرا هوایی بشه؟
روقیه- امممم نه یم خبر...

روقیه دا خبره وکړل او پداسی حال کې چې زما خواته یې سترګه وهل د کوټې دروازه یې بنده کړل او موږ دواړه یې په حیرت کې پاتی کړو! د هغی د تلو وروسته نیلوفر زما خواته راغله او زما په لیدو یې په تروش تندی وویل: سم دم با دیوانه ها افتادی هوسی!

هیس جواب مې ورنکړو او خاموش مې ورروکتل او ومې ویل: تاته چا خبر درکړی؟
زما په خبری نیلوفر زما لاس کلک چونګاری کړو او په خفه لهجه یې وویل: خاک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرت بشه ما مثلاً دوست صمیمی تو دیوانه هستم! ستا لځایه ستا خور خبر راکړو ما هم خپل مورجانې ته دومره زاری وکرل چی اجازه یې راکرل راشم.

هیس مي ورته ونه ویل خوشحاله وم چې راغلی وه، نیلوفر زما په سینګار کولو بوخته شوه، او زه همداسی خاموشه ورته ناسته وم چې هغې په تروش تندی د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: هـــا! چې است؟ ولې دسی ګم سم(خاموش ګونګې) ناسته یې؟

په داسی غږ چې خپله مي لا په تکلیف آوریدی کرار مي وویل: هیس...
نیلوفر- ما ته به دروغ نه وایې چې ستا رګ رګ او ریشه پیژنم! چی شوده!؟

نیلوفر لاس زما د سینګار کولو څخه اخیستی وو، او منتظر وه زما جواب ته! نیلوفر د حسیب او د جهان د کیسو نه وه خبره! یعنی هیس سوک ورڅخه خبر نه وو، زه اوس حیرانه او پریشانه وم او زړه مي ویل یو چاته خپل د زړه درد ووایه ترڅو راته یو لاره چاره وښای! او نیلوفر بهترینه نفر راته ښکاریده! څکه هغې حسیب پیژندی؟! خپل خبری ځان سره پورته ښکته کوم او نه پوهیږم څنګه ورته بیام کړم چې هغی خپل وویل:

نیلوفر- خبره خو په حسیب باندی نده مربوط؟
د هغې پدی خبره زما د زړه راز هم ورته ښکاره شو او ما ورته د الف څخه تر یا تولې کیسې ورته وکړل، د حسیب د ګوابنونو څخه نیولې زما د ځان وژنی نیت او د جهان خبریدل د موضوع څخه، او بیا د حسیب و هل ډبول د جهان په لاسونو! زما د هر خبری سره د نیلوفر سترګی د حیرت څخه خلاصیدی کله چې خبری مي خلاص شوی نو هغې راته په خلاصه خول کتل چې ما ورباندی غږ کړو:

- نیلو اوس ستا په نظر زه څه وکړم چې جهان شک پر ما کم شی؟ پخدای زه نور عمر کې لا د هغه منحوس(حسیب) نوم لا نه اخلم خبری کول خو ورسره لری! خو جهان زما خبره نه منې او راباندی ش...(خبره مي تمام شوی نه وه چې نیلوفر په حیران لهجه وویل: چطور؟ ... چطور ته یې ژوندی پریخودی؟

په حیرت وایم: چا؟
نیلوفر- ستا خاوند؟ شوهرت؟ مګه تا نه وه ویلې چې اطرافی هست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو د اطرافو ښخه دی.
نیلوفر- نو سنګه؟ چطور امکان داره چی تاته یې هیس ندی ویلی؟

د نیلوفر جواب می ورنکړو ځکه زه تراوسه خپل هم د جهان و دی پریکړی ته حیرانه وم! ولی جهان زه مړه نکړم؟ ولی زه ژوندی پریخودم؟ مګه د پښتنو او د اطرافو رواج او فرهنګ دا ندی چي په داسی خبرو باندی د غیرت او ناموس نوم او نشان ټاپه ووهي او جنۍ مړه کړی؟! ولې جهان زما د وینې ښخه راته تیر شو؟! زه لا په همدی فکرونو کي وم چي نیلوفر وویل:

نیلوفر- وای وای خدای من، سومره ته بختوره یې هوسۍ! یعني دومره مینه؟ باور وکړه تا ضرور د کوم پیر صیب لاس نیولې وو چې خدای داسی په مرګ کی بچ کړی یی.!؟

هیس جواب نه ورکوم چي هغه راته په نصیحتونو شروع کوی، اول راته د حسیب بد وایي او خبرو خبرو کي هغه یې ښه بیاب کړو بیا نمبر زما د ځان وژنی خبری ته ورسیده، چی د هغه لپاره یې زه ښه چونګاری کړم او خبری راته وکړل چي ولی می هغې ته خبر نه و ورکړی او داسی یو احمقانه پریکړه مي نیولی وه؟! بیا خبره د جهان د رارسیدو او د هغه د کارونو په اړه رسیږی چي نیلوفر اول خو ښه پریمانه د هغه تعریف کوی او اخیره کي په خندا او شیطنت وایي:

نیلوفر- بخدا ایکه مرد خوب ما د عمرم ندیدم! باور وکه زړه مي غواړی امباغت بشم(مطلب بنه دی شم، نیلوفر دا خبره کوی او په کټ،کټ خاندی چي زه ورته بد بد ګورم او وایم: بلا بلا دا هم ستا دلداری چي ماته راکوی!؟(او بیا د هغې د خولي پیښې کوم او وایم: زړه می غواړی امباغت بشم(زما په خبرو نیلوفر بد بد راګوری او وایي: خو خاک د سرت بشه تا داسی کار کړی چی خدای بچ کری یی د مرګ ښخه زه اوس څه درته ووایم؟ ما اول ښخه هغه قاق روده لاغر مردني (حسیب) خوښ نه وو؟!

خو تو زده بود به سرت کیناستي پاسیدلي یو خبره دی کول حسیب... حسیب ... چقدر درته ومی ویل دا وچ لرګي ماته سم نښکاری!؟ خو تا ویل نه... زما حسی....(نیلوفر لا خبره نه وه پوره کړی چي د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه را ننوتل او په مشکوکه نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې دواړو ته چې خپل خبرې مو نیم کی پریخودلی وه وکتل او ویې ویل:

روقیه- امممم لکه چې مزاحمه شوم؟
د روقیه په خبرې نیلوفر په خلاص تندی او خوشحالي وویل: نې..نې چې مزاحمت!؟ مورې هم نور درتلو بهر کنه هوسۍ؟
د نیلوفر په داسی موضوع بدله ولو مې ورته په ځیر ځیر وکتل چې هغې هم مقابل کې خوله وخوځیده روقیه وانه وریدل خو زه پوهه شوم چې ماته یې کنځل وکړل! هو نو دومره یې پیژنم خپل لیونی ملګری می ده، نظر د نیلوفر څخه اخلم او روقیه ته چې تراوسه یې مورې دواړو ته په مشکوکه نظر راکتل وایم:

- هو روقیه جانې مورې هم نور درتلو ..
زما په خبرې روقیه په خوشحالي وایې: اشه نو تاسو راځې زه ولاړسم هغه دایره یو څه یخ اوبو باندی ووهم چې کلک سی.
نیلوفر- ای جان ما دایره زیات خوش دارم، تاسو دایره وهل زده دی؟
د نیلوفر په خبره روقیه په خندا ورته وایې: اووو زده چې څه کوی سم پکی ماسټرې مو اخیستی...

روقیه او نیلوفر د دایرې او د ټپو او سندرو په اړه بحث شروع کوی او زه د هینداری خواته مخ اړوم،هینداره کې مې خپل تصویر ته چې د نیلوفر په کامل استادانه او ماهرانه سینګار باندی زما مخ ته یې سرخې او ښایست بخښلی وو، خو اوس هم که یو ماهر او په رنځ پوه انسان را وګوری نو زما د سترګو څخه زما ویره او وحشت احساس کولې شې! زه تراوسه د هغه یو میاشت مخکې د پیښې او حادثې د حیرت څخه نه وم راوتلې...؟!

فکر مې کوی دا ټول یو خوب او خیال وو؟! تراوسه د شپې په خوب کی هغه سحرا او دښته ګورم تراوسه د حسیب چغې او نارې او زاری مې په غوږ کیدی! او ماته د حسیب چغې او زاری دومره زور نه راکوی سومره چې د جهان او د هغه د اوښکو ډکی سترګې او د هغه پر ما مات شوی اعتبار زما زړه په درد راوړی.... روقیه پدی لفظ چې غواړی دایره جوړه کړی له کوټې ووتل او نیلوفر یو ځل بیا ماته په نصیحت شول، د هغې خبرې زما لپاره داسې وه لکه په زخم باندی د مرحم پشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- ګوره هوسۍ زه تاته هسی هوای خبری او تعریفونه نکوم، خو باور وکه شوهرت زیات مرد خوبي است! ما تاته خپل د خاله د لور د خودکشي کیسه خو کړی وه کنه؟ (د هغې په جواب کې زه د هو پشان سر ورته خوځه وم، لږ لږ مي د نیلوفر خبری یاد وه چي راته ویلي وه! نیلوفر یو ژوره ساه اخلي او په غمجنه لهجه وایي:

نیلوفر- دختر خاله مه زیات خوب دختر بود بیخی زموږ رکم نه وه، زیات آرامه او معصومک بود، زما د عمه زوی سره یې نامزدی وشو خوشحاله وه بیحده موږ به چي ورځخه سوال میکردیم چي خاوند دی ښنګه دی؟ نو په خوشحالی به یې ویل داسی بنه آدم به روی زمین نیست، دومره وربادی ګران وو چې حد نه درلود، د هغی د خودکشی په اصل قیصې زه تازه خبره شوم!؟ پوهیږی هغې ولې ځان یو دم داسی ناساپه مړه کړل؟

د نه پشان ورته سر خوځه وم چي نیلوفر په پسخند وایي: زما د خاله یو همسایه وو هلک به کله ناکله زما د خاله لور ته هسی بیځایه خبری کول، خو دی په غوږ نه نیول یوه ورځ چي دی غوښتل خپل د نامزد سره چکر ته لارشی د همسایه هلک زما د خاله لور د همدوی د کوڅې مخکی دره ویې او ورته خپل د مینتوب او لیونتوب کیسی کوی! ای کی هر چقدر کوشش میکنه از دستش وتختی هلک دا نه پریږدی او دغه وخت د دی نامزد راځی ...

او د دی لځایه چی هلک ووهی او هغه ته کوم څه ووایی خپل په نامزد تهمت لګوی او هغې ته بدی خبری کوی! زما د خاله لور هم زیات احساستی کیږی او کورته راځی او مثال میخاست خودش به نامزدش عزیز کنه یو څو د خوب ګولی خوړی ترڅو نامزد یې و ویریږی او بیرته د دی څخه بخښنه وغواړی خو قسمتش نبود او ګولې زیات قوی بود او دی هم زیات خوړلی وه نو ځکه مړه شول هسی مفت مفت! اوس زما د عمه زوی بله ښځه وکړه، او د همسایه زوی هم نامزدی! بدبخت د ای بین یواځې زما د خاله لور وه چې مړه شول ...

د نیلوفر خبرو ته هک حیرانه مې ورکتل! یعنی دومره خبری باندی د یو انسان ژوند تلل ظلم نه وو؟ په داسې حال کې چې هیس ګناه هم نه وه؟ نیلوفر ماته راګوری او وایې: اوس زما نصیحت و تاته دی کوشش کو اعتماد او باور خپل د میره بیرته لاس ته راوړی کنه ژوند دی جهنم میشه جهنم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر دا خبری کوی او ما له لاسه نیسي ترڅو د کوټې څخه بهر لاړی شو، او د تلو تلو سره یو څه لاری چاری هم را معلوم کوی چی سنګه بیرته جهان زړه ځان خواته راوړم! او د نیلوفر د ټول خبرو او نصیحتونو یو پایلې ته زه ورسه ولم؟! هغه دا چې د نیلوفر په نظر زه باید اوس هغه مینه محبت او توجه جهان ته وکړم کوم چی هغه ماته درلود؟ مطلب کار برعکس هغه وخت ما د جهان څخه مخ پټوی اوس که هغه پټ کړو زه باید مخکې لاړشم او خبری او بحث ورسره وکړم؟!

سخته وه! د حد څخه هم زیات سخته وه، د هلیز ته په ننوتلو د جهان ټول راغلی کورنی او د هغوی ځنګ ته خپل په دوه دری د خاله لورګانو مې نظر ولګیدی، د دهلیز په سر کی دوه نالې سر په سر اچول شوی وه او یو ټوکر هم وربانْدی وو داسی جوړ کړی وو لکه د ناوی ځای پشان! او هو هغه زما لپاره وو روقیه په خوشحالی زما خواته راغله او زه یې هغه ځای باندی کینولم، او بیا په شوق یې دایره راوخیسته او ویې ویل:

روقیه- عه عه وګوره موږ د چا سره راغلی یو واده ته؟ نه یو نڅا نه یو دایره! نه یو سندره؟! نو دا تاسو ولی راتلی واده ته؟ خو کور کی به پاتی شوی واست؟!

روقیه دا خبری خپل د ځان سره راغلی ښځو ته وکړل چې د هغوی مینځ کی یو نری دنګه او ښایسته ښځه چې آسما راته وویل د جهان مشره وریندار ده په خندا دایره د روقیه له لاسه اخلی او وایې: وی وی چا ویل چی موږ مجلس نزده اوس ته ورته ګوره زه خپل د لیوره په شزی څه بانډار نیسم...!؟

هغې دا خبره وکړل او دایره په وهلو شروع کوی، دومره شایسته او ماهره توګه باندی دایره وهی چی ما او نیلوفر ورته په خلاصو خولو د حیرت څخه ورکتل، بیحده سم دایره یې وهل د دایری وهلو سره د ټپی په ویلو لګیا کیږی او د حق څخه تیره نشم غږ یې هم د دایری پشان ښایسته او خوږ وو؟! لهجه یې زیات کلکه وه او زه یې د څو ټپو او مصری ګانو په معنا بیخی پوه نشوم خو وروسته د روقیه او نور ښځو په یوځای کیدلو د خبری په معنا لږ لږ سر مې خلاص شو:

ما او ګل سره حملې کړی بکې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې کور په کور ناری کړی بګې وا

ما او ګل سره حملې کړی بګې وا
مور یې خوا پر بده وله بګې وا

هغه لر سړک د موټر ګور سو بګې وا
مور یې زوی راوړی مامور سو بګې وا

ګران اوس موټر په غرو ځی بګې وا
زما جوړه ورونه پر پشو ځی بګې وا

د شین آس موټر پنچر سو بګې وا
زما جوړه ورونه نظر سول بګې وا

ګله شینسته غرمه ده بګې وا
زما چارګل کړی سایه ده بګې وا

ګله مه زغله ماشام دی بګې وا
ستا په جیب کې زما سلام دی بګې وا

ګله مه زغله اغزی دی بګې وا
ستا په جیب کی زما رانجه دی بګې وا

د برمک لاندی هګې ده بګې وا
دا د پوری ناوکې ده بګې وا

د آسمان په سنګرو کې بګې وا
د یخشک په تیارو کې بګې وا

د یخشک په تیارو کې بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لشتې یې په جیبو کې بګې وا

زما ګله جهان ګل بګې وا
ناوی راوړه د کابل بګې وا

زما ګل ولې خسته دی بګې وا
لو کوی ورور ورسره دی بګې وا

لو کوی ورور ورسره دی بګې وا
د لو ګرو شهزاده دی بګې وا

د ټپې مینځ کی روقیه په شیطنت خپل ورینداز ته وویل: زما خوره ده ډنګره ..(د هغې پدی لفظ ټولو وخندل خو زه هغه وخت پر معنا یې پوهه شوم چې د جهان مشری ورینداری خپل د ټپی په دویم مصری کې د روقیه الفاظ ور ګډ کړل...

زما خور ده ډنګره بګې وا
ستن په سو وهې ډاکټره بګې وا

توره نده بوره ګې ده بګې وا
شا یې ملر مخ یې سپوږمی ده بګې وا

د رقیب په بام ولاړه بګې وا
جرمنې ټوپک په غاړه بګې وا

د موټر په سیټ کې سپور دی بګې وا
د نظر تعویذ یې تور دی بګې وا

زما د ګل په مخ کې یوم دی بګې وا
په ځوانانو کې معلوم دی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و ګل ته ځان تیار کړو بګې وا
ګل چوپان و خر يې بار کې بګې وا

د پلو لاندې تیریدی سپیني غونچې انجلې،ولی مې سیځې انجلي غریب ګیله کړی ولې مې سیځې انجلی غریب ګیله کړی.....

د دی اخیری مصری او ټپې په ویلو روقیه په خندا دایره خپل د مشر وریندارۍ له لاسه واخیسته! خو ما او نیلوفر تراوسه ورته حیران حیران کتل! دا دومره یو کتاب خبری دوی څنګه د حفظ څخه زده کړی وه؟! زه چې ځانته د رحمان بابا د شعرونو مینواله اویم ولاکه مې داسی زده کړی وی؟!

تر لس بجو روقیه مجلس ګرم ساتلې وو او هم نڅا یې کول او هم ټپې ویل! دومره شوقې وه د جهان خان په راغلی ټول کورنی کی روقیه د ټولو څخه خوشحاله وه، جهان درې خویندی درلود او روقیه د ټولو څخه کوچنی او کوژده کړی وه د کاکا زوی ته یې ورکړی وه! د جهان هغه دوه نور راغلی خویندی دواړه واده کړی او ماشومان درلود مشر خور یې بیا هم لږ لږ بنه وه خبری کول خندل خو دویمې خور یې هیس نه ویل؟!

نه یو خوشحالي نه کوم خبره هیس ... هیس لکه بت پشان ناسته وه نه پو هیږم ولی؟د یوولس بجو شاوخوا د نیلوفر وړور دهغې پسی راغی او هغه یې ویوړه په تلو تلو کی نیلوفر زر منه نصیحتونه راته وکړل او قول یې راکړو چی سهار به وخته راځی بیرته، شپه نور په خلاصیدو وه خو تراوسه د جهان وریندارګیانی او د کاکا لورګانی ناستې ول او دایری وهل او ټپی ویل! دومره شوقی خلک، زه د زیات ستړیا څخه نوره کیناستلې نشوم په خواهشمند نظر مې د آسما او ادی خواته کتل چې مرسته راسره وکړی او د دی ځای څخه مې وباسی...

خو د ادی او اسما لځایه د جهان مور وویل: انجونو بس دی سبا هم د واده ورځ ده ولاړسی بیدی سی چی سبا خو یوڅه شومه(توان) ولری چې یو کار وکی..
روقیه په شیطنت باندی وایې: وی زه ادی زه تازه روانه وم چې ولاړت سم لالا ته مې ناری کم چې راسی خوشینه یې ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه پدی خبره زه د شرم څخه سر ښکته اچوم خو په دهلیز کی موجود ټول ښځې خاندی او کرار کرار ټول د ادی د کوټې خواته روان کیږی، او ځینې لا دهلیز کې ځانته ځایونه اچوی ځکه کوټه کې ځای نه وو؟! د هغوی په شور ما شر آسما ما د لاس څخه نیسی او د کوټې خواته می وړی او روقیه هم په شیطنت باندی یو ماشوم د جهان پسی استوی..

دا زموږ رسم هم و د واده په شپې د ناوی زوم ځای د ناوی خور اچوی! او د زوم کچنړه (کوچنی ګوته) د هغه خوابښینه(مطلب د ناوی خور) سره کوی او زوم هم خپل خوشني ته پیسی ورکوی او هم د نالې لاندی بیسی ایږدی ترڅو سهار هر چا ځای ټول کړو پیسی هغه کس واخلې! البته ناوی حق نلری خپل د واده ځای خپل ټول کړی!؟ آسما پدی رسم او رواجونو باندی زما څخه ښه خبره وه!

ما د هغی د واده په شپه د ادی په زور او ښیراو ورغلم او د جمیل ګوته می په تلوار سره کړه حتا پیسی ما لا وانخیستل ورڅخه او الفرار هغه بیچاره بیا سهار د آشما په لاس ماته پیسي راوستول! ځای هم ورته ادی اچولې وو ما د دی رسم او رواج څخه بد راتلل! نه پوهیږم ولی؟! خو آسما اوس ټول کارونه کړی وه زه یې په هوار کړی نالې کینولم او خپل د کوټې څخه ووتل!

زړه می بی واره درزیدی د هر خرپ سره می په تلوار د کوټې دروازی ته کتل! ځان سره مې ویل چې شاید جهان رانشي! نه پوهیږم خو همدا احساس مې درلود لس دقې تیری شوی او زه د جهان د راتلو څخه تقریبا نامیده شوی وم او سترګې مې د اوښکو ډکیدو حال کې وه، چې د روقیه غږ مې د کوټې د دروازی شا څخه تر غوږ شو:

روقیه- ادی دایره رانه واخیستل کنې اوس مې دایره درته وهل!

د روقیه د خندا څخه ډک دا الفاظ آورم او بیا دروازه خلاصه شوه او دواړه خور ورور کوټې ته راننوتل، نه پوهیږم ولی خو نظر مې بې اختیاره د جهان خواته کش سو تندی تروش وو د کوټې شاوخوا ته یې کتل خو ماته یې هیس نظر نه برابره وی! زړه می ورنه ونیول شو خو هیس می ونه ویل روقیه جهان لاس نیولې زما څنګ ته په نالې کینوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کيناستلو سره سم آسما هم کوچنی قاب په لاس کې نیولې چی پکی نکريزی وه کوټۍ ته راننوتل

زموږ دواړه په لیدو یی وخندل او د جهان خواته راغله، جهان زما څخه لری ناست وو مطلب په یو څه فاصله کې ناست و خو د آسما په راتګ د هغه ځنګ ته جهان په یو محسوس اندازه زما خواته ځان راکش کړو او د آسما سره يې کامل فاصله ونیول خو سترګی لا هم لاندی د کوټۍ د غالی ګلانو ته نیولی وه هیچا ته یی نه کتل!نه ماته نه اسما ته او نه هم روقيه ته؟! آسما نکريزی د قاب څخه راپورته کړل او د جهان خان لاس ته يې په اشاره وويل: اوخبنی لاس دی راکړه!

د آسما په خبره جهان سترګی د غالی د ګلانو څخه واخیستل او آسما ته يې لنډ نظر وکتل بیا د هغې لاس کی نکريزو ته وکتل او کله چی متوجه شو چی آسما غواړی د هغه ګوته ورته په نکريزو سره کړی تندی وار تر واره تروش شو لکه چی زړه يې نه وو آسما ورته ګوته په نکريزو سره کړی؟! ما هم یواځې کتل! ناساپه مې یو فکر ذهن ته راغي جهان د کوژدی په دی څو میاشتو کې یو ځل هم سم مجلس او خبری د ادی او آسما سره نه وکړی؟ لکه سنګه چی جمیل یا هم اجمل کول؟!

ولي؟ خپل جواب مې خپل ورکړی ځکه جهان بیحده زیات په محرم نامحرم او حلال حرام پسې سر ګرځه وی! او د هغه په نظر خوبنيني ته لاس ورکول او د خوابنې سره بيځايه توکې ټکالې کول بنه خبره نده!؟ نه پو هیږم ولې خو ناساپه مې خپل د جهان لاس ونیو چی هغه په حیرت سر راپورته کړو، خو ما بغیر لدی چی د هغه حیران نظر ته وګورم په خندا مې آسما ته وويل: ګوته به يې زه سره کړم پیسې به تاته درکړی قبوله ده؟

زما په نظر آسما هم د جهان زړه نا زړه اوسیدو ته پام شوی وو چې ويې ویل: صحیح ده خو بیا دسی نشي چې په پیسو راسره لانجه واچوی!

د آسما په خبره مې وخندل او بغیر لدی چې جواب ورکړم د جهان مردانه لاس مې خپل خواته راکش کړو او د هغه د لاس کوچنې ګوته مې په نکريزو ورته سره کړل! د ګوتې د سره کیدو وروسته مې لاس ورته خوشې کړو چې جهان خپل لاس خپل جیب ته کړو او نه پو هیږم سومره روپی آسما خواته ونیول؟ آسما هم په خندا او خوشحالي د جهان له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسې واخیستل

روقیه او آسما یو څو دقی زموږ سره کوټه کې ناستې ول، او خبری او شیطنت یې کوی خو د څو دقو وروسته د جهان تروش تندی او زما یو دم خاموشې دواړی مجبور کړل چې کوټه پرېږدی او لاړی شې! د هغوی د تلو او د کوټې دروازی بندیدو سره زما د زړه درزا یو ځل بیا سلو ته وختل، د څو دقو لپاره خاموش خاموشی وه، نه هغه خبری کول نه هم ما! د لږ ځنډ وروسته جهان خپل د سر خولې ته لاس کړو او هغه یې د سر وباسل او خپل د بالښت اندې ته یې کیخودل او بغیر لدی چې ماته راوګوری یا کومه خبره وکړی

زما ځخه لری د نالې په بل اړخ وځملیدی او ماته یې شا کړل!؟ د جهان پدی کار هم حیرانه وم او هم مې زړه ونیول شو او سترګې مې د اوښکو ډکی شول! څو دقی همغسی ناسته وم چې د هغه کرار غږ مې واوریدی: بیدیژی یا تر سهاره غواړی زما سر ته لکه شیشکانو شینی؟ (کینې)

شاید د جهان خبره دومره کلک او بده نه وه! خو زما زړه ورته زیات نازک وو زما په زړه دهغه خبره لکه مرمې ولګیده، د سترګو ځخه مې اوښکې په بهیدو شول او بغیر لدی چې جواب ورکړم لځایه پاسیدم، پښې مې په ټوکرانو باندی آسما او ادی تړلی وه! ځکه ویل یې دا رکم نکریزو رنګ تک سور کیږی او پښې دی سم رنګ اخلې!؟ په همغه ټوکرانو سره ولاړم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او بیرته خپل ځای ته راغلم

ما هم ورنه خپل ځان دری منه لری کړو او زړه نیولې د ویده کیدو کوشش مې وکړو، خو خوب چیرته وو؟ د نیلوفر خبری مې ذهن کې ګرځیدل هغې د تلو ځخه مخکې بار بار تاکید کو چې مه پرېږده د خاوند شک او زړه تور والې دی درباندی زیات شې؟! د هغې خبرو ته فکر ویوړم نو زه اوس څه وکړم؟ کله چې جهان ماته لږ هم بی فکری یا کم توجهې وکړی راته زما زړه ورځخه نیول کیږی او زړه مې غواړی د ماشومانو پشان ژړا ته ملا وتړم!!

خو ژړا او ناز هم تر یو حده نه اوس چې د جهان زړه پر ما تور دی او زه دی وربانذی ناز وکړم! اوس زما ناز او زما غمژنه کیدل هغه ته بل معنا ورکوی! زه شاید ددی لپاره خفه شم چې جهان ولې د پخوا پشان ندی او ولې زما ناز او نخری نه اخلې؟ او هغه زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفګان څخه دا معنا او تعبیر اخلې چې زما زړه ورسره ندی!؟ پدی فکر خپل مخ د هغه خواته راوړم تراوسه یې ماته شا وه! په کراره غږ ورته ناری کوم فکر کوم شاید ویده ویې؟! خو د هغه د هوم په جواب راکول پوه شوم هغه ته هم خوب نه ورځی

خاموشه کیږم او هغه هم پوښتنه نکوی چې څه دی ویل؟ حتا خپل مخ لا نه راګرځه ویې د لږ ځنډ وروسته خپل خبره ځان سره پورته ښکته کوم او وایم: ه.... غه ما ویل ت... تاسو زما څخه خفه یاست؟

بیا هم جهان هیس جواب نه راکوی او زه منتظره د هغه خواته ګورم چې د څو شیبو وروسته هغه کرار زما خواته مخ راګرځه ویې پدی توره تیاره کی هم د هغه سری سترګی او تروش تندی لیدلې شم! څو دقې همغسې زبر او زیر باندی راګوری بیا کرار وایې: بیده څه زما سر دسې درد کوی د خبرو حوصله نلرم.

د هغه پدی خبره سترګی می بیا د اوښکو ډکې شول، ولې د هغه دومره کوچنې خبره هم پر ما بده لګیده؟ ولې مې زړه غواړی ددی خبرو لځایه د پخوا پشان زما سره خبری وکړی او زما ناز واخلي؟ جهان بیرته ماته شا راګرځه وی او ویدیږی! زه هم په نیولي زړه او خفګان بیرته خپل ځای خواته ځم او د ویده کیدلو کوښښ کوم، د سهار آذنو پوری مې سترګو ته خوب رانغي! زما په خیال جهان هم ویده شوی نه و؟ ځکه همدا چې مولا الله کړل تر اکبر رسیدلي نه وو چې د کوټې څخه ووتې

د کوټې د دروازی په خرپ چې د جهان د تلو خبر یې راکو بی اختیار مې د سترګو څخه اوښکې په بهیدو شول خدایه زما سره مرسته وکړه زه ستا د آزمایښتونو او د تقدیر د کړښو سره په یواځې ځان مبارزه او مخامخ کیدلې نشم! ته راسره مرسته وکړه ته مې یواځې پدی امتحان کې مه پریږده کنه داسې به ناکامه او ماته وخورم چې د جوړه ولو به نه یم..

نیلوفر خپل د قول مطابق سهار وخته په ۷ بجو راغلل داسې چې تول ویده وه، جهان ماته د آریشګاه د تلو اجازه رانکړل، او زه هم مجبور خپل کوټه کې په ژړا کیناستم ما د آریشګاه او د سینګار کیدو آرمان درلود، ما غوښتل واده مې په هوټل کې اوسیږی خو د جهان کورنې ویلی وه چې موږ رسم لرو جنۍ د پلار د کور څخه ویسو نه د هوټل څخه؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر غرمه د کوټې ځخه ونه وتلم! زما واده وو ټولو د باندی نڅا ګانې کول اتڼ يې کوی د شلو ځخه يې زيات رنګا رنګ کالي په دوه ساعتو کې بدل کړی وه

خو زه خپل کوټه کې يواځې ناسته وم د ماښام جوړه کالي مې اغوستي وه چې نيلوفر کوټې ته رااننوتل، زما په هغه خوار زار ليدو يې تندی تروش سو او زما څنګ ته راغلل د هغې په ليدو مې فکر وکړو په يواځې او تنها ميدان کې مې يو شناخته پيدا کړی وی هغې زه غيږ کی ونيولم او ما ورته ژړا شروع کړل نيلوفر هم څه نه ويل يواځې زه يې غيږ پوری نيولې وم

هغه پوهيدل چې اوس زه يواځې يو هم دم او هم راز غواړم نه نصيحت کونکې، ما ژړل ګيلې مې کول د جهان د پرون شپې د بد اخلاقي او خبرو مې ورته وويل خپل د آرمان مې ورته ويل او هغې کرار کرار زما په سر لاس تير کو ښه چې و مې ژړل او زړه مې سپک شو ګنګس او سرګردانه پاسيدم نيلوفر بغير له کوم خبری راسره مرسته وکړل ترڅو سپين جوړه کالي مې واغوندم، او راته سينګار يې وکړو او بيا د يو لوبو نانځکې پشان لاس په لاس د ښځو مينځ کې وم او هغوی زما شاوخوا ته نڅا او سندری ويل، خو زما زړه غوښتو سترګې پټې کړم او دا ټول شيان دی تمام شوی وی

نه پوهيږم سومره وخت هلته وم چې د څو سړيانو غږ راغي او د دويم ځل لپاره يې زما او د جهان نکاح وتړل، او زما زړه کې دا خبره راوګرځيدل چې دا نکاح به سمه وی؟ اول نکاح د کوژدی په شپه هغه کې ما شک درلود او دا دويم نکاح د واده د جهان! آيا د شک او ترديد او د مجبوری نکاح په نکاح کې حساب کيږی؟ نکاح وتړل شوه ډوډی ورکول شوه، د ادی خبره د فيروزخان(د جهان پلار) ارباب د زوی واده وو دومره حد ميلمانه راغلي وه چې نيلوفر ويل از سر کوچه بګير تا سرک راه بند بودا!

دوه غوايان يې حلال کړی وه دوه رکم غوښه، وريجې، سلات، کوفته،پيپسی، حتا فرينې لا پخ کړی وه! خو ما خپل د واده د ډوډی ځخه يو ګوله لا څکه ونکړل! د غرمې مونځونه وشول نکاح وتړل شول، ډوډی ورکول شول! خو زه همغسی د بت پشان ناسته وم او فکر مې يو خبری ته وو د دی ځخه وروسته به څه وشي؟ ټول فکر او ذکر مې د جهان تروش تندی او خاموش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر کې وو چې د روقیه غږ د فکرونو د نړی څخه راوباسلم...

روقیه- موټر ولاړ دی بابا وایې نور راځې.

د روقیه په خبری مې اوښکې په بهیدو شول، چې نیلوفر راغاړی وتل د هغې د ژړا په غږ زما خاموش اوښکې هم په ساندو او ژړا بدلې شول، چې آسما رامخکې شوه پداسې حال کې چې زه یې غیږ کې نیولم په ژړا یې وویل: ولی ژاړی لیونې دا خو د ژوند لاره ده خدای دی خوشحاله او بختوره که ورسره، ټول اخیر یوه ورځ واده کیږی کومه پښتنه انجلی د پلار په کور پاتې شوی چې ته پاتی شی!؟ مه ژاړه خوری.

آسما خبری کول دلداری راکول خو زما زړه بی وار او نا آرمه درزیدی، د آسما او نیلوفر وروسته د ادی نمبر وو ادی پداسې حال کې چې د پیسو ډک شین شال یې زما په سر راچوی په غیږ کې ونیولم، او ما اول ځل د ادی داسی جگر سوزه ژړا چې ټول ښځې یې په ژړا کړل ولیدو، ادی داسی ژړل چې اخیره د جهان مور زما څخه جلا کړه او ورته ویې ویل: وی خوری سوک نو دسی کوی؟ لور ته دی دعا وکه چې خدای بخت او قسمت سم کی تاسو ولی دسی کوی؟! په خوشحالی کی سوک نه ژاړی خوری.

د جهان مور ادی ته نصیحتونه کول خو ادی اوښکې نه تم کیدی، او بی واره یې به مخ روانې وه د ژړا مینځ کی ادی د جهان د مور لاس ونیو او ورته ویې ویل: خدای او قران درته مخکې کوم خوری ستا او ستا د اولادونو ده سر زما لور ستوی د کور د کارو نده ظلم به ورباندی نکوی، زیاتی به وربانذی نکوی سنگه چې درته روقیه گرانه ده د هغې نیم اندازه گرانښت زما لور ته ورکړه، دا هم زما او خپل د پلار د زړه ټوټه ده، اولاد مې دی

ادی خبری کول او ما ورته ژړل د جهان مور د ادی لاس نیولی و او دلداری ورکول، خاله هم راغله او د ادی اوری ونیول او نصیحتونه یې ورته شروع کړل، دومره زړه مې نازک شوی و چې د خاله د لورگانو په غیږ کی مې هم وژړل د هغوی ټول بد خبری او کارونه مې لیاده و باسل او ښکل مې کړل او و مې ژړل فکر مې کوی ما د قربانې ډکر ته وړی او بیا به د هغه ځایه ژوندی رانشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور رسم درلود د ناوی د پیښي بوټ یا هم چپلکه د ناوی وررور ورته په پښو کول او ملا یې ورته په یو دسما تړل! خو ما وررور نه درلود ما وررور نه درلود چې ماته دا کار وکړی، ما وررور نه درلود چې پر اوږه یې سر کیږدم او هغه راته ووایي خوری هر مشکل چې وو پر ما غږ کوه زه درسره یم، ما وررور نه درلود چې د زړه درد ورته ووایم. آسما پداسې حال کې چې اوښکې پر مخ لاری کړی وه ویې ویل: بابا د دروازی شاته دی غواړی راشی.

د آسما په خبره دهلیز ژر خالي شو او ځینی ښځې د راغلي موټرو خواته ولاړه او ځینې هم د حجاب اغوستو لپاره کوټې ته، زه پاتی شوم او ځینی شناخته خپلوان او د جهان مور چې د ادی څنګ ته ولاړه وه، نیلوفر هم ولاړه او د اوښکو ډکی سترګی یواځې زما څخه لرې لری شول، بابا په یا الله ویلو دهلیز ته راداخل شو د بابا په لیدو مې کنترول نور هم له لاس ورکړی او ژړا می زور ونیول چې زما د ژړا غږ سره د ادی ساندی هم پورته شوی..

بابا خپل په لاس زما شال لږ پورته کړی او ما اول ځل د بابا لاس داسې په لړزی ولیدی! ما سر ښکته واچوی چې بابا رانږدی شو او خپل په همیشني مهرباني وویل: تل راته همغه اوه کلن ماشوم ښکاریدی چې خپل نانځکی دی راوړل او د دهلیز کونج کېدی ورته الله هو ویل او ویده کول دی. هیس کله مې فکر نکوی چې ته به یوه ورځ غټه شې او واده به کوی! هر ځل چې د دی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره چا وهل زما د زړه څخه یو خدای خبر وو

ویره مې درلودل چې د کوم ناهل او بد کردار او بد عمل انسان لاس کې ونغورزیږی او د دنیا غمونه دی نصیب نشي(بابا زما لاس خپل لاس کې ونیوی او په لړزانده غږ یې وویل: ستا په سر قسم چې زما د کور رحمت او برکت یې، هره پریکړه او انتخاب مې چې کړی ستا د خوشحالي او ښه ژوند لپاره مې کړی،(سر مې راپورته کې او د اوښکو ډکو سترګو مې ورکتل بابا هم مخامخ راوکتل او کرار یې وویل: ما ستا څخه سم پوښتنه ونکړل هغه ورځ نه پوهیږم ولی؟ شاید خپل نظر مې ستا نظر حسابه وی! خو باید یو ځل مې ستا څخه سم صحیح پوښتنه کړی وایې ستا قبول وو؟

د بابا په خبری مې په حیرت وروکتل عجیبه ده چې بابا اوس فکر شو دا پوښتنه زما څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی؟! د بابا څخه مې نظر واخیستې او ادی ته مې وکتل د اوښکو په ډکو سترګو یې راکتل که دا پوښتنه بابا زما څخه د کوژدی او د سمال ورکولو مخکې کړی وایې شاید هغه وخت زما جواب زیات فرق درلود خو اوس او د دومره خبرو وروسته زما جواب یو لفظ وو!

- زه راضي یم پدی نکاح باندی بابا.!
زما په خبری د بابا سترګې په آرامش باندی د څو ثانیو لپاره پټې شول، او بیا پداسې حال کې چې زما تندی ښکل کوی، شال یې زما په سر سم کړو او د راسته پښې چپلکه راته په پښو او ملا یې په شین دسمال چې اسما د بابا په لاس ورکو وتړل او زه یې د لاس څخه ونیولم حویلې ته په وتلو د بام په سرونو د همسایه ښځو ته مې فکر شو او په هغه حال کې مې په خوله مسکا راغله

یوه ورځ زه هم د بام په سر ولاړه وم او د انجینر اغا د کوژدی دسمال ته مې په شوق کتل یا هم تلم د کوټې سر ته او کتاب مې ویل اه چې نور به هیس کله هغه ورځې تکرار نشې، په کوڅه کې موتران ولاړ وه او د جهان د مشر ورور په غږ دا نور پاتی ښځې هم موټرونو ته پورته شول، او بیا د ادی او د آسما غیږ وه او زما ژړا نور ټول سړیان تللی وه یواځې جهان د هغه ورور او پلار پاتی وو، بابا د اخیر ځل لپاره زه غیږ کې ونیولم او جهان خواته یې وکتل جهان په تروش تندی او لوړ قدمونو زموږ خواته نږدی شو

چې بابا زما لاس د هغه لاس کې ورکړو او ورته ویې ویل: ما خپل لور ستا د پلار په نوم او نشان او ستا په غیرت تاته درکړل، تا خپل یو وعده او قول مات کړې خو د هغه سر بیره بیا هم ما خپل لور درکړل، خو فکر مه کوه بې کسه او بی قوم لور وری که مرغه په هوا کې راته خبر راوړی چې زما په لور دی زیاتې کړی، دا ټول خلک شاهید ونیسه چې په ړنا ورځ یې ستا له کوره بیرته راوړم(د بابا په خبرو هیچا څه ونه ویل جهان خو بیخي سر ښکته واچوی هغه د بابا یو وعده او شرط مات کړی وو! هغه بابا ته قول ورکړی وو چې ما به اطرافو ته نه وړی او دلته کابل کې کور اخلې!

خو د هغه کار وروسته جهان یواځې بابا ته وویل چې زه مې خپل ناوی ځان سره وړم! بغیر لدی چې دلیل او منطق بابا ته راوړی دا یو میاشت بابا د جهان څخه خفه وو او خبری ورسره نکول، د لږ ځنډ وروسته جهان سر راپورته کړو او بابا ته یې وویل: وعده

(c) ketabton.com: The Digital Library

در کوم چې خپل د ځان ښخه به يې زيات خيال ساتم.

بابا زما لاس د جهان لاس ته تسليم کړو او کرار يې وويل: خدای دی وکړی....

جهان ځان پسې د موټر خواته ورړلم چې د ادی غږ پورته شو: زما هوسې زما لورې.
د ادی د ژړا ښخه ډک غږ د تلو ښخه منع کړم او د هغې خواته مې مخ کړو چې ادی په تلوار بيا غيږ کې ونيولم، داسې چې زړه يې نکيدی خوشې مې کړی، جهان په بی حوصله اخوا ديخوا کتل چې ادی زما تندی ښکل کړو او هغه ته يې وويل: تا ته د خدای روی مخکې کوم چې فکر به وربادی ساتې..

د ادی په خبره جهان د ډاډ په توګه خپل سر پورته ښکته کړو او دا ځل يې په تلوار زه د ځان پسې د موټر خواته کش کړم، د شال لاندی مې سر شاته تاو کړو او سترګې مې په ادی،بابا، اسما، نيلوفر او د خاله په کورنی چې د اوښکو په ډک نظر يې راکتل ولګيدل، جهان د موټر دروازه راته خلاصه کړه، او زه موټر ته د پورته کيدلو مخکې يو ځل بيا مې کورته او هغه کوڅې ته وکتل چې زما د عمر ډير کلونه خوشحالياني او غمونه پکې تير شوی وه، موټر ته د پورته کيدلو مخکې مې نظر په انجينر اغا ولګيدی!

تور چشمکې په سترګو ول او خپل د کور مخکې ولاړ وو او مونږ ته يې راکتل! زما د نظر په تعقيب کولو د جهان سترګې په هغه ولګيدل او زما لاس يې په کلکه ونيو او موټر ته يې پورته کړم، خپل هم زما څنګ ته کيناستې او خپل ورور ته چې موټروان و په غوسه ناکه لهجه وويل: څه خپل پلار ته ولاړ يې حرکت وکه.

جهان دا خبره وکړل او بيا په کراره لهجه ځان سره داسې چې ما هم واوريدل ويې ويل:
لعنت دی پدی ځای او پدی منحوس کوڅه سې، هر سر کې يو کوڅه ډب سپې ولاړ دی.

موټر حرکت وکړو او زه خپل د ژوند د آشنا خلکو او ځايونو ښخه په يو نامعلوم لوری په حرکت شوم، د موټر د ښيښی ښخه مې د باندی خواته کتل چې سنګه يو د بل پسې آشنا ځايونو ښخه تيريدم او اوښکې مې پر بهيدو وه، جهان هيس نه ويل يو لاس کې زما لاس نيولې وو او بل لاس يې د موټر کړکی ته تکيه کړی وو، او د موټر دباندی کتل، په فکر کې معلوميدی او تندی تروش وو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د ننه د سندرې په غږ د جهان د کتلو څخه مې نظر واخيستې چې د جهان د ورور خوشحاله او خندانه غږ مې واوريدی: اها اوس صحيح سو البته بخښه کوی چې سم سندره نلرم خو بيا هم د ژړا د آوازونو څخه شه دی.

ما هيس ونه ويل او خپل اوښکې مې په لاس پاک کړل خو جهان ورته په غوسه وويل: د غزل د ځای مخ ته دی ګوره او خير وايه.
د جهان په خبرې د هغه ورور وخندل او ويې ويل: عه عه ما ويل د واده سره به يو څه دا تريخ مزاج دی نرم سوی ويې! خو تخو نور هم ...(هغه خبره خلاصه کړې نه وه چې جهان په ګواښ کونکې لهجې ورته وويل: پکر دی نيسه دا موټر خو دريژی بيا موژ هم سره تنها کيژو.!

د جهان پدی خبره د هغه ورور چې نوم يې نه وم خبر چې څه دی؟ خو دومره پوهيدمه چې د ټولو څخه کوچنې دی او تازه يې ورته کوژدن کړی د روقيه ايندرور يې د ته کړی وه؟! يعنی روقيه يې په بدل ورکړی وه د کاکا لور يې د ته کړی وه او روقيه يې خپل د کاکا زوی ته ورکړی وه! د جهان په ټول ورورنو کې دغه ورور يې ګيره نه درلود! مطلب اخيستی وه کامل! او د اوس وخت ځوانانو پشان سيخ سيخې ويښتيان يې دره ولې وه! او د سندرې د آوريدو څخه يې هم معلوميدل چې فکر يې هم د تازه وخت هلکانو پشان دی! د جهان ورور يوڅه تندی تروش کړو
#شهاب ?:
خو لکه چې د جهان څخه ويره درلودل که احترام! هر شي چې وو نور څه يې ونه ويل يواځې سندرې غږ يې يو څه کرار کړو خو بيا هم سندره کامل د موټر فضا کې آوريدل کيدل...

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګې ولاړم ماذديګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبې نوره مې مه زيره وه محبوبې جار محبوبې

زما پر حال باندی محبوبې ليونيان جاړی ډير قربيان جاړی
مه کوه نور ظلمونه د ژوندون لار مې ورکه به هو ماضې فکرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به درکوم زه وعدی درد او تکون کړم ځان خيری می سو ګريوان
خپل مي کړه خپل نازکي بي لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

بي لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

يو زړه مي و هغه مي هم تاته درکړی دی لا ما دی وړی دی
تنها تنها ګرځمه بس دی درخپل مي کړه ته زه په ژړا ګرځمه

ته په سرو شونډو راته وکړه سو خوژی خبری د يارانی خبری
خپل مي کړه خپل مي کړه بی لتا نلرم سوک د پيکي ګل مي کړه

زه دی له دره و نازکي خوژ زړګي ولاړم ماذديګري ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زيره وه محبوبي جار محبوبي

نوره مي مه زيره وه محبوبي جار محبوبي

پر ما دی څه ظلمونه کړی دی حساب راکړه ماته جواب راکړه
ولي ژغ نکوی رشتيا ووايه راته که يارانه نکوی

زه دی شيرني د سرو شونډو پخندا وژلی تا په چاپا وژلی
مخامخ ته ووايه که مينه نکړی نازکي ماته شکاره ووايه

زه دی له دره و نازکي خوژ زړګي ولاړم ماذديګري ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زيره وه محبوبي جار محبوبي

" کامل سندره زه دی شيرني د سرو شونډو په خندا وژلی"

د سندری په نيمه کي لکه چي جهان خان هم سندره خوښه شوی وه! ځکه زما لاس چي په کوم لاس کي نيولی وو هغه باندی کرار خپل په ګوتو ضربه نيولی وه! او کرار کرار سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې هم ورسره ښوره وی!؟ زه خاموشه ناسته وم او د هغه د ګوتو حرکاتو ته مې کتل خو فکر مې د راتلونکې په اړه وو! آسما او ادی لړ لړ د جهان خان د کور په اړه ویلې وه چې لوی کور یې دی پنځه ورونه چې دری دانو یې واده او ماشومان درلود یو یې هم جهان او یو یې همدا نوی کوژده شوی ورور!

مطلب تول ګډ وه او یو نفر هم ویش نه وواخیستې!؟ ادی ویل هغوی سم دم د اطرافو دی مطلب غوایان لری میړی لری! او حتا ادی د بابا له خولې آوریدلی وه چې آسونه لا لری! او د شوق آسونه کور کې ساتې نور زیات معلومات ادی او بابا هم ورځخه نه درلود یوازې د نوم پیژندل وه بس نور کورنې رفت او آمد مو نه درلود، نه پوهیدم چې څه مې مخ کیدی؟

یو په ابهامو او شکونو پیچلې مستقبل او راتلونکې مې مخې ته وو! دومره د جهان د کور او کورنې په اړه اندیښمنه نه وم سومره چې د جهان په اړه اندیښمنه وم! د نیلوفر خبره ښځه د خسر کور کې د میړه او خاوند په سر ملکه ده او پادشاهې کوی که خاوند یې په نظر ونه نیسې او احترام ورته ونکړی نو د کور نور خلک هم ولاکه د انسان په نظر ورته وګوری!

د جهان دریم ورور دوه ښځې کړی وه چې واده ته یې خپل یوه ښځه هم نه وه راوړی! یوازې خپل دوه مشر زامن د مشری ښځې ده راوړی وه بس، په اطرافو کې دوه دری حتا څلور ښځې کول هم عادی او مرسوم خبره ده او دی کار ته په بد نظر نه کتل کیږی مخصوص که سړی پیسه داره او د جهان د کورنی پشان اربابان او ماړه خلک وی دوی ته خو په زوره خلک خپل لور او خور ورکوی، نه پوهیږم ولی خو زړه مې ویل چې کوم رفتار چې جهان کوی یو مطلب لری؟!

هغه دا چې غواړی د اوس څخه ماته ووایې ستا اشتباه زه د دویمې ښځې کولو ته مجبور کړم! پدی فکر مې اوښکې د سترګو څخه په بهیدو شول زه تراوسه د خاوند کور ته رسیدلې نه یم او فکر او ذکر مې راته وایې چې بنه دربانډی راروانه ده! د سترګو اوښکې مې د جهان په لاس کوم چې زما لاس یې نیولې وو وڅڅیدل سر مې پورته کړو ترڅو ګورم ما ته خو یې پام شوی ندی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر پورته کولو سره مې سترګې په دوه تک تور سترګو کې بندې شو! تندی تروش وو او په ځیر ځیر یې راکتل، د هغه پیښې وروسته ما د جهان خلاص تندی ندی لیدلی! دا یو میاشت کې په زوره که دوه خبرې زما سره کړې وی هغه هم نه د مینې او محبت خبرې نه نه په هیس صورت هغه دوه خبرې هم سم دم د جنای پولیسو پلټنه وه! خپل ګیره یې د یو میاشت مخکې په پرتله اصلاح کړې وه!

سپین جوړه کالي اغوستي وه د همیشه پشان یو کندهاری خولې په سر وه، تور واسکټ او د کمیس دوه پورته تڼې خلاصې وه! که تروش تندی او بد خلقې یاده نکړم واقعا نن ښایسته شوی دی! د نیلوفر خبره سم دم ۲۰ کلن ځوان معلومیدی! البته که د خولې لاندی دوه دری هغه سپین ویښته او د ګیرې مینځ کې دا دوه تاره د نظر څخه وغورځه وم! بیا هغه وخت د نیلوفر خبره تایید کولې شم..

دومره خپل فکرونو کې ډوبه وم چې بیخې مې فکر نشو جهان ماته راکتل، د هغه د ستونې په صاف کولو مې وروکتل چې هغه کرار خپل د لاس څخه زما څڅیدل اوښکه پاکه کړه او کرار یې وویل: که سترې یې یو ګړی بیده سه لاره لا ډیره پاتې.

د هغه په خبره مې وروکتل یعنې اوس دی زما په فکر کې وو چې دا خبره یې وکړل؟ یا که عصاب یې زما د ډیر ژړا څخه خراب شوی وه چې غواړی د خوب په پلمه ما یو څو دقې خاموش کړی؟! پدی فکر چې زما د ژړا څخه یې حوصله تنګه شوی او داسې خبره یې راته وکړل هم مې غوسه راغله او هم ناساپه د یواځې‌توب احساس مې وکړو او زړه مې ونیول شو ورنه د هغه څخه د لری کیدو کوښښ مې وکړو او غوښتل مې لاس مې د هغه د لاس څخه جلا کړم

چې جهان و دی کار ته پرینخودم او زما لاس یې کلک خپل لاس کې ونیوی دومره کلک چې لاس کې مې اچول شوی بنګړی مات شو او لاس یې راته خوږ کړو زما د اخ په غږ جهان تازه زما لاس ته فکر شو او په تلوار یې زما لاس خوشې کړو، بنګړی مې په مړوند کې ننوتلې وو او وینه یې بې واره راتلل جهان به ورختای زما لاس څخه مات شوی بنګړی وباسې او خوږ شوی ځای خپل په لاس کې کلک ونیوی ترڅو د وینو د توی کیدو مخه ونیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په آوازو د جهان وررور شاته راوکتل او کله چې زما لاس یې په وینو لړلې د جهان لاس کې ولیدی په حیرت یې وویل: خیریت خو دی؟
د هغه خبری جواب جهان په تروش تندی ورکړو او ورته ویې ویل: خیرو خیرت دی ته خپل مخې ته ګوره.

د جهان په خبره هغه خپل نظر زموږ څخه واخیستې او کرار یې وویل: وبه ستة که غواړی موټر به یو کونج ته و دره وم لاس دی پریوی او و دی تړی چې وینه یې بنده سې!؟

د دی څخه مخکې چې زه ووایم نه ضرورت نشته جهان د هغه خبره ومنل او موټر یې د سړک کونج ته و دره ویې جهان ښکته شو او زه یې لږ د موټر ښیښی خواته کش کړم او پداسې حال کې چې زما لاس یې لاس کې کلک نیولې وو خپل د وررور څخه یې د اوبو بوتل غوښتنه وکړل چې هغه هم په یو شیطان مسکا د اوبو بوتل د جهان لاس ته ورکړو، د هغه پدی شیطانه خندا د شرم څخه تکه سره شوم، زه لا هغه شرم مې تیر کړی نه وو چې د جهان د مشر وررور موټر چې زموږ پسی وو او هغه کې د جهان پلار، مور مشره ورینداره او روقیه ناست وه

زموږ د موټر په دریدو هغوی هم ودریدل او وررور یې د موټر څخه راښکته شو، د جهان مشر وررور زموږ څخه په څو قدمی کې خپل کوچنی وررور ته غږ کړو او ویې ویل: وه هلکه جمشید چشې سوی چې موټر مو دره ولې؟

د جهان کوچني وررور چې اوس پوه شوم نوم یې جشمید دی نامردی ونکړل او په همغه شیطانه نظر او خندا یې په لوړ غږ وویل: د وریندارې بنګړی مات سوی او لږ قدری لاس په وینو سوی! لالا یې لاس ورته پریوی!

د هغه پدی خبره زه خو ګز، ګز د ځمکې څخه ووتلم د ټولو څخه بده خبره دا وه چې د جهان د مشر وررور موټر ماته مخامخ وو او د هغه د پلار څخه نیولې مور، خور ورینداری ټول پوی شول چې څه خبره شوی وه! بلخصوص د جمشید پدی شیطانه لهجه او خبری د هغه مشر وررور وخندل او ویې ویل: اها شه جر کوی موژ روان سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان سر راپورته کړو او خپل کوچنی ورور ته یې په تروش تندی او غوسه ناکه لهجه وویل: یعنی بل شې دی ویلې نسو ورته؟!
جمشید په خندا وویل: وی چشی می ویلې وای؟ خو رشتیا می وویل.

ما د شرم څخه سر ښکته اچولې وو او هیس مې نه ویل، جهان خپل ورور ته غاښونه وچیچل خو نور څه یې ورته ونه ویل خپل د واسکټ د جیب څخه یې یو کوچني سپین د سمال راوخیستي او زما لاس یې ورباندی وتړه یې، د بوتل پاتی اوبه یې د جمشید خواته ختا کړل او موټر ته راپورته شو ما ورنه کامل فاصله ونیول او د موټر هغه بل کونج ته مې ځان کش کړو، زما پدی کار جهان په تروش تندی راوکتل خو نور یې څه ونه ویل

خپل خوږ شوی لاس مې پدی بل لاس کې نیولی وو درد یې نکوی دومره نه و خوږ شوی خو ما ته ژړا راتلل! داسی احساس مې کوی چې زما حق کې زیات غټ ظلم او زیاتی شوی! سر مې د موټر ښیښه ته تکیه کړو او سترګې مې پټې کړل د نن لپاره مې ټول انرژی او توان صفر شوی وو، نه پوهیږم سومره وخت به په هغه حال کې وم چې د زیات استرس او بی خوبې له لاسه د خوب نړی ته تللی وم، د جهان او د جشمید په غږ لږ لږ مې سترګې د خوب څخه خلاصې شوی!

جمشید- دا شزی هم عجب بد شیانۍ دی! تراوسه زموژ راتلو ته ویش ناستې وه! اوس پدی نیمه شپه دا ټول کلې په سر اخلې؟!

د جهان غږ مې بیحده نږدی وآوریدی؟! چې ویې ویل: ته اول تا څه ورته ووایه اوس پدی نیمه شپه دی غوبل نه جوړه وی، ټول ستړی یو سهار چې هر کار کوی و دی کی.

د موټر د دروازی په غږ چې د جهان د ورور د تلو خبر یې راکړو سترګې مې خلاص کړی! او ځان مې نامعلوم ځای کې پیدا کړو! په تلوار او وحشت باندی په ځای کې کینم چې زما د کیناستلو سره سم د جهان غږ پورته شو: هوشش په کراره ..
په ورختا نظر شاوخوا ګورم نه پوهیدم زه دلته موټر کې څه کوم؟! ولې خپل کوټه کې نه یم؟! همغسی ګنګس او حیرانه نظر شاوخوا تاوه وم او ګورم چې د جهان د خندا غږ مې تر غوږ شو چې ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خان- امممم دا رکم چې ته شاوخوا ګوری مطلب د خوبه يې او تراوسه دی مغزه ځای ته ندی راغلی؟

د هغه په خبره يو څو ثانيې ورته په خاموشه نظر ګورم او تازه مې تول شيان ياد ته راځی، د ادی ژړا د بابا خبری د جهان کار او اخيره کې خوب؟! د تول خبرو په ياد راوړلو باندی سترګې مې بيا د اوښکو ډکې کيږی او د جهان څخه نظر اخلم او د موټر د باندی ګورم تکه توره شپه وه يوازې ځينی کورنو څخه ړنا راتلل او کوڅه يې ړنا کړی وه، موټر د يو غټ کور مخکې ولاړ وو! پدی تياره کې هيس شې سم نه معلوميدی يعنې مورږ رارسيدلې وو د جهان کور او کلې ته؟!

د بيرون څخه نظر اخلم او تازه مې ځانته فکر کيږی زما پر اوږو د جهان پټو وو؟! لکه چې زما د ويده کيدلو وروسته يې پر ما اچولی وو؟! جهان ته مې وکتل چې هغه بغير له کوم خبری ماته راکتل کله چې زما نظر يې وليدی کرار يې وويل: لاس خو دی درد نکوی؟

خپل لاس ته ګورم چې په سپين دسمال تړل شوی او د دسمال څخه لږ وينه د باندی را وتې وه د نه پښان ورته سر خوځه وم، او ددی څخه مخکې چې جهان کوم بله خبره وکړی د هغه غټ کور دروازه خلاصه کيږی او جمشيد د موټر خواته راځی موټر ته په کيناستلو سره سم وايې: اوفف په زوره مې ورنه دايری واخيستل ترڅو بد حال جوړ نکی.

جمشيد دا خبره کوی او موټر روښانه کوی چې يو نفر هغه غټ کور دروازه خلاصه کړه او موټر کورته ننوتو، د ننوتلو سره سم په حويلی کې مې په زيات ښځو او ماشومانو نظر پريوت! لکه چې زمورږ راتګ ته په انتظار وه!؟ جهان د موټر دروازه خلاصه وی او زما خواته لاس نيسې ترڅو ښکته شم د جهان لاس نيسم او د موټر څخه ښکته کيږم زمورږ د ښکته کيدلو سره سم د چاکليټ او ګلانو باران شروع شو، زمورږ په سرونه يې نه شيندل! بلکه مورږ دواړه يې وربادی ويشتلو! جهان خپل ځان زما مخ ته راکش کړو او په لوړ غږ يې وويل:

جهان خان- بس دی.

د هغه په غږ د ماشومانو او ښځو شور ماشور کرار شو او نور چا په چاکليټو ويشتل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، د جهان مشر وږور لکه چې زموږ ښځه مخکې راغلې وه چې مور یې په تلوار سپانده دود کړل او زموږ خوا ته یې راوړل په داسې حال کې چې سپانده یې زما او د جهان شاوخوا ګرځه ول دعا ګاني کول، جهان زه د لاس ښځه نیولې وم او د کور پخوا چې درې منزله وداني ماته معلومیدل په حرکت شو خو د هلیز ته د ننوتلو ښځه مخکې مور یې په لوړ غږ وویل:

د جهان مور- وی وی و دریږه دسی مه ننباسه کورته!
په حیران نظر مې هغه تول کسانو ته چې زموږ شاوخوا ولاړ وه وکتل! یعنی دا تول یواځې د جهان کورني ده یا د کلي خلک هم پکی دی؟ خو زما زړه ویل دا یواځې د جهان کورنی ده او کلي خلک ندی! جهان خپل مور ته وکتل چې د مور لځایه یې روقیه په شیطنت وویل: وی لالا یا خو ستړی یې یا هم زیات خوشحاله یې! چې بیخی مو رسم او رواجونه لیاده باسلې!؟

د روقیه په خبری تولو وخندل او هر چا یو خبره کول او خندل یې چې د جهان مور رامخکې شوه او زما د لاس په نیولو یې جهان ته وویل: صحیح دی چې دوی رواج نلری او سوک ورسره ندی راغلی خو موږ خو راواج لرو رسم لرو.!

زه حیران نظر ولاړه وم او د دوی خبرو ته مې غوږ نیولی وو! د څه رواج چې موږ یې نلرو او دوی لری!؟ کنګس ولاړه وم چې د جهان د مور په خبری تازه پوه شوم څه یاده وی؟ دوی راوج درلود چې ناوی تر هغه وخت د زوم کور ته نه داخله کیږی ترڅو زوم ورته یو شئ ونه منې؟! مطلب ورته ووایې درته د طلاو غاړه کې اخلم یا ګوتمې اخلم یا داسې بل کوم شئ ورته ومنې ترڅو ناوی رضایت ورکړی او د زوم کورته ننوځی؟! او هو زوم چې کوم شې ورته ووایې باید هغه بیا ضرور ورته واخلې او ناوی ته یې ورکړی؟!

عجیب رسم وو! بیحده ما فکر کو موږ یواځې داسی عجیب غریب رسمونه او رواجونه لرو! خو د جهان کورنی زموږ ښځه بتره وه پدی رواجونو کې، جهان چې کله پوی شو چې هغوی څه یاده وی خپل د کورنی خواته یې مخ کړو او په لوړ غږ یې وویل: د دوست محمد بای د ځمکو اندی ته چې کوم دوه بیسوی د انارو باغ دی هغه مې دیته ورکې.؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان په خبره زه پوه نشوم چې دا اوس ځنګه شې دی او ځنګه ندی؟ خو د هغه د ټول کورنی حيران نظر او د جمشيد خبری باوری کړم چې ضرور کوم قيمتی شی يې زما په نوم کړی؟
جمشيد- اووو لالا مه کوه خطرناک.!

د جمشيد په خبره د جهان په خوله نری غوندی مسکا راغلل او بغير لدی چې څه ووايي زه يې د لاس څخه ونيولم او په داسې حال کې چې بسم الله يې په غټ غږ سره وويل کورته ننوتلو، جهان ځان پسې داسې په تلوار کشه ولم چې نه مې کور سم وليدی نه بل شې؟! دويم منزل کې زما په نظر زموږ کوټه وه! کوټې په داخله کيدلو جهان زما لاس خوشې کړو او ما تازه يو راحت ساه واخيستل، هک حيران د کوټې مينځ کې ولاړه وم! د لور کور موږ رواج درلود د پلار کورنی ورته واخلې خو جهان دوی بيا رواج درلود چې د زوم کورني ورته واخلی؟!

او اخيره کې جهان خپل خبره پر بابا منلې وه او ټول کور شيان يې خپله اخيستی وه!ما يوازې په دوه بکسو کې خپل يو څو جوړی کالې او خپل د ضرورت شيان راوخيستل بس نور ټول کور جهان اخيستی وو؟! په حيران نظر مې شاوخوا کتل يو اته متره غټ کوټه چې په سور رنګ نالېو پوښل شوی وه! سری پردی،سره غالې، او د ټولو څخه جالب او عجيب د کوټې کونج کې يو غټه سره الماری چې زياتره يې د کتابونو څخه ډکه وه! ما د ماشومتوب څخه د کتابونو سره عجيب مينه وه بی ارادی د کتابونو د الماری خواته روانه شوم.

سترګې مې د يو کتاب پر جلد ولګيدل او نږدی وو د حيرت او خوشحالې څخه وزری پيدا کړم! " د رحمان بابا ديوان" کتاب مې راوخيستې او په نه کنټرول کونکې خوشحالې مې د کتاب لای خلاص کړو او د رحمان بابا شعر مې مخې ته راغې:

راشه مه کوه له چا سره جفا
لږ ژوندون دې ضائع کيږي بی وفا

په دنيا کښې هيڅوک ندی پاتې شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه تلوني دی که نن دی که سبا

دا چی هره ورځ راخيږي بيل بيل نمر دي
هر چی پريوځي هغه نه شی ختي بيا

چي په زمکه ځاځکي پريوځي له آسمانه
بيا له زمکي ختي نه شی په سما

ګومان مه کړه چی به بيا سترګو له ورشي
هغه اوښکي چی له سترګو شی جدا

که يو ځلي سر د خدایٔ په لوری ټيټ کړي
په قيامت به سربلند شی تر هر چا

چي د ورور د عزيز زړه پري آزاريږي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

شه خواړه چي يو ئي خوري بل ورته ګوري
خواړه نه دی هغه زهر دي ګويا

که يو ځاځکي اوبه تږي لره ورکړي
د دوزخ او ستا درميان به شي دريا

زه لا د شعر د حروفو او غزل په نغمو کې ډوبه وم چې جهان زما د لاسه کتاب واخيستې، چې ما په تلوار وروکتل هغه په داسې حال کې چې کتاب بيرته الماری کی کيخودو کرار يې وويل: دا کتابونه هميشه دلته دی هيس سوک يې نه وړی! ته اوس خپل کالې مالې بدل که لاس او مخ دی پريوه، ډوډی دی وخوره ډير وخت پاتی کتاب ويلو ته.

د جهان په خبره په شرم می خپل شونډه وچيچل اه سومره زه نادانه او بيعقل يم! دا نو کار وو چې ما وکړو!؟ جهان د کوټې کونج کې يو دروازی ته چې ما تازه ورته فکر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړل او ویې ویل: هغه تشناب دی ترڅو چې ته خپل لاس او مخ باندی وبه وهی زه درته د موټر څخه ستا د کالو بکس راوړم.

په شرم باندی مې خپل سر د تایید پشان پورته ښکته کړو چې جهان د کوټې دروازی خواته روان شو او ما د یو کامل نظر وروسته چې کوته کې مې وګرځه وی د تشناب خواته ولاړم، لاس او مخ مې مینځی چې د تشناب دروازه وټکیدل او د جهان غږ مې واوریدی: ستا شیان مې دلته درته ویږدل زه ځم اودس وکم.

او بیا بغیر لدی چې زما جواب واوری د کوټې د بند کیدو غږ مې واوریدی، په کراره مې خپل د مخ څخه آرایش پریوی او د تشناب څخه راووتلم جهان زما دواړه بکسونه راوړی وه د کالو د بکس څخه مې خپل یو جوړه ساده د کور کالي راوخیستل خو ناساپه مې د نیلوفر خبره یاد ته راغلل چې راته ویل یې: بیا هلته خان ساده ساده مه کوه سم سینګاری کړی او جوړه کړی وګرځه چې حدقل د خاوند زړه خو دی وشی ترڅو دروګوری!

په دوه لارو کې بنده وم زړه مې ویل ساده د کور کالي واچوه! او عقل مې ویل د نیلوفر خبر ومنه!؟ اخیر هم عقل مې زوره ور شو او یو جوړه سور رنګ جوړه کالي مې واغوندل دا کالي یو څه زیات زما په نظر ازاد وه؟! د اخیستلو وخت کې هم ما د آسما سره زیات جنجال کړی وو خو آسما ویل خپل خاوند لپاره یې واچوه بیا سهار بدل کړه چې نور سوک یې ونګوری! نور مې حوصله نه وه چې بدل کړم یواځې خپل د زړه د آرام کولو لپاره مې غټ تیکری په سر کړو ورسره.

خپل د ناوی توب سپین جوړه کمیس مې سم منظم قات کړو او بکس کې مې کیخود، د کوټې کونج کې په سینګار میز مې سترګې ولګیدی زړه کې مې وسوسه پیدا شول چې ځان لږ سینګار کړم! خو دا کالي بیا سینګار؟! بیخی نو زما په نظر د حد څخه اوښتل وه، شاوخوا مې وکتل ټول کوته کې نالې وه او نالې! تل مې د یو کټ آرمان درلود همیشه مې ویل چې پیسی پیدا کړم خپل ځانته یې خپل اخلم خو اوس که پیسی هم پیدا کړم نشم اخیستی

کوټې مینځ کې ولاړ وم او ګنګسه مې شاوخوا کتل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان پداسی حال کې چې خپل د کمیس لستوني ښکته کول او د ګیری څخه یې لږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوداسه اوبه د کميس په يخنقاق تويدل کوټې ته راننوتې، سر يې ښکته وو خو کله چې نظر يې پورته کړو نو د څو دقو لپاره هک حيران ماته په کتو شو! د هغه پدی نظر د شرم څخه مې سر ښکته واچوی چې جهان په کرار قدمو زما خواته رانږدی شو او په سختې وويل:

جهان خان- هغه ميز په سر مې درته ډوډی ايژدلی زما په نظر د پرون راهيسې به دی چشی خوړلی نه وی!؟
د هغه په خبره مې خپل شونډه وچيچل او ځان سره مې وويل دی نو له کوم خوا خبر شو چې ما دا څو ورځې ډوډی سمه نده خوړلی؟ جهان بغير لدی چې څه ووايې خپل پټو چې ما د الماری څنګ ته ايخودلی وو د مخ پريولو وخت کې راوخيست او په لمانځه ودريدی، څو دقې خاموش هملته ولاړه وم بيا کرار کرار د کوټې کونج ت راونه شوم وږی وم خو زړه مې نغوښتل پدی حال کې کينم ډوډی

وخورم!

بيخی د هغه ميز خواته ولاړم ترڅو وګورم جهان څه اخيستی وه د خوراک لپاره، يو کمپل مې راوخيستې او د ځای اچولو وخت کې نه پوهيدم اوس څنګه ځای واچوم! آيا د جهان ځای هم خپل څنګ ته واچوم کنه؟! په همدی فکرونو کې وم چې د کوټې کونج کې د نور بيستره شوی ناليو سره مې يو جوړه يې نالې تر سترګو شول! او مجبور هغه مې هواره کړل او بغير له کوم ځنډ د نالې په يو څنګ کې وځمليدم کمپل مې کامل خپل په سر کش کړو خو لږ مې د سترګو ځای ځانته پريخود او د هغه ځايه مې جهان ته کتل

چې په پوره آرمتيا او سکون باندی لګيا وو مونځ يې کوی! نه پوهيږم ولې د جهان خان مونځ کول راباندی ښه لږی؟! د هغه د هر تکبير ويلو سره هر رکوع او سجده کول يو جلا خوند او کيفيت درلود ماته! نه پوهيږم تر کوم وخته زه د هغه د مونځ په کيفت کې ډوبه وم چې هغه د لمانځه سلام و ګرځه وی او ما په تلوار کمپل کامل خپل په سر کش کړو ترڅو هغه پوی نشي چې ما ورته کتل!

زړه مې بې واره درزيدی فکر مې کوی د غلا يا کوم بد کار د کولو وخت کې لاس تړلې ګيره شوی اوسيږم؟! څو دقې همغسی ساه نيولې ځمليدلی وم چې خپل څنګ ته مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان حضور احساس کړو او بیا د هغه غږ چې کرار یې وویل: اممم بیده انسان که نور نه ویې منظم ساه خو اخلې؟!

د هغه په خبره مې په شرم باندی خپل شونده وچیچل او کمپل مې لږ خپل د مخ څخه لری کړو چې هغه مې خپل څنګ ته ناست ولیدی، پداسې حال کې چې ما ته یې راکتل ویې ویل: ما تاته چشې وویل؟
د هغه په خبره مې کرار وویل: څه مو وویل؟

جهان- ما وویل زه مونځ کوم تر هغه وخت ته چشی وکه؟(کله چې زما خاموش نظر یې ولیدی نو په تروش تندی وویل: ومې ویل ته ډوډی وخوره!
- زړه مې نه غوښتل.
جهان- همیشه د زړه خبرو ته انسان باید غوږ ونه نیسې! کله ناکله عقل ته هم باید وخت ورکول سی.

نه پوهیږم ولی خو د جهان دا خبره ماته بل رکم معلوم شول! داسی لکه چې یو بل موضوع ته اشاره کوی او د ادی خبره کنایه وایی!؟ جهان زما څنګ ته د پیتزا پاکټ کیخود او ویې ویل: ولاړسه ډوډی دی وخوره.
نه پوهیږم ولی خو ناساپه مې ضد راغې او ومی ویل: نیخورم.

زما په خبری جهان پداسې حال کې چې خپل وریځې له حیرت څخه پورته کول ویې ویل: اممم زما په نظر خو څو میاشتې مخکې دغه پیتزا دی خوشېدل؟!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه ما هم د هغه پشان په کنایه او طعنه وویل: د انسان خوښه بدلیږی کله خپل په خوښه او کله هم په زوره؟!

زما پدی خبری د جهان تندی تروش څو او خپل غابنونه یې یو پر بل وچیچل، چې زه په خپل کړی خبری پښیمانه شوم! خو هغه متل دی وایې ختا شوی تیر او ویل شوی خبره نه راګرځې! جهان د پیتزا قوطي زما سر ته کیخود او لځایه پاسیدې خپل پتو یې واخیست او له کوټې ووت! ما دومره جرعت لا ونکړو چې ورته ووایم چیرته ځې؟ د هغه په داسې تلو سترګې مې د اوښکو ډکې شول او ځان سره مې وویل: ما خو یواځې یو خبره وکړل کوم خاص مطلب خو مې نه درلود ورنه بیا ولې دی دومره خفه شو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خپله پوهیدم چې خبره مې سومره بده وه! کمپل مې په سر راکش کړو او د ژړا څخه په ډکو سترګو د ویده کیدلو کوښښ مې کوی، خو خوب کله راتلې؟! تقریبا دوه ساعت خپل ځای کې واوړیدم را واوړیدم خو خوب رانغي یو خو مې ځای بدل شوی وو او خوب نه راتلې بلخوا د سپې غړونه راتلل او کله ناکله د غوایانو غږ مې هم آوریدی؟! هم د یواځې توب احساس مې کو هم د ویری او هم د یو بی پناه او بیچاره کس! دا ټول احساسات د دی سبب شول چې ژړا ته شروع ورکړم، نه پوهیږم سومره به مې ژړل وه چې د زیات ژړا څخه خوب وړی وم....

سهار د خبرو په غږ مې سترګې خلاصې کړل چې جهان مې د کوټې دروازی مخکې د یو نفر سره په خبرو ولیدو، د نفر په غږ پوه شوم چې د جهان مور ده! چې ویل یې: د مانځه نه بعد که ته بیدیدلې بیده سه خو خپل شزه لاندی راوستوه.

جهان- ولې خیرت خو دی؟

مور- ماشام هم تا پرینژدلو تخت واچو او وریندارګیانې دی د شزی په سر سیل(محفل) ونیسی هغه خو خیر خپل فامیل مو وو، خو نن د کلې شزی راځی د ماما کاکا شزی دی بده خبره ده چې پوشتنه وکې ناوی چیری ده؟ او موژ ووایو بیده ده؟!

جهان- د چشی بده خبره ده؟ ستړی ده د هغه دنیا سر څخه سفر کی وه او دوه ساعت اضافه خوب باندی اوس قیامت نه راځی، هر وخت ویشه سول ورته وایم لاندی درسی.

جهان دا خبره کوی او د کوټې دروازه بنده وی چې زه مې ځای کې کینم، بغیر لدی چې د جهان خواته وګورم د تشناب خواته ځم تر څو لاس او مخ مې ومینځم او لاندی لاړه شم او د جهان د مور خبره یو بدنامی جوړه نکړم چې ناوی تر غرمی ویده ده؟! زړه مې دومره نیولی وو چې حد نه درلود یو بهانه مې غوښتل چې ژړا ته ملا وتړم او په چیغو، چیغو وژاړم د مخ پریو وقت کې صابون مې سترګو ته ولاړی او زما لاس ته هم بهانه راغله، داسې د زړه د خلاص می ژړل شروع کړل چې د تشناب دراوزه په ورختای خلاصه شوه او جهان حیران زما خواته راوکتل او ویې ویل:

جهان- څه سوی؟ ولی ژاړی؟

د هغه پدی خبره نور می هم ژړا راغله د ده د مابنام کار می هم په یاد شو او د ژړا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مي غوسه هم راغله او ومې ويل: په تا يې څه؟ وځه د باندې.
زما په خبره د هغه تندی تروش څو او کامل تشناب ته راننوتې پداسې حال کې چې زما خواته رانږدی کيدی ويې ويل: څو واره مې درته ويلې چې هر کار او خبره چې کوی ويې که خو ماته مه وايه چې په تا يې څه؟

دا چې جهان زما خفګان ته نه کتل او خپل سر زوری کول زما ژړا او غوسه يې نور هم زياته ول! جهان رامخکې شو زما د لاس څخه يې د اوبو بودنې(لوټه) واخيسته او يو مور چې خپل د سرکش او شوخ ماشوم مخ مينځې او هغه ورته اجازه نه ورکوی همغه شانتې په زوره يې زما مخ ونيوی ترڅو ويې مينځې زما مخ ته د اوبو اچولو مخکې وويل: سترګې دی پټې که چې نور زګ هم سترګو ته دی ځی.
- ضرورت نسته زه خپل مخ خپل مينځلې شم.

جهان بغير لدی چې زما خبری ته غوږ ونيسې زما مخ يې راته ومينځې د لاسو مينځو وخت کې ما غوښتل خپل بنګړی له لاسونو څخه وباسم چې جهان اجازه رانکړل او کرار يې وويل: که زما د پاره يې نه اچوی مشکل نسته خو حدقل يو څو ورځې پريږده لاسونه دې ورباندی ډک وی، دلته خلک د ناوی سپين لاسونه(مطلب نکريزی وهلې نه وی) او تش لاسونو(چې بنګړی ونلری) ته بل فکر کوی.

جهان دا خبره وکړل او زما لاسونه يې د مينځلو وروسته ونيول او د تشناب څخه راووتلو، زه همغسی د ژړا څخه به ډکو سترګو ورپسی وم چې هغه خپل پټو راوخيستې او زما لاسونه او مخ يې پر هغه وچ کړو! همغه حال کې چې زما لاسونه يې وچ کول کرار يې ځان سره ويل: د 24 کالو ده خو عقل او کارونه يې د يو 12کلن کوچنې په اندازه لا ندی، يو دقه يې تنها پريږدی زړه دی په لخ، لخ دی چې اوس به يې چشی کړی وی اوس به يې چشی کړی وی؟!

همغسې د ژړا څخه په نيولې غږ مې کرار وويل: زه د 22 کالو يم.
زما په خبری جهان زما د لاسونو د وچ کولو څخه نظر واخيست او ماته يې راوکتل، تندی لږ خلاص شو او پداسې حال کې چې د المار څنګ ته په نالې کيناستې زه يې هم خپل څنګ ته کينولم او کرار يې وويل: دلته 10 کلنې انجونی د دوه اولادونو مورګانې وی تخو لا د 22 کالو يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی خبره مې په غوسه ورته وویل: که دسی ده نو ته چې د 33 کالو یې اوس باید د ملسیانو او کړوسیانو خاوند وایې!
زما په خبری د څو میاشتو وروسته جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ما وویل انجونې چې د 10 کالو سې نه هلکان.!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د خولې څخه ورته ووتل: عجیب ده که هغه 10 کلن انجونې 10 کلن هلک ته نه ورکوی نو 10 کلن انجوني د 30 کالو بوډا ته ورکوی چې دوه اولادونه هم ورباندی راوړی؟!

د دی خبری وروسته پوه شوم عجب بد لفظ مې وویل؟! د جهان تندی له ورایه زما په خبری باندی تروش سو او څو ثانې په دروند او خاموش نظر راوکتل بیا یې کرار وویل: دا ژبه دی در کنټرول کوه، دا ژبه هم کلا ده هم بلا ده.

سر مې ښکته واچوی او هیس مې ورته ونه ویل جهان یو بل نظر راواچوی او خپل خبره یې وخوړل او لځایه پاسیدی د کوټې څخه د وتلو حال کې وویل: یو جوړه سم کالې واغونده.(د جهان په خبری می تازه خپل کالو ته فکر شو او وی می له خولې ووت! اای وای زه پدی کالو دری ساعت د جهان مخکی ناسته وم او ژبه مې ورسره وهل؟! خدای دی زما دا بی فکری واخلی د شرم څخه تکه سره شوی وم، ژر پاسیدم او یو جوړه سم کالي مې د بکس څخه ځانته راوخیستل

آسما یو جوړه کالي راته انتخاب کړی وه او ډیر ټینګار یې هم وربانډی کړی وو چې دا به ضرور اغوندم! ښه کالي وه البته که زیات غمیو او ګلانو ته یې ونګورم خوښ مې شول هغه مې واچول او لږ سینګار مې هم وکړو د طلاو بنګړی مې په لاس زیات وه هغه مې بیا وانچول یواځې هغه ساده ښیښه یې بنګړی مې سم کړل او د کوټې دروازی خواته روانه شوم د دی څخه مخکې چې زه دروازه خلاصه کړم روقیه کوټې ته راننوتل او زما په لیدو یې په خوشحالي وویل:

روقیه- سهار پخیر وریندار جانې شه یې؟ شپه پخیر تیره سوه!؟
- ستا دی هم سهار پخیر وی. هو پخیر تیره شوه.
روقیه پداسې حال کې چې لاس کې یو پتنوس وو او هغه کې وچه ډوډی،شیدی، پنیر وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خواته راغله او ویې ویل: زه شکر چې پخیر تیر سوی وی، لالا ویل تا د پرون څخه ډوډی نده خوړلی! ادی ورته وویل چې لاندی راشی خو لالا ماته ویل چې پورته یې درته راوړم لاندی شرمیږی او نشی خوړلی.

د روقیه پدی خبره مې خپل شونډه وچیچل او په شرم مې وویل: ولې دی ځان په زحمت کوی زه راتلم لاندی.
روقیه- د چشی زحمت نن سهار موژ دواړه وریندار او ایندرور تنها ډوډی خورو سنګه خوشه مو ده؟!
- هو ولې نه خوشحالیږم.

د روقیه سره په نالې کیناستم چې روقیه په حیرت وویل: هغه قوطی کې چشې دی وریندارې؟
د روقیه نظر مې تعقیب کړی او سترګې مې د پیتزا په قوطی ولګیده کرار مې وویل: امم هغه پیتزا ده.
روقیه- خوړلې مو ده؟
- نه.
روقیه- وی نو چې وږی وی خو خوړلې به دی وایې؟!

- هغه زما هیس اشتها ورته نه کیدل ځکه مې ونخوړل.
روقیه داسی په خوار نظر د پیتزا قوطی ته کتل چې ما ورته وویل: که ستا زړه غواړی ویخوره البته لږ یخه شوی به وی.!
زما خبره لا پوره شوی نه وه چې روقیه د پیتزا خوړل شروع کړل! زما په حیران نظر یې وخندل او ویې ویل: بخشه کوه خو زما دغه چشي ورته وایې؟! ها پیتزا زیات خوشه ده .

د روقیه په خبری مې کرار وخندل او ومې ویل: مشکل نسته نوش جان دی.
ما د روقیه راوړلې ډوډی ته کتل عجیبه وه! نه نانوایې د ډوډی پشان وه او نه هم د داش پشان؟ په کراره مې روقیه ته چې په خوند لګیا وه پیتزا یې خوړل و مې ویل: روقیه دا ډوډی مو په څه پخ کړی؟
روقیه- تناره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې په خبره مې په حیرت وروکتل تنور؟! تنور مې یواځې په ټیک ټاک ویډیو ګانې کې لیدلی وو چې د ختو جوړ د بیلر پشان ځای ته به یې اور واچوی بیا به په سختې ښکته کیدل او ډوډی هلته وراچول؟! یعنی دوی هم داسی ډوډی پخه وی؟! وسوسه شوم چې یوځل تنور وګورم خو اوس لا ډیر شیان پاتی اول خپل کوټه کامل وګورم بیا به نورو ته وخت و کړم، پدی فکر می د الماری ډک کتابونو ته وکتل و بیا مې په شونډ مسکا راغله، ډوډی مې یو څه د پنیرو سره وخوړل او نور هیس شئ ته مې لاس لا ونه وهې شیدی د غوا وه او دومره بد بوی کوی چې بل رکم ما د اول هم د شیدو سره نه لګیدل خو دا بیا بیخی....

ډوډی مې خلاص کړی وه او غوښتل مې لځایه پاسیږم چې روقیه کرار او په شرم وویل: وریندار جانې بخشه کوه که زما خبره دربادی بده ولګیده، خو کیژی خواهش درنه وکم هغه د طلاو بنګړی، غوږوالې او ګوتمې دی په کوته کړی؟!
په حیران نظر می وروکتل چې روقیه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: اخ تاسو د اطرافو د خلکو په خوی او خاصیت نه پوهیژی د هغوی سترګی ستا طلاو او کالو ته دی که لژ خراب کالی واچوی یا طلا زیات ونلری بس تول کلې خبر کوی چې د جهان شزی ته یې طلا نه وه وړی او داسی....

روقیه خپل خبره نیمه کې پاتی کړل خو زه پوه شوم چې مطلب یې څه وو! ما دا تجربه او خبر په ښاری کې چې مثال تعلیم یافته خلک وه د زرها وارو څخه زیات آوریدلی وه اطراف خو لری! روقیه ته مې مسکا وکړل او د سینګار میز په خوا ولاړم د طلاو بنګړی مې په لاس کړل او ګوتمې می هم ګوتو کې کړی روقیه خواته مې مخ کړو او ومې ویل: اوس صحیح شو؟

زما په خبری روقیه په خوشحالی او لږ شرم وویل: باور وکه ولاکه مې بد نیت درلودی ستاسو لپاره مې وویل کنه ادی بیا درته یو خبره کول مروره کیدلی!
څه مې ونه ویل او یواځې د سر په ښوره ولو مې د روقیه خبره تایید کړل د کوټې څخه دواړه جوړه ووتلو روقیه پتنوس واخیست او زما څخه زر ښکته ولاړه زه یواځې کرار کرار مې د کور شاوخوا کتل، پورته منزل کې زموږ د کوټی بغیر دری نور کوټې هم وه او یو کوچنې دراوزه چې زما په خیال تشناب وو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور کوم خاص شي نه درلود لاندی زینو خواته راونه شوم خو د دوه زینو تلو وروسته نور جرعت مي نکوی لاندی لاړه شم، شرمیدم همداسی خپل په سر لاندی لاړه شم! سخته غوسه مي روقیه ته راغلي وه چې زه یې داسی یواځې پریخودلم لیونی! زړه نا زړه د زینو په سر ولاړه وم چې د جهان د پلار غږ مې واوریدی او نږدی وو د ورختاې او ویری څخه زړه د سینې څخه وتي وایې.(د جهان د پلار نوم به ارباب ولیکو ځکه ټول ورته ارباب وایې)

ارباب- ناوی ولې هلته ولاړه یې راځه لاندی.!
د جهان د پلار په غږ لاس او پښې د ویری څخه و لړزیدل، غږ یې بیحده بل رکم وو داسې چې انسان یې ډاره وی! د کوژدی څخه تر همدا اوس یو ځل مې د پردی له شا د بابا سره لیدلې وو او یو ځل هم پرون د واده په ورځ په ویری مې وروکتل زه یو بد خاصیت لرم کله چې و ډاره شم ژبه مې بندیږی او رنګ مې یو دم الوځې! اوس هم همغه رکم شوی وم یواځې د سر په پورته ښکته کولو مې د سمده جواب ورکړو، چې هغه راته په حیرت راوکتل او ناساپه یې غږ پورته شو چې ویې ویل:

ارباب- روقیه راسه وګوره وریندار ه دی چشی غواړی؟!
هغه دا خبره وکړل او د زینو له مخ څخه د دهلیز دروازی خوته راون شو، روقیه زما خواته راغله او زما په لیدو یې وویل: وی خدای دی ما مړه کړی بیخی مې فکر نسو تا لاندی راوړم او هلته مې ایله کړی!

په خوله خو مې روقیه ته یواځې وخندل خو زړه کې مې ښه سم صحیح د کنځلو لاندی ونیول، روقیه زه د لاس څخه ونیولم او په شوق شوق یې راته کور ښکاره کوی، هیس سوک بغیر زموږ او څو ماشومانو څخه په کور کې نه وه! آسما زه د حویلې خواته ویوړم او د حویلې په لیدو هک حیرانه شوم دومره غټ حویلې؟ دا شیې ولې زما فکر ورته نشو؟ حویلی یو سر کې د انګورو تاک وو چې د هغه لاندی فرش هوار کړی وو روقیه زه د حویلی اخیر، څنډی ته ویوړم او هلته مې د جهان ټول وریندارګیانې

او وراره او وریری ګیانې ولیدل چې یو ښځې په تنور ډوډی پخه ول بل ورته ډوډی نیولی وه او ماشومان هم بغیر د پرتوګ او لوڅې پښې ولاړ وه هغوی ته؟! په حیرت مط

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته کتل! چې روقیه ماشومان د تناره له غاړی څخه کور خواته وشړل د وریندارګیانو نظر یې پر ما ولګیدی د جهان د دریم وررور دواړه ښځې همدلته وه خو مشر وررور ښځه یې نه معلومیده مور یې هم ما ونه لیدل؟! د هغوی دواړو سره مې ستړی مشی وکړل ساده او عاجزی راته معلوم شوی داوړه؟!

د یو نوم ګل بې بې وه او بل نوم زرلشته وه؟! روقیه ورته په خندا ویل د طلاو بوتې؟! عجیبه نوم وو زرلشته؟! تنور لپاره یې غټ ځای او سایه جوړه کړی وه، ګل بی بی راته په ټوکو وویل: موږ رواج لرو ناوی خپل د واده په ورځ یو ډوډی پخه کړی خپل لیورو ته!

د هغې پدی خبره مې په حیرت ورروکتل یعنی څه مطلب زه په تناره ډوډی پخه کړم؟ ما هسی په داش لا ډوډی نه وه زده څه ورسیږی تنور ته؟!

په حیرت او ویری مې د جهان وریندار ته کتل چې روقیه په خندا وویل: وی زما وریندارہ مو و بیره ول!(د روقیه په خبرو ټولو وخندل او زه پوه شوم چې هغوی زما سره ټوکی کول؟! البته ډیر خطرناک ټوکه وه ځکه که د ربښتیا دا خبره کړی وایې بغیر له کوم شک څخه د ډوډی څخه مخکې زه تناره ته ولیدم!

د جهان مور او مشر وریندار د دوه خراب کوټو چې د حویلی اخیر سر کې وه راووتل د وریندارۍ لاس کې تور دیګ وو! او د جهان مور لاس کې وابنه وه!؟ او ما ګمان وکړو ضرور هغه دوه کوټو پشان ځای کی غوایان دی؟ ډیر مې زړه غوښتل هلته لاړشم خو ویریدم یواځې! د جهان مور زما خواته رانږدی شوه او زما په لیدو یې سم صحیح په زبر زیر راوکتل کله چې زما لاسونه یې د طلاو ډک ولیدل نو خوله باندی مسکا راغله او کرار یې وویل:

د جهان مور- ډوډی دی وخوړل ناوی؟
- هو مننه.
جهان مور- زه شه دی وکړل ... راولاړسه د تناره د اندی څخه بده ده د اول ورځی ناوی د کور کارونو خواته نژدی سی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان مور ته کتل چې هغی زه ځان پسی کړم او د کور خواته يې روانه کړم، دا هم يو بل عجيبه رواج د دوی چې تر دوه هفتو يې پر ناوی کار نکوی! هر دقه زه د دوی دا راوجو ته هک حیرانه کیدلم! د جهان مور زه دهليز ته بوتلم او هلته يې زموږ د کور پشان دوه نالي سر په سر واچول او یو سپين ټوکر يې هم ورباندی اور کړو او ماته يې ويل چې هلته کينم او دا زما تخت دی؟!

د تخت اچولو او ټوله ولو رواج موږ هم درلود خو د دوی ده يوڅه فرق درلود! دوه ساعته هلته ناسته وم او کرار کرار مې پينو کار پريخود چې ښځې په راننوتلو شول هر يو چې را داخل کيدی زما په سر يې شيرنی شيندل او زما مخ يې ښکل کوی! روقيه هم دايرا راخيستی وه او په خوشحالی وهل! دا جنې هيس ستړيا نلری دومره شوقی ده! د غرمی تر آذانه ښځې راروان وه او د جهان مور هم په خوشحالی او خلاص تندی زه ټولو ته معرفی کولم

د ټولو څخه عجيبه او حيران کونکی خبره دا وه چې د جهان مور ټولو ته ويل اينګور مې ډاکټره ده؟! ما اول فکر وکړو چې ضرور غلطه شوی به وی نو ځکه مې روقيه ته کرار وويل چې زه ډاکټره نه يم! زما په خبری روقيه په حيرت وويل: تا مګه پوهنتون ندی ويلی؟

- هو ما پوهنتون ويلی خو ډاکټره نه يم.

روقيه- خو صحيح دی نو تا پوهنتون ويلی.

حيرانه مې روقيه ته وکتل د هغوی په نظر هر سوک چې پوهنتون ووايی ډاکټره ده! د جهان مشر وريندار په خوشحالي او خندا رامخکی شوه او خپل دری کلن زوی زما غيږ ته راکړو او ويې ويل: خدای دی دغسی يو سپين پهلوان زوی درته نصيب کړی!(د هغی په خبره مې په زوره باندی خولې ته مسکا راوړل، ما ويل د دوی عجيب رواجونه دی يو يې هم همدغه وو دوی د ناوی غيږ کې ماشوم هلک کينوی او فکر يې کوی پدی کار د ناوی را روان ماشوم هلک پيدا کيږی!؟

د ډير کيناستلو څخه مې د پينو وينه نور جريان نه کو او نه مې شو ښوره ولې، ځای پر ځای ناسته وم او دا ښځو هم دا ولاړيدو نوم نه اخيستو نور نو ژړا ته نږدی شوی وم چې روقيه زما د غوږ اندی ته وويل: لالا راغلی تاته ناری وهی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه خبره راته د جنت د زیری څخه په کمه نه وه په تلوار پاسیدم او د دهلیز څخه ووتلم چې جهان مې د انګورو د تاک لاندی د قدمو وهلو په حال کې ولیدی، په کراره قدمو د هغه خواته روانه شوم د هغه ماته شاه وه او لاسونه یې د شالخوا یو د بل سره تړلي وه او یو فیروزه یې رنګ تسبیح د ګوتو مینځ کې اړول زما په نږدی کیدو مخ یې راوګرځه وی او سم خپل د مور پشان یې په زبر او زیر راوکتل...

د سم کتلو وروسته خوله باندی نری مسکا راغله او ویې ویل: تراوسه هلته ناسته وی؟ د جهان خبره داسی وه راته لکه چې ټولو راباندی ظلم کړی وی او اوس یو نفر پیدا شوی زما خوا او طرف ونیس سترګی مې د اوښکو ډکی شول او د سر په ښکته پورته کولو مې د هو جواب ورکړو، چې جهان په افسوس خپل سر وخوځه وی او ویې ویل: ما روقیه ته وویل چې د یو ساعت شینستو(کیناستو) بعد دی تا د شزو د مجلس ولاړه کړی!

هیس مې ونه ویل او زړه کې مې روقیه ښه سم بیاب کړل چې د جهان د ویلو وروسته یې هم زما سره مرسته نه وه کړی او زه یې هغه جماعت کې یواځې پریخودلی وم! جهان زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زه خیر اوس خو وسو، یوڅه ګیرځې دا شاوخوا یا ولاړسو میلمه خانی ته او ډوډی وخورو؟

دومره کیناستلې وم چې نور پښې می د زیات کیناستلو درد کول په تلوار مې وویل: نه نه زما پښې درد کوی د زیات کیناستلو لږ به و ګرځو.!
زما په خبری جهان په ورختای وویل: پښې دی درد کوی؟
د هو پشان مې ورته سر وخوځه ویې چې جهان د غوسې څخه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: زه به د دی روقیه حساب وربرابر نکم ته صبر دا زما ګیر ته راسې.

هیس مې ونه ویل چې جهان په سر اشاره وکړل ترڅو ورپسی شم، د حویلې اخیری خوا د هغه دوه خراب کوټو خواته راون شو کله چې ورسیدی هلته نو هغه قدیمی زنګ نیولي دروازه یې ټیل وهل چې په جیر جیرک غږ باندی دراوزه خلاص شوه، جهان اول ننوتې او بیا ماته غږ کړو، زه په کرار او ویریدلی قدمو ورپسی داخل شوم چې جهان مې ولید چې د یو تور آس په سر یې لاس تیر کو! او آس هم په کامل آرمتیا او خوشحالي باندی خپل لخوی عجیبه غږونه ویستل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان آس ته په اشاره ما ته وويل: راځه ورباندی لاس ووهه.
د هغه په خبره په وحشت باندی يو قدم شاته شوم ما د ماشومتوب څخه د دی غوا، آس او نور حيواناتو څخه ويره درلود په همفه ډاريدلی غږ مي وويل: نه.
زما په ډاريدلی غږ جهان راوکتل او په خندا يي وويل: راځه شي نه درته وايي!
- نه ضرورت نشته زما نه خوښيږی.

زما په خبری جهان زما خواته نږدی شو پداسي حال کي چي زه يي د لاس نيولم ويي ويل: ندی خوشيژی که بيريژی؟
په ويره مي کوښښ وکړو ترڅو د جهان د لاس څخه خپل لاس جلا کړم او يو څه ورڅخه لری شم خو هغه کلکه نيولي وم او د هغه تور غټو سترګو والا آس خوا ته يي نږدی کولم، آس ته په نږدی کيدلو په ويری او زاری مي جهان ته وويل: ته وخدای خوشي می کړه زه د حيواناتو څخه ويريږم.

جهان زما لاس په کراره د آس خواته نږدی کړو چي ما د ويری څخه سترګی پټي کړل، د جهان غږ مي خپل د غوږ څنګ ته وآوريدی چي کرار يي وويل: زه درسره يم.... او زه چي کله درسره يم د هيس شی څخه مه بيريژه هيس شي څخه.! يوی سوی؟

په ويری باندیي مي سترګی خلاص کړی چي لاس مي د آس په سر و او آس هم په کراره خپل سر زما په لاس موښلو! ويره مي له مينځه لاړه خپل لاس مي د جهان د لاس څخه جلا کړو او غوښتل مي خپل وربا ندی لاس ووهم چي آس مخ وګرځه ويي! په حيرت مي ورکتل دا نو ولی لری شو زما څخه؟ په همغه ګنګس انداز د جهان خواته راوګرځيدم چي هغه په داسي حال کي چي خندل ويي ويل:

جهان- تراوسه درسره آموخته ندی کرار کرار عادت کيژی!
په زړيدلي شونډو په خفه انداز مي د جهان خواته وکتل چي هغه په خندا وويل: دسی مه کوه زه درته ضمانت درکوم تر يو مياشت دا آس ستا سره خوی وبوی نيسي.جهان دا خبره وکړل او خپل د واسکټ له جيبه يي يو تک سور انار زما خواته ونيوی او ويي ويل: امم تر هغه ته انار وخوره ستا د باغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د لاس څخه مې انار واخيستې او په خفګان مې وويل: تر يو مياشت سوک ژوندی سوک مړه؟!
زما په خبرې د جهان تندی تروش سو او ويې ويل: مطلب؟
انار مې خپل لاس کې واړوی راواړی او ومې ويل: هيس همداسې.
جهان- څه مطلب همداسې؟ څوک دغسې دونی بيعقل خبره کوی!؟

په حيرت مې نظر د انار څخه واخيستې او جهان ته مې وکتل چې هغه په قهر او غضب ماته راکتل! ما خو هيس خبره نه وه کړې بيا ولی دی دومره په غوسه شو؟ په همغه ګنګس انداز مې ورکتل چې جهان په غوسه وويل: دونی مې بد راځې ستا د دی بی فکره خبرو څخه، چې د خبری معنا او مطلب ته نګوری يواځې خوله خلاصه وی او هر شئ چې په خوله دی راغی وايې! ولی ته تر يو مياشت مړه سې؟ ها؟

تازه پوه شوم جهان ولی په غوسه دی هم مې خندا راغلې وه او هم غوسه! دا چې دا څو وقتو کې زما هره خبره يې داسې په زبر او زير کتل سخت زور يې راکوی هيس مې ونه ويل چې جهان په همغه تروش تندی وويل: خبرو ته دی فکر کوه زر واره مې درته ويلې دا وار يې هم يو زرو يو! د مرګ لفظ د بوډا لفظ او په تا يې څه؟! دا الفاظ دی د خولې څخه وباسه ما سخت بد راځې ورنه.

يعنی جهان د بوډا د لفظ څخه بد راځی؟! نه پوهيږم ولې خو مضريت او شيطنت مې په بنور شو او په شيطان لهجه مې وويل: هغه دوه لفظ درسره منم چې زما اشتباه او سهوه وه، خو دا بوډا؟ دا خو حقيقت دی! د 33 کالو سړيانو ته موږ بـو....

لفظ مې پوره شوی نه و چې ناساپه جهان زما زنه کلک خپل لاس کې ونيول داسې چې نږدی وو راماته يې کړی! په غوسه ناک او داسی حال کې چې خپل غاښونه يې د ډير قهر څخه يو پر بل چيچل ويې ويل: اول خو د 33 نه 31 کالو او دويم ستا په نظر زما بوډا کيدل يو حقيقت دی؟ اوه؟ نو ماته غوږ سه په دغه عمر په دغه دقه که وغواړم تنها اراده وکم ستا په سر دری نور شزی هم راوړلې سم او هم تاسو څلور سره سپين سری کولې سم.. په دغه ستا په خبره بـــوډا حقيقت باندی...!

د جهان خبرو او د لاس زور د دی سبب شو چې سترګې مې د اوښکو ډکې شی! وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان په غوسه کې خپل د زړه خبره کوی او زه د جهان په خبره حیرانه نشوم ځکه پوهیدم چې داسی فکر به په ذهن کی لری! خو دا چی مخامخ یې راته وویل زور یې راکړو خپل په ځان مې افسوس وخوړی او ټول توان او مقاومت مې صفر شو انار مې د لاس څخه وولیدی او د هغه سره مې د سترګو اوښکه هم د جهان په لاس وڅڅیدل! چې جهان زما زنه ایله کړه او سو قدم شاته ولاړی او په لوړ غږ یې وویل:

جهان- لعنت دی په شیطان وی.... استغفرالله و اتوب علیه ...

اوښکې مې یو د بل پسې په تویدو ول، بد احساس مې درلود درد لری چې خاوند دی د واده په اول ورځ د ناز او جان قربان لځایه درته ووایې یو هم نه دری نور بنې درباندی راوړم! زما د اوښکو په لیدو جهان رانږدی شو او غوښتل زما لاس ونیسې چې د جونید غږ مې د دروازی شاته واوریدی چې ناری وهل:

جونید- بابا میلمانه راغله دادا وایې راسه.
جهان- صحیح دی ته ورځه زه راځم اوس.

نه مې غوښتل د جهان سره دی یوائې اوسیږم ناسایه مې زړه ورڅخه ونیول شو، د جونید د تلو مخکی زه هم په تلوار د هغه منحوس ځای څخه ووتلم دومره په تلوار ووتلم چې جهان حتا فرصت ونکړو یو خبره وکړی! منع کول خو لری! زما د وتلو سره جونید په حیرت راوکتل چې ما زر زر خپل اوښکې پاکی کړل او د کور خواته روانه شوم! روان نه باید ووایم د جهان څخه وتختیدل او د کور خواته مې پناه ویوړل!
دهلیز ته داخله شوم او بیرته به همغه هوار شوی خای کیناستلم..!

خو دا ځل د پښو د درد سره د روح او زړه درد مې هم یوځای شوی وو! ما هیس سوک دی کور او دی کلې کې نه پیژندل ما د یو کس په نوم خپل کور، مور، پلار، خور، ملګری شناخته قوم ارمانونه او حتا خپل فکر لا پریخود او راغلم دلته او نن همغه یو نفر زه داسی خپل د ځان څخه وشړلم! پدی فکرونو مې اوښکې بیا په راتلو ول، نور هلته نشوم کیناستلی لځایه پاسیدم او خپل د کوټې خواته راونه شوم، هر خبره چې کوی و دی کړی نور توان او حوصله نلرم د دی خلکو خبرو ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کوټې ته ننوتلم د ماښام ځای لا تراوسه هوار وو؟ همغسی کمپل کې ننوتلم او ژړا ته مې ملا وتړل نه پوهیږم سومره به مې ژړلی وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او د روقیه غږ مې واوریدی چې ویې ویل:

روقیه- وریندارې ډوډی نخوری؟
خپل ستونی مې صاف کړو ترڅو پوه نشی چې ژړل مې کړار مې وویل: نه اوس مې زده نغواړی.
روقیه خپل خبره لکه چې پورته ښکته کول چې ماته ووایې او کنه؟ خو اخیره یې څه ونه ویل او د کوټې څخه ووتل،

سخته وه چې خپل د ژړا مخه ونیسم بالښت مې د اوښکو څخه لوند خیشت شو، نه ماښام مې ډوډی وخوړل او نه هم لاندی ښکته شوم روقیه راغله راپسی او زما د حال په لیدو یی فکر وکړو زما زړه خپل کورنی پسی تنګ شوی او دلداری راکول د جهان مور هم یوځل راغله او یو څو نصیحت یی وکړل او ولاړه خو زه پاتی شوم او ژړا مې د سهار تر آذانه جهان رانغې او میلمه خانه کې د میلمنو سره ویده شوی وو! ما هم تر سهار سترګه پټه نکړل نور اوښکې نه وه پاتی چې توی کړم، بی حرکت او خاموش د ماشومانو پشان مې ځان تول کړی وو او ځای کی څملیدلی وم.

کرار کرار مې د زیات ژړا څخه سترګې په پټ کیدو وه چې د کوټې د دروازی د خلاصیدو خرپ او د هغه څخه وروسته د جهان سایه چې کرار کرار زما خواته رانږدی کیدو د خوب مخه ونیول، شاید بیعقل وم او یا هم ماشومه خو ما اوس هم غوښتل جهان راشی او خپل خبری بیرته واخلی او زما د زړه څخه دا غم او خفګان لری کړی! شاید هیڅکله د هغه خبری مې له ذهن څخه لاړی نشی خو دلاری شاید لږ د هغه راکړی زخم او درد حخه کم کړی!

خپل څنګ کې مې د هغه کیناستل احساس کړل او د زړه درزا مې د کنټرول څخه واوښتل، نه مې شو کولي چې د دروغو د ویده کیدلو تظاهر وکړم نو ځکه مې د ژړا څخه په نیولی غږ ورته وویل: د څه لپاره راغلي؟
زما د ویښ اوسیدو څخه په حیرت کې شو او ویې ویل: نه یې ویده شوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپل مې د ځان څخه لرې کړو چې هغه هم د کوټې ګروپ روښانه کړو په همغه نیولی او غوسه ناکه لهجه مې ورته وویل: مګه مهم ده؟ وایم ولې راغلې؟
جهان خپل غږ راښکته کړو او ویې ویل: هیسسس په کراره غږ دی بیرون ځی.
مخ مې ورنه وګرځه ویې، هغه ته کتل د دی سبب کیدل چې ژړا مې نور هم زیات شي او ورته ګیلې شروع کړم! په داسی حال کې چې مخ مې ورنه ګرځه ولې وو ومې ویل: لاړ دی شي موړ مینځ کې مګه کوم پټه خبره هم شته چې خلک ندی خبر ورباندی؟

لکه ماشوم چې ختا باسي یا هم چل ورکوی جهان زما د سر وینتیانو باندی لاس تیر کړو او ویې ویل: ډاډمنه یې چې زموږ د ټولو خبرو څخه خلک خبر دی؟
غرور مې ویل لاس یې خپل د وینتیانو حخه جلا کړم او ورحخه لرې لاړشم خو لعنت دی وی زما په زړه چې غوښتل یې هغه دی ناز راکړی!
#شهاب ?:
- څه غواړی زما څخه؟ اراده دی مګه نه وکړی د دری ښځو ورځه پوره یې کړه دلته څه کوی؟
جهان د اوږی څخه ونیولم او خپل خواته یې راکش کړم او ویې ویل: فکر کوی زه څنګه سړی یم؟ فکر کوی ما خوب کولې شو کله چې پوهیدم ته دلته خفه یې؟!
دا چې زما پوښتنه یې په پوښتني جواب کول سخت زور راکړو او ومې ویل: زه نور هیس فکر ستا په اړه نکوم دلته راغلې ترڅو زړه راباندی وسوځه وی؟ نو سم وګوره زما حال ته او آفرین خبره دی سم په نښه ولګیده اوس هم ورځه.

جهان خپل لاس خپل و ینتیانو کې تیر کړو او ویې ویل: زه دومره بیغرت شوی نه یم چې خپل ناموس په عذاب کړم او د هغه د آزاره ولو څخه خوند واخلم.
د هغه خبرو زه نور هم په غوسه کولوم دومره چې کنټرول مې د لاس ورکړو او چغو ته مې شروع ورکړل چې جهان په تلوار زما خوله ونیول خو ما همغه حالت کې ورته ویل: درته وایم د کوټې څخه ووځه ورځه همغه کسانو ته چې ستا د یو اشاری په تمه دی، ماته مه نږدی کیږه.

جهان پداسې حال کې چې خپل غاښونه یو پر بل چیچل وویل: هوســې ما مه په غوسه کوه، پدی نیمه شپه نه یم راغلې چې ستا اوښکې بیا توی کړم! ... دا بې صاحب زړه مې توان نلری چې ستا دا خراب حال وګورم، ما هغه خبره هلته ستا د خبری په ضد وکړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاکه مې نور کم مطلب وو او پسته(وروسته) خپل پشیمانه سوم(جهان خبری کول خو ما ضد کړی وو د هغه یوه خبره مې نه آوریدل او یواځې خپل خبره مې کول:

- غواړی په دوه خبرو ماته چل راکړی؟ زه ستا رګ رګ پیژنم پوهیږم هغه خبری دی ده زړه وه اوس هسی وربلندی د دروغو پښیمانه کیږه مه.
جهان کرار وویل: مه څه زما پر عصابو.
خو ما نن شپه د زړه درد تازه شوی وو د جهان د یو میاشت ټول خبری او کارونه مې د سترګو وړاندی مخکې کیدل او اجازه یې نه راکول چې خاموش اوسیږم په همغه لهجه مې ورته شروع کړل:

- ستا په نظر شاید زه ساده یم بیعقل یم خو دومره هم نه یم چې پوهه نشم ستا خبری او حرکات څه معنا لری!؟
جهان- اممم شه ته ووایه ستا په هغه دوني ککړ د چرګ مغزو کې زما خبری او کارونه چشی معنا لری؟ هومم آورم!
- همدا چې آرمان مو پوره شو کوم مقصد مو چې غوښتی هغه ته ورسیدی اوس نو زما څخه موړ شوی شاید دا ځل پلان لری یو 10 کلنی انجلي ځانت....(خبره مې پوره شوی نه وه چې د وینو خوند مې خوله کې احساس کړو د څو ثانیو لپاره مې غوږونه یو دم بنګ ... غږ وکړو او هیس مې وا نه وریدل!

شونډه مې پری شوی وه! هو جهان زه د لاس په شا په خوله وهلي وم! د وینو سره مې اوښکې هم د سترګو و بهیدل چې جهان په زوره زما مخ خپل خواته کش کړو پداسی حال کې چې خپل په حرکاتو یې د زیات قهر او غوسې څخه کنترول نه درلود د غضب څخه په ډک او لړزانده غږ وویل: د... دا ت...ا ... تا ته ما ونه ویل هیس کله خپل ځانته دسی توهین او سپکاوی مه کوه! ستا په نظر زه تاته بیغرت بی ناموس معلومیږم یا ځان درته فاحشه معلومیږی چې هر وار دونی کک خبره پورته شته(ښکته) نسې ته زما خواته د یو تیري کونکی او هوس باز انسان ګوته نیسې!؟

زما د کارونو په معنا او مطلب نه پوهیږی؟ فکر کوی زه ځان درنه لری لری کوم چې لاره جوړه کړم بل واده او شزی ته؟ ته فکر کوی زه دونی رزیل او هرمونی انسان یم؟ هاا!؟(د جهان د ها په غږ مې اوړی د ویری څخه و پریدل او اوښکې مې لکه سیلاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ را وبهید، خو جهان لیونی شوی وو هیس شي ته يې نه کتل نه زما ژړا او نه هم زما د وینو ډک شونډی ته زه يې دومره کلک د لاس څخه ونیولم چې فکر مې کوی لاس مې مات شو!

جهان- یعنی ستا فکر زما په اړه دوغنی(همدومره) دی!؟ چې زه د 60 کالو بوډا یم او ته مې د پیسو په زور اخیستې يې خپل د نفس د خواهشاتو لپاره؟ او اوس هم درنه موړ سوم چم چمکي کوم چې ولاړسم بله شزه وکم؟! یعنی یو وار هم خپل په اړه فکر نکوی؟ یو وار هم ځان سره نه وایې شاید د دی(جهان خپل ځان وهی او وایې: د دی پدر لعنت انسان زړه کې څه خبره ده؟ ولې دسې کوی؟ ما تاته یوه خبره وکړل هغه هم په غوسه او ستا د خبری په ضد باندی!

او تا پوره شپه نه خوب وکې ندی هم د شئ څکه وکې (مطلب ډوډی دی ونخوړل) یوه خبری باندی تا په ځان ماتم او غم ونیوی، ایله هوایې خبری باندی هغه وخت ته پکر وکه چې زما به څه حال ویې چې لاس تړلې مې د هغه هرمونې سره ګیره کړی؟(د جهان په خبره اوښکې تویه ول مې لیاده ووتل او بی روح جسد پشان مې ورروکتل چې جهان په همغه درد لرونکې لهجه وویل: 45 شپې کیژی چې ما خوب ندی کړی 45 شپې کیژی هر دقه چې سترګې مې د ډیر سترړیا او بې خوبې څخه پټې سوی ته مې د هغه څنګ کی په خوب کې لیدلی یی!

45 شپې کیژی ما ته ځمکې او آسمان ځای ندی راکړی یو دقه مې هغه خبری د دی (جهان خپل سر کلک ونیوی او ویې ویل: د دی لعنتې مغزو څخه نه وځی، پوهیژی ولې د یخوا په رکم نه یم؟ (د اوښکو څخه په ډک نظر مې ورکتل چې جهان لکه یو لیونی پشان وویل: هر دقه چې خپل زړه په څلور مذهب قانع کړم چې ستا ګناه نه وه او یو غلطی وه ولاړه تیره سوه د هغه خبره مې یاد ته راځی.... ویل یې...

ویل يې ..(د جهان سترګې د اوښکو ډکې شوی او د مغزی رګونه يې راوتلل لکه چې نفس يې نشو اخیستې چې خپل ګریوان ته يې لاس واچوی او خپل کمیس یو څو تنې

په زوره کش کړل چې ګریوان يې څیری شو، پداسې حال کې چې په زوره يې نفس اخیستې ویې ویل: ویل يې ستا د کمې خوا ماینه!؟ ویل يې په نیمه شپه يې ماته دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه کړی وه ما ته يـ... (جهان خپل خبره نيمه کړه او په داسې نظر يې راوکتل زما خواته چې ټول وجود مې د وحشت څخه ولړزيدی چې جهان بيا وويل: هر وار هر وار چې غواړم در نژدی سم(جهان خپل په زړه وار کوی او په همغه دردناکه لهجه وايې: دا زړه مې نه منې(د جهان اوښکه د دی خبری په ويلو توی شول چې زما طاقت هم خلاص شو او ژړا مې په ساندو بدل شوه، خو جهان نن شپه لکه چې اراده کړی وه ما خپل په خبرو مړه کړی چې بيا وويل:

جهان- ما څه ګناه کړی وه؟ ما هم مينه کړی وه او په پاک نکاح مې غوښتل خپل يې کم خو ... پوهيژی زه هر لمانځه کې د ايمان څخه مخکې چشې دعا کوم؟(ما يواځې ورکتل هيس مې نشو ويلې بغير له ژړا څخه چې جهان رانږدی شو او ويې ويل: زه دعا کوم چې خدايه زما د شزی عزت او حيا وساته، زما د ناموس پرده وکړه...

زه د ايمان څخه مخکې ستا عزت غواړم (بيا پداسې حال کې چې په ګنګس او ناشنا نظر يې ماته راکتل ويې ويل: زه نه پوهيژم څه وکم؟ هم دی غواړم هم دی نغواړم!؟ اوسيدل دی هم درد دی او نه اوسيدل دی هم درد دی! نه دی خپل د ځان څخه لری کولې سم ندی خپله ولی سم! زما مشکل ستا سره ندی زما مشکل د ځان سره دی زما مشکل خپل د زړه سره دی دا(خپل په زړه يې وار وکړو او ويې ويل: دا لعنتی دی هم غواړی او هم نغواړی!؟ يو دقه بې فکره د عالم سم ستا د خندا په ليدو ټول خبری او کارونه مې د ياده ووځې او غرق ستا په تماشا سم

خو ناساپه(خپل سر وهې او وايې: دا لعنتی ټول خبری او کارونه را په ياد کې ستا کوچنی کوچنی خبری زما زړه ته لکه غر غوندی سی او په ساعتو ساعتو ورته فکر کوم چې ولی دسی وويل؟! ولې دسی وکړل؟ ته چې هر وار تندی تروش کوی هر وار ماته وايې بوډا زه فکر کوم ستا فکر کې ه.... هغه دی او ستا زړه زما سره ندی، زور راکوی د مرګ تر حده رسيژم زړه مې غواړی ټوپک راواخلم ډز ډز اول تا وولم بيا ځان!

زه پوهيژم دا خبری به عمری ابد زما د ياده ونوځی ما به تاته ناز درکوی او ته به زما څخه تشتيدلی! او ما ساده ته ګوره ما بيا ويل انجلی ده شرم لری تا زه سلها واری خپل د ځان لری کړم او ما سلها واری ځان پدی خبری ختا باسی چې شرم حيا لری! خو مه وايه چې خبره بل ځای خرابه وه او زه پدی مينځ کې بيغـــ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خبره نیمه کې خوشی کوی او بغیر لدی چې زما بد حال ته وګوری له کوټې وځي ....

***

یوه هفته د هغې شپې څخه تیره شول، داسې یو هفته چې پر ما باندی د همغه ورځو پشان تیره شوه کوم چې حسیب راته تهدید کړی و او ما د مرګ اراده کړی وه! حتا د هغه څخه لا بتر د هغه شپې خبرو وروسته لکه چې هغه یو کوچنی د احترام او خیال ساتلو پرده چې زموږ مینځ کی وه هغه هم لمینځه تللی وه او جهان د هغه ورځ په سبا راکتل لا نه! خپل د خوب ځای ډوډی راڅخه جلا کړه یوه کوټه کې لکه دوه مسافره اوسیدو هغه د کوټې یو سر کې زه یې بل سر کی! نه هغه کوم خبره کول نه ما نه هغه کوم غوښتنه درلود نه هم ما!

بس په ظاهر د ټولو مخکې ښه وو خو باطن کې او یواځې توب کې یو بل ته دوه بیګانه کسان شو، د یو هفتې وروسته د جهان مور زما کار راته په ګوته کړو چې څه وکړم څه نه؟ سهار وختی د ټول کور جارو کول،لوښي مینځل، او دری وخت چای دم کول، او کله ناکله د غرمې دیګ پخه ول زما کار وو! دا لا د جهان د مور خبره زما سره مراعات یې کړی وو؟ چې د تناره ډوډی ماته نه وسپارلی او د غوا لویشل(د غوا څخه شیدی ایستل) یې زما په غاړه کړی نه وه! د دوه هفتو کې بابا، ادی، اسما، نیلوفر ټولو سره مې خبری وکړل هر چا چې ویل ښه یې؟

ما به په خلاص تندی ویل هو! څه مې ویلی وایې؟ څه د ویلو لپاره وه؟ چاته مې ویلی وایې چې خاوند مې کوټه کې ځای رانه جلا کړی! چاته مې ویلی وایې چې زما خواته راګوری لا نه خبری کول خو لری! چاته مې ویلی وایې؟ بابا ته؟ ادی ته؟ که آسما ته؟ څه به یې کړی وایې؟ ضرور پوښتنه یې کول ولی؟ او ما څه جواب درلود؟ څه خبره مې د ویلو لپاره درلود؟ هیس .. هیس .. شاید زما دا حال زما د ګناهونو کفاره وی؟ شاید دا زما مجازات ویې چې خدای زما څخه اخلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دى دوه هفتو پشان د سهار د پنځه بجو ښځه لګيا وم دا غټه حويلى مې جارو کول، د ډير جارو وهلو ښځه مې ملا، لاسونه، او پښې درد کول خو چاره نه وه مجبوره وم، حويلې مې نيم جارو کړى وه چې د جهان د مشرى وريندارى غږ راغي چې ويل يې راشه دا پيالې ومينځه! مجبور جارو مې پريخود او پداسى حال کې چى خپل ملا مى په لاس موښل د کور خواته ولاړم، مابښام د ډوډى وروسته دوى چاى ښکلې وه او پيالى خيرنى کړى وه نو مجبور اوس مې بايد

مينځلى وايى تر ځو بيا نارى کړى وايې؟!

خپل د دست کشو پسى په ګرځيدو شوم خو آشپزخانه کې کوم ځاى کى چى ما ايخودلى وه نه ښکاريده! بل جوړه مى نه درلود يواځى هم دا يوه جوړه وه په ويرى او وحشت مي ورپسى کتل هغه خوا ښځه د جهان مور نارى او بغارى شروع کړى وه چي يو دانه پياله دى خسر ته راوړه! هر سومره چي وګرځيدم پيدا مي نکړو اخير د ډير مجبورى ښځه مي پياله همداسى ومينځل، کوم پوډر او ظرف شوى مى ورنکړل خو پيالي لړ بد بوى کوى او بايد ضرور مي يوځل په ظرف شوى مينځلى وايې!

د مجبورى ښځه مې لاس په پلاستيک وتړى او د پيالى مينځلو باندى لګيا شوم چې ناساپه د جهان دويم ورور آشپزخانى ته راننوتى او زما ټکرى زما د سر ښځه ختا شوى وو! نو ما تلوار وکړو ترځو ټکرى مي په سر سم کړم چي د ظرف شوى ښځه ډک لاس مي په مغزى راکش سو! اول کې د زيات تلوار ښځه په هيس پوه نشوم خو کرار کرار د مغزى سوځيدل مې شروع شول هر سومره چې اوبو مى مينځې هغومره نور هم خراب کيدى! تر مابښام درد مى تير کړو او هيس مى ونه ويل او د کور کار مي وکړو..

خو مابښام کوټه کې يواځى شوم او جهان هم نه وو او ورسته راتلې نو په راحته د هيندارى مخکى و دريدم او ټکرى مي خپل د مغزى ښځه لرى کړو! د ډير سوځيدو او خراب ميدو ښځه رنګ يې شين ته اوختى وو د زخم په ليدو مي سترګو کي اوښکى راټولى شوى، او هغه ورځ مى ياد ته راغلل چي ما دست کشى اچول لياده وتى وه او لاسونه مي زخم زخم شوى وه! او بابا راته ملحم وهلى وو! د هغه ورځ په ياد راوړلو ژړا ونيولم او مجبور د دى دوه هفتو پشان خپل ځاى د کوټي کونج خپل بسترى او بالښت ته مي پناه ويوړل او ژړا ته مې شروع ورکړل، دومره درد مى درلود او دومره ستړى وم چي نه پو هيږم کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې سترکې درنې شوی وه او ويده شوی وم!

په مغزی مي د يو يخ شي په وهلو په ډار له خوبه پاسيدم چي جهان مي خپل سر ته ناست وليدی؟ په تروش تندی لګيا وو ملحم يې زما به مغزی وهل کله چي زما خلاصی سترګی وليدل ملحم يې زما خواته راختا کړو او په غوسه ناکه لهجه يې وويل: دا ملحم پوره خپل په مغزی ووهه او سو ورځو پوری زخم مه لوند کوه، (او بيايې زما څنګ ته اشاره وکړل او ويې ويل: هغه دستکشې دی سوری شوی وه ما ويوړل چي نور درته راوړم خو تا ...

هغه خپل خبره نيم کي پاتی کړه او به همغه تروش تندی خپل د ځای چي زما څخه دوه دری نالې لری آوار کړی وو ولاړی او پداسی حال کې چی هلته يې هم زما خواته شا کول ويې ويل: ادی ته مې ويلی سبا ورسره ډاکټر ته ولاړسه چي سم دوا درکی دا ملحم د نن شپی لپاره يی درد کمه ويی.

ما د جهان خواته کتل خو هغه ماته شا کړی وه دروازی خواته يې کتل! ولی؟ اخير کله چی زما څخه يې بد راځی بيا دا کارونه کوی؟ يعنی زړه يې پرما سوځی؟ هو ضرور همدغه دليل دی! پدی فکر مې غوسه راغله او ملحم مې د هغه خواته ختا کړو ما د هغه ترحم او زړه سواند نه وو پکار ملحم د جهان پر ملا ولګيدی او هغه په حيرت زما خواته مخ راوګرځه ويې چي ما ورته په غوسه وويل: زړه دی د بل چا لپاره وسوځه وه زه ستا ترحم او همدردی ته اړتيا نلرم.

زما په خبری جهان راوکتل او کرار يې وويل: استغفرالله.
بغير لدی چی جواب ورکړم دا ځل ما ورته شاه وګرځه ول، زړه مې دومره ورڅخه نيولی وو او خفه وم چي بې اختياره مې اوښکی په بهيدو شول! دی له کوم خوا خبر شوی وو چي زما دستکشې څيری شوی وه؟ چي تللی و نور يی راته راوړی وه؟ ضرور روقيه ورته ويلی ځکه هغی زما دستکشو ته فکر شوی وو! نه نور ما کوم خبره وکړل نه جهان همغسی شا ګرځه ولی ورته ويده شوم.

سهار جهان کار ته د تلو مخکی خپل مور ته يوځل بيا وويل چې زما سره دی لاړشی د دوی د کلي نږدی کلينک ته خو مور يې ورته خپل د پښو درد او د خور راتلل يې بهانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل او زما سره د تلو څخه يې انکار وکړو؟! پدې دوه هفتو کې يو خبرې ته مې پام شوی وو او هغه دا چې د جهان دويم خور چې ګلناز نوميده هر کله به چې دلته راغله نو خپله خو يې هسې خدای زما څخه نه پوهيږم ولې بد راغلې ول او خبرې نه راسره کول د دې د راتلو سره د ټول کورنۍ اخلاق ترخو ورځو زما سره بد او تند کيدل؟! حتا د روقيه ده ترخو ورځو به سم خبرې نه راسره کول! نه پوهيږم ولې؟

د جهان مور چې زما سره د تلو انکار وکړو نو جهان جونيد او روقيه ته وويل چې زما سره دی تر ډاکتره لاړشی دی مينځ کی يو زه وم چې خاموش مي د چای پيالی ډکه ول او هيس خبره مي نکول، د ګلنازی مخکی می هم د چای پياله کيخودل چي هغې په تروش تندی پياله چای بيرته پټنوس کی کيخودل او په همغه لهجه يې وويل: زه چای نه چيشم(نه څکم.)

هيس می ونه ويل او پياله چای مي ورڅخه لری کړو چې د جهان مور هم په تروش تندی وويل: ورځه حجاب مجاب دی وکه ولاړسه ډاکټر ته چې وګوری چشی دربادی سوی؟!

د جهان د مور لهجه بل رکم وه! داسی لکه د جنګ خو ما څه ونه ويل او په کراره خپل د کوټې خواته روانه شوم حجاب مي د الماری څخه راوخيستی او د سينګار ميز خواته روانه شوم چې ياد ته مي راغلل سينګار کول دلته د کور څخه د باندی تلو وقت کې منع دی! منع چې څه کوی کفر وو ما هم نشو کولی يواځی کار می چې وکو خپل سترګی می توری کړی.د لوړ چپلکو چې د تلو وخت کی ټک ټک کول او يوځل روقيه راته ويلی وه چې د کور سړيان د داسی چپلکو څخه بد راځی، يو جوړه ساده او ښکته بوټونه مې په پښو کړل.

او لاندی راغلم چې جونيد او روقيه مې حويلي کی ځانته په انتظار وليدل! دا څو هفتو کی يو څه د جونيد په خوی او بوی پوهه شوی وم ډير معصوم او عاجز ماشوم دی، د کور زياتره کار د دوکان تلو څخه نيولی د غوايانو ته د واښه راوړلو ټول ده کول، دوکان د کور څخه زيات لری وو خو دی بيچاره به د ورځې شل ځل هم دوکان ته تلی او يو شکايت يې لا نکوی! په ګډه د کور څخه ووتلو په حيران حيران نظر می شاوخوا کتل، پدی دوه هفتو کی يو ځل لا د کور څخه نه وم راوتلی چې وغواړم د کور مخ کوڅه لا وګورم کلی خو لا لری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسی په حیرت روانه وم چې د کوڅې سر ته په رسیدو یو لوکس موټر زموږ مخکې و دریدی! او د موټر د ښیښی په ښکته کیدو ما ژر خپل د ټکری په ځنډه خپل د سترګو څخه رانجه پاک کړل او ځان سره می وویل: که ما دومره شانس درلود اوس باید په امریکا کی وایی نه دلته د یو مغول چنګیز قوم په مینځ کی!

ارباب- ناوی چیرته روانه یی؟
زما لځایه روقیه ورته زما د مغزی زخم کیدو ټوله کیسه وکړل! لکه چی د جهان پلار نه وو خبر د دی موضوع څخه چي سر یې وښوره وی او ویې ویل: خدای به خیر کی یواځی ځان روان یاست؟
روقیه- نه بابا جونید سره ځو.
د روقیه په خبری ارباب په قهرجنه لهجه وویل: یعنی تاسو داوړه ښزی د دی یو کوچنی په سر د هغه دنیا سر ته روان یاست؟

روقیه- هغه جهان ورور ویل موږ دی ولاړسو.
ارباب په قهر خپل سر وښوراوه او ویی ویل: ناوی یواځی ته ډاکټر ته ځی؟
- هو
ارباب- نو کشینه موټر کی زه دی خپله رسه وم.
په ورختا یي می وویل: نه نه موږ خپله ځو تاسو ولی ځان په زحمت کوی؟
ارباب بد بد راوکتل او ویې ویل: کشینه(کینه) زه دی خپله وړم زه به د هغه جهان سره هم وګورم بیغیرت خپل ځوان ښزه یی یواځی ځان ایله کړی خپل په سر کشینه...

زړه می نغوښتی موټر کی کینم زه خدای د جهان د پلار څخه ویریدم، زړه نا زړه مي د موټر خواته کتل چي هغه بیا وویل: کشینه موټر کی څه استخاره کوی؟

ارباب په غوسه ناکه لهجه دا خبره وکړل او ما نور تردید او زړه نا زړه والی مناسب ونه بلو او په تلوار کیناستم روقیه هم غوښتل کینی چی ارباب ورته وویل: تخو مریضه نه یې! نو مه راځه.
روقیه- خو لالا ویل زه ورسره ولاړسم
ارباب- ضرورت نسته ورځه کورته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب نه جونید پریخود او نه هم روقیه یواځی زه یې موټر کې کینه ولم! او هغه خپل موټر چله وی؟! لوکس موټر و د جهان د موټر پشان! په هغه لوکس موټر کی رادیو چالانده وه او یو نعت د موټر په فضا کی خپریدی. پدی لوکس موټر کی یو ریمکس مست غزل په کار وو نه دا نعت! ارباب موټر روښانه کړو او کرار یې وویل: دا موټر می ددی د چوکیو لپاره خوشیژی انسان پکشیکی(پکې) راحته وی. نو نه کیژی چی زه دی پدسی موټر کی کشینم او مژور می په سراچه کی!
- مننه

ارباب- جهان شه اخلاق درسره کوی؟
په حیرت می د موټر له هینداری څخه ارباب ته وکتل؟! خو زر می بیرته سر ښکته کړو او آرام می وویل: هو
ارباب- اممم خو ماته دسی نه شکاری!
د ارباب په خبری مې په ویری او وحشت وروکتل چې دا ځل هغه هم خپل په هغه تور سترګو چې تور والی د جهان د سترګو څخه زیات و خو کم نه د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: جهان ماته شه نه معلومیژی! زه یې پلار یم او پلار مور خپل د اولاد په بیری،وحشت او خفګان پوهیژی، جهان دا دوه میاشتی کیژی بل رکم دی!

کارونه، خبری، بی فکری خاموش کیدل یې دا ټول ماته د 9 کالو مخکی رکم شکاری!(په حیران او ګنګس انداز می وروکتل چې ارباب زما په ګنګس انداز پوی شو او ویې ویل:
9 کال مخکی چې ګلدسته مړه سوه او د یو شپې جونید د جهان غیژ کی پاتی سو جهان دغسی ګنګس او ویریدلی وو! او نه پوهیدی چشی وکی؟ او زه د 9 کالو وروسته بیا د جهان سترګو کې هغه بیره وینم او شاید د هغه څخه لا زیات!

ما هیس نه ویل او خاموش مې غوږ نیولی وو، زه تازه خبره شوم چې د جهان ښځه په څه دلیل مړه شوی وه؟ ارباب موټر سرک خواته کړو او بیایی کرار وویل: جهان د کوچني والو څخه د دیني درسو سره زیات شوق وو دونی زیات چې په ۱۷ کلنی کې زما بی اجازی خپل د ماماګانو سره پاکستان ته تللی وو او هلته په یو دینی مدرسه کې درس وایې! زه چې خبر سوم هم حیران سوم او هم وبیریدم! هغه وخت اوضاع زیات خرابه وه او د پاکستان هغه مدرسو کی د دین دځایه زیاتره فدایان او انتحاری حملو د پاره یې دا رکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نسل تربیه کوی!

په یاد مې دی د ژمی شپه وه د شپې دوه بجې مې حرکت وکړ په بولدک واوښتم او سبا مې جهان لاس نیولی ځان سره راوړی کور ته! نه راتلی زاری کول خو ما په زوره راوړی او ددی د پاره چې ځان سره یې وساتم او نور د پاکستان او مدرسو هوایئ د سره ووځی جر مې ورته خپل وریره ګلدسته .... خدای دی وبخښی هغه مې ورته وکړل، د جهان نه وه خوښه هغه غوښتل درس ووایی خو ما اجازه ورنکړل مجبور پاتې سو اول ځو میاشتی خفه وو ضد یې کړی وو، خبری نکول مازی بهانې باندی جنګ کوی، خو علم او هغه درسو یې ورته فاید کړی وه چې جنګ او دعوا یې زموږ سره وه!

ګلدسته چشی نه ویل هغه هم خدای دی جنتونه ورنصیب کړی د دیوال ژغ پورته کیدی خو ددی نه! دونی عاجزه وه سل خبری دی کړی وایی د دی انجلی ښخه تا یوه خبره نه آوریدل، جهان ورسره سات تیر وو کتابونه یې د انډیوالانو ښخه راوړل کور کی ویل یا هم نژدی د مسجد مولا ته تللی، خوشحاله خوشحالی وه بس نظر وو که قسمت هر شی چې وو د جونید د پیدا کیدو سره ګلدسته مړه سول،(ارباب ځو ثانی خاموش شو بیایې وویل: ستا نه چشی پټ کم موږ د کلی خلک یو شزه راته ګرانه ده خو تر حد!

ګلدسته زما وریره وه راباندی ګرانه وه د زوی کور مې وربانډی جوړ وو خو چې مړه سول پته کړی مو لا نه وه چې ما جهان ته وویل واده درته کوم! ما خپل په فکر د هغه کور آباد کوی د اول وار رکم(ارباب خپل د خبری دی ځای کی یو ژوره ساه واخیستل او ویې ویل: خو جهان دا وار د هیچا خبره ونه منل نه زما نه خپل د مور نه خور نه وررور د هیچا دا خبره نه وه چې په ګلدسته عاشق و یا ویل یې که شزه وکم هغه جونید ته مورتوب نسی کولی او زه نغواړم زوی می د میری د لاس لاندی شی.

9 کال یې خپل ځوانی د جونید د پاره خاوری کړل، نور نو موږ ورنه نامیده سوی وو چې ځو میاشتی مخکی شاید خدای زموږ یو دعا قبول کړی وه چې ستا د پلار سره یې ملاقات سوی وو او بیا(ارباب وخندل او ویې ویل: یو رکم په شرم او حیا ماته وویل بابا زما د پاره به مرکه ولاړنسی؟ باور په خدای وکه هغه دقه که د جنت زیری راباندی سوی وایې دونی نه خوشحالیدم لکه سنګه چې د جهان په خبری خوشحال سوم، ما د جهان سترګو کې همغه د 20 کلن ځوانی شور او شوق لیدی، بی کراره وه کارونه به یې سر سر کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل او کش د کابل خواته ...

ارباب خندل او ما سر د شرم څخه لاندې اچولی وو چې هغه د څو ثانیو وروسته وویل: خو اوس خراب سوی بل رکم سوی نه پوهیژم مشکل د چشی دی؟ خو دونی ضرور پوهیژم هر مشکل چی دی په تا باندی ربط لری! نن ما تنها کړی چې درسره یو څو خبری وکم ما نصیحت نزده عمر کې می نه خپل زامنو ته نصیحت کړی نه لورګانو ته! تاته هم نصیحت نکوم ما ته مشکل دی ووایه چې زه یې درته حل کم!

ارباب دا خبر وکړل او موټر یې د سړک کونج کې و دره ویې او پداسې حال کې چې کامل زما خواته راګرځیدی ویې ویل: مشکل دی چشی دی؟زموژ کور دی نخوشیژی؟ د اطرافو څخه دی بد راځی؟ خامخا د شهر څخه راغلی یې شاید زموژ د کور د کارونو سره نه یې بلد مشکل نسته ستا پلار ته مې هم قول ورکړی وو تاته یې هم درکوم جهان راضی کول یې پرما دغه نن ولاړو کورته بستره دی د میره په شا درکوم ویې دیسی کابل ته هلته دی درته کور واخلي، ماته زما د زوی خوشحالی مهم ده کوه قاف ته ولاړسی خو صرف ماته ووایست چی جهان خوشحاله دی! بس زه نور هیس شی ورنه نغواړم

جهان خپل د زوی توب حق زما د پاره ادا کړی زه ورنه نور هیس شی نغواړم بغیر د هغه د خوشحالي، او ها که مشکل دی د کور او کلي سره ندی او خبره ستوی دواړو په مینځ کی خرابه سوی نو زه درته دونی وایم چې خپل میره د لاسه ونیسه یو کونج کې کرار کشینه(کینه) وه او ورته پوره خبره وکه! انسان دی شاید یو شی د یو چا له خولی اوریدلی وی او خبره به یې په زړه نیولی وی؟ لنډ مثال یې زه ستا په باره کې درکم تا چې په دست کشو لوشې پریول زما غوژو ته رنګارنګ احوالونه راتلل یو ویل چې د شهر څخه یې انجلې راوړی د ډیر کبر او غرور لاس باندی دست کشی کوی! (د ارباب پدی خبره مې په حیرت وروکتل؟ چی هغه په خندا وویل:

ارباب- زه تازه نن خبر سوم چې په څه دلیل تا دست کشی اچول! نو فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی! شاید ستوی مینځ کې هم دغسی منافقت او شیطنت سوی وی!؟ کشینې یو د بل سره خبری وکی خپل مشکل حل کې تاسو نور یو دبل څخه رغیندن نکیژی تاسو دواړه نور د عمر تر اخیره یو د بل د ژوند لباس یاست، زما دا خبری د یو پلار پشان وآوره او فکرورباندی وکه او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څخه چې یو تعلیم یافته او با سواده انجلی یې د دی امید لرم چې خپل ژوند خپل سم کې نه دا چې کشینی ترڅو یو سوک راسی او ستا ژوند درسم کی.

واقعا هیس فکر می نکوی چې د جهان پلار دی دومره هوشیار فهمیده او مهربانه انسان اوسیږی!؟ منم چې خبرو خبرو کې خپل د زوی خوا زیاته ونیول خو د زړه د خلاصه یې ماته هم نصیحت وکو د یو خیر خوا او یو پلار په صفت! ارباب تر کلینک زه ویوړم ډاکتر زما مغزی وکتو او د یو هفتی دوا یې راکړل کور ته د بیرته تګ وخت کی ارباب نور تیس خبره ونکړل او ماته یې اجازه راکړل چې د هغه په خبرو فکر وکړم! کور ته چې ورسیدو ارباب د ټولو مخ کې وویل چې د دی څخه وروسته زه دی نور هیس کله لوښی ونه مینځم!

د هغه په خبره د جهان د وریندارګیانو څخه نیولی حتا د جهان د مور تندی لا تروش سو خو د ارباب خبره خبره وه او هیچا ورباندی مخالفت ونکړو، دوا په لاس خپل کوټې ته ولاړم د ارباب خبرو زه فکر کې واچولم! او تازه مې د جهان د هغه شپې خبرو ته فکر شو چې ویل یې حسیب ورته څه خبری کړی وه؟ ما حسیب دومره پیژندی چې پوه شم چې سومره کم ظرفیت انسان دی او ضرور د هر خبری سره یې سل نور خبری د ځانه ترلی او جهان ته یې ویلی، خو ګیله می د دی خبری څخه وه چې جهان ولی باور کړی وو د هغه په خبرو؟!

د زیات فکر کولو وروسته دی پایلې ته ورسیدم چې په قهر او غوسه او خفګان هیس نه سم کیږی! هر سومره چې زه ځان خفه نیسم هغومره جهان هم زما څخه لری کیږی د ارباب خبره زه باید خپل ژوند ته یو بل شانس ورکړم او خپل کوښښ وکړم چې خپل ژوند جوړ کړم نه دا چې انتظار وکړم جهان راشی او ټول شیان جوړ کړی! دا ځل د نیلوفر خبره زه باید یو مثبت قدم واخلم ترڅو جهان خپل خواته راکش کړم، کنه کوم مور،خور او حتا همدغه ارباب که وګوری جهان خوشحاله ندی د یو لځایه د جهان خبره دری نور ښځې ورته کوی!

زه باید یو ځل ددغه ژوند لپاره کوښښ وکړم زه باید خپل شانس یو ځل و آزمایم، پدی فکرونو مې بیحده مثبت انرژی واخیستل او دا ځل د یو هدف او یو امید په درلودو لځایه پاسیدم، د کوټې مینځ کې ګرځیدم راګرځیدم نه پوهیدم څه وکړم!؟ داسی خو نکیږی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینم جهان ته ووایم فلانکی فلانکی خبره غلطه وه او دا سمه ده! او اوس راځه آشتی!؟ باید یو سم فکر وکړم داسی چی هم زما غرور وساتل شی او هم جهان بیرته سم شی! خو څه وکړم؟ په همدی فکرونو کې وم چې روقیه کوټې ته راغله او ويې ویل:

روقیه- ډوډی تیاره ده نې خوری؟
- درغلم.
د روقیه سره یوځای د کوټې څخه ووتلم ډوډی خوړل هم دی کور کې عجیب انداز یې درلود سړیان یو کوټه کې ډوډی خوړل او ښځو جلا بل کوټه کی! کوټه ته چې لاړم او سترګې مې په کډو ولګیدو ټول اشتها مې خرابه شوه! ما د کدوګک څخه بیحده بد راتلو وړی وم خو د هغه شین رنګ ته په کتو کانګې مې راتلی بغیر لدی چې څه ووایم لځایه پاسیدم، چې د جهان مور وویل: ولې ولاړه سوی؟

- هغه زما زړه نغواړی.
د جهان مور- وی ولی دی زړه نغواړی؟ تا خو غرمه لا ډوډی ونخوړل!
د هغې په خبره په کراره می وویل: کدوګک مې نه خوښیږی!
د څو ثانیو لپاره هیچا څه ونه ویل خو ناساپه ګل بی بی په ټوکو وویل: وی انجلی دا د خسر کور دی دلته سوک دسی نه وایې چې فلانکی شی می خوش دی بیستانکی می ندی خوش.(د هغی په خبری می په حیرت وروکتل چې د جهان مور په تروش تندی وویل: که دا دی ندی خوش ورځه آشپزخانی کی وګوری شاید بل شی وی ځانته یې پوخ که.

د سر په ښوره ولو د کوټې څخه ووتلم د جهان مور ښه ښځه وه کله ناکله تنده لهجه یې کاره ول خو زړه کې کوم کینه او بد نیت نه درلود، د جهان دوی د کور په خاصیت دومره پوه شوی وم چې هر شی پوخ شې دوی بغیر له کوم خبری او ناز خوری او عادت نلری چی ووایی دا خراب دی او دا سم!؟ زما خبره د ګل بی بی خبره ډیره بده وه خو زما چې شې زړه ونغواړی نشم خوړلی! د آشپزخانی خواته روانه وم چې د سړیانو کوټی خواته می فکر شو ټول ناست وه ډوډی خوړل، ناساپه یو شیطنی فکر می ذهن ته راغلو جهان د ارباب اندی ته ناست وو او په تروش تندی سوک وایې چې په زوره ډوګی خوړل!

جونید د کوټې څخه راووتې د اوبو جګ یې په لاس و پوه شوم چې غواړی اوبه ویسی نو ځکه ورمخکی شوم او ورباندی غږ مې وکړو: جونید را جګ زه درته د اوبو ډک کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غږ جونيد راوکتل او کرار يې وويل: يا زه يې خپل ډک کوم.
- ته جګ ماته راکړه زه درته د اوبو ډک کوم ته به ماته يو بل کار وکړې؟ کوې؟
جونيد په ګنګس انداز راوکتل او سر يې د سمده پشان وخوځه ويې چې ما ورته وويل:
ولاړسه جهان بابا ته دې ووايه يو ځل د باندې راشي زما لړ پکار دی، زه آشپزخانه کې يم سمده.؟

جونيد د سر په خوځه ولو په تلوار د کوټې خواته روان شو او ما هم ځان تر آشپزخانی ورسره وی زړه مې بې واره درزيدی ربښتيا ووايم خپل د کار څخه پښيمانه شوم؟! خو اوس خبره د خبری څخه تيره وه، جګ مې د اوبو څخه ډک کړو چې د جهان غږ مې د شالخوا واوريدی: چشی دی پکار وو؟

مخ مې د هغه خواته راوګرځه ويې چې د آشپزخانی دروازی خوله کې ولاړ وو، جونيد هم د هغه شاته وه د جونيد په ليدو مې جګ د هغه خواته ونيو چې جهان زما پدی کار خپل شاته وکتل او جونيد ته يې لاره ورکړل جونيد دومره په تلوار زما د لاس څخه جګ کش کړو او ولاړی چې لړ اوبه زما په لاس وڅڅيدل او د جهان غږ چې ورته ويې ويل: په کراره څه تلوار لری.

خو جونيد بغير د دی چې د چا غږ واوری د کوټې خواته ولاړی، د هغه د تلو وروسته جهان په منتظر نظر زما خواته کتل او زه حيران وم اوس څه ووايم؟ يو دقه کې مې د ارباب، نيلوفر، آسما، ادی ټولو خبری مې مغزو کی وګرځيدل او زما زړه نا زړه توب يې لمينځه ويوړ زه بايد دی ژوند ته يو بل شانس هم ورکړم پدی فکر مې د جهان خواته وکتل او کرار مې وويل: زه کدوګک نخورم!

زما په خبری د جهان وريځې د حيرت څخه پورته شوی او رډ رډ يې د څو ثانيو لپاره راوکتل بيا يې پداسې حال کې چې د آشپزخانی شاوخوا اشاره کول کرار وويل: اممم وګوره شايد کور کې بل شئ وی ځانته پوخ کړه.
- نيغواړم.
جهان په حيرت وويل: چشی نغواړی؟
- د کور شيان! اممم ... زړه مې د بيرون ډوډی غواړی!
جهان بغير له کوم خبری کولو په حيرت راکتل چې زه د دروازی خواته ولاړم او د دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه مخکې چې د جهان د اندی ښځه تیره شم ورته مې وویل: د هغه شپې رکم پیتزا غواړم.

دا خبره مې وکړل او بغیر لدی چې د جهان حیرت زده نظر ته وګورم خپل کوټی خواته مې قدمونه تیز کړل کوټې ته په رسیدو دروازه مې زر بنده کړل او خپل په زړه چې بی واره درزیدی لاس کیخود، څو دقی هغه حال کې ولاړه وم چې د حویلی ښځه د موټر د روښانه کیدو او بیا د حویلی د دروازی د خلاصیدو غږ مې واوریدی به تلوار د پردی خواته ولاړم او پرده می پورته کړل، هو صحیح ګمان مې کړی وو جهان وو چې خپل موټر یې د کور ښځه وباسی! پوهیدم چې هوټلونه او دوکانونه د کور ښځه ډیر لری دی او شاید یو یو نیم ساعت لاره وی!

خو ما له قصد داسی وکړل پریږده لږ زحمت وباسی او لاړشی زما ناز پوره کړی شاید لږ پر خود راشی؟ د جهان د راتلو مخکې می د کوټې ټول نالې ټولی کړل او بیستره کړی مې د کوټې کونج کې منظم ووډل، یواځې هغه دوه نفره نالی مې هوار کړل؟! خپل د شیطنی فکرونو ښځه مې خندا راغلل! په عاجزی او معصومیت نکیړی باید جهان دا ځل خپل په طریقه صراط المستقیم ته راوړم! یو ورځ زموږ د پوهنتون استاذه چې ښځه وه موږ ټولو ته یوه خبره وکړل چی هغه وقت زه یې په معنا سمه پوه نشوم ځکه هغه شرایطو او هغه حال کې می شتون نه درلود خو هغه خبره

اوس همدغه شبیه زما د حالاتو سره مطابقت درلود، هغی ویل کله چې خاوند خپل ښځې ته ووایی چی زه دویم واده کوم! نو یو عام او ساده ښځه دوه کاره کوی! اولې ژاړی او خپل د پلار کورته شاید لاړه شی او خبره خپل د کورنی سره شریکه کړی! دویم ډله ښځې ژاړی خو خاموشه کیږی نه کورنی خبره وی نه هم کوم بل چاته وایې او خبره ځان سره ساتی! پدی وخت کی دواړه ډلو ښځو کار اشتباه دی او 90% فیصده

په همدی ښځو باندی بنه راځی؟! هغه لس فیصد به یې یاد نکړو چې شاید خاوند یې ورسره توکی کول یا هم د انجلی کورنی په زور او ګواښ هلک د دویم ښځی کولو ښځه منع کړی! په اصل کی د ښځی اول ماته هغه وخت ده چی خاوند یې ووایی بله ښځه کوم او دا د خاوند مخکی وژاړی! یو قوی او هوښیاره ښځه منطقی بحث کوی خپل د خاوند سره نه چغی بغاری وهی! ما د استاذ دا خبری هغه وخت بیخی جدی و نه نیول خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم سومره پر ځای نصیحت یې کړی وو، په نالې کینم او د جهان راتلو ته په تمه کیږم!

شاید یو ساعت په تمه وم چې د موټر غږ مې د حویلی څخه واوریدی او بیا مې د زړه ضربان له کنټرول څخه ووتل، یو یو ثانیه مې حساب کول چې جهان راشی او تقریبا څه کم 5 دقی وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او ما د جهان قد او قامت د دروازی په چوکاټ کی ولید سر یې ښکته کوټی ته راننوتی غوښتل یې چی خپل پټو د اوږی څخه لری کړی چې ناساپه یې نالی ته فکر شو شاوخوا یې خالی کوټی ته وکتل او بیا ناساپه یې پرما چی په دوه نفره نالی ناسته وم فکر شو هک حیران یې زما خواته راوکتل

او ما هم د هغه لاس کې د پیتزا قوطی ته په خوشحالی کتل چې د څو ثانیو وروسته جهان د حیرت څخه راووت او د پیتزا قوطی کرار زما څنګ ته کیخود، چې ما هم بغیر د کوم شرم او خجالت څخه قوطی راوخیست او جهان ته مې په خوشحالی وویل: مننه.

جهان د سر په خوځه ولو جواب راکړو او د نالې په څنده کیناستی ما هم څه ورته ونه ویل او خپل پیتزا مې په شوق خوړل شروع کړل، یو څو ګولې پیتزا مې چې وخوړل جهان ته مې فکر شو چې په ځیر،ځیر یې زما خواته راکتل، د بابا خبره مې یاد ته راغلل هغه تل ویل د سړیانو پیژندل او کنټرول کول بیحده آسانه دی هغوی ستاسو ښځو د کارونو هینداره ده! مطلب ته چې هر کار ورسره وکړی هغه هم همغه کار درسره تکرار کوی!

البته دا خبره یې د هغه سړیانو په اړه کول چې زړه کی مینه ولری خو د بیان طریقه او چل نه ورځی! زما په نظر سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی او مینې ته اړتیا لری خو هغوی خپل د زړه خبره نکوی او زړه کی ساتی، اخری ګوله پیتزا می د جهان خواته ونیول چې تراوسه یې په ځیر ځیر زما خواته کتل زما په کار هغه راوکتل چې ما په خندا ورته وویل: هوممم داسی دی ورته په خوار نظر کتل هسی زهر نشی راته.

زما په خبری د جهان تندی تروش څو خو پیتزا یې زما د لاس څخه واخیستل د پیتزا خوړلو وخت کی وویل: خدای دی نکوی نوش جان دی سه.
- چای څکی درته دم کړم؟
جهان- که زحمت درته نه وی یو دوه پیاله راته دم که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمده.

دا خبره مي وکړل او په تلوار د کوټی څخه ووتلم د آشپزخانی خواته روانه وم ترڅو جهان ته لږ چای دم کړم چې د آشپزخانی څخه می د ګل بی بی او زرلشت غږ واوریدو چې ویل يي: و دی لیدی خپل میره يي پدی نیمه شپه هغه دنیا سر ته واستوی چې ورته شهری خوراک راوړی!

زرلشته- هو نو د قسمت خبری دی یو ته يي دسی په کراره او بیغمه ورکوی او یو ته يي زموږ په رکم په جبر او خواری.
ګل بی بی- رشتیا وايي خبره د طالع او قسمت ده ما ولاکه ټول عمر کي په جهانګیر(د جهان ورور) دسی بيځایه ناز او نخری کړی وی همیشه می د هغه تندی ته کتل چې ویلی وايي ګل بی بی مړه سه مړه کیدم که ویلی وايي ژوندی سه ژوندی کیدم! خو اخیر هغه زما د دونی شه کارو بدله چشی راکړل؟ په سر يي راته ته راوړی!

زرلشته- بس نو د نر جنس بی وفا دی، دسی خبرو ته نګوری، که زما لاس کي وايي ته فکر کوی زه د هغه سړی شزه کیدلم چي پنځه شپږ قد نیم قد ماشومان لری او شزه لری؟

هغوی لا خبری کول چي ما خپل ستونی صاف کړو او آشپزخانی ته ننوتلم زما په لیدو هغوی یو دم خاموش شوی خو ما ورته هیس ونه ویل او چاینک پسی په ګرځیدو شوم، په حساب مي څلور پیالی چای دم کړو او منتظره شوم چي دم شی!
هغوی دواړه بني هم هلته ولاړ وه او د سترګو لاندی ما ته راکتل اخیر کی د ګل بی بی حوصله خلاصه شوه او پوښتنه يي وکړل: جهان پدی نیمه شپه چیری ولاړی بیا راغی؟

د هغي په خبره مي سترګي د حیرت څخه خلاصی شوی! دا اوس مګر دوی د همدی بحث په اړه خبری نکول! نو بیا ولی داسی غواړی ما په خبرو کړی؟ په کراره غږ مي وویل: نه یم خبره شاید کار يي درلود.

په زړه کي مي ځان سره وویل: هو نو کله چي تاسو ځان داسی ناګاره اچوی فکر کوی ما دسی چلونه نه زده؟ زما په خبری ګل بی بی او زرلشت یو نظر یو بل ته وکړو خو نور څه يي ونه ویل ما هم چای زر دم کړو او د کوټي خواته روانه شوم، چي جهان مي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالی داسی څملیدلی ولید چې یو لاس یې په سترګو کیخودلی وو او بل یې خپل ځنګ ته او خولې هم سر ته په بالښت ایخودلی وه، کرار خواته یې نږدی شوم چای مې د هغه څنګ ته کیخود چې هغه خپل لاس د سترګو څخه لری کړو

پیاله چای مې ورته ډکه کړل او مخ ته مې ورته کیخودل، چې هغه پداسې حال کې چې کیناستی او بالښت ته یې تکیه ورکول ویې ویل: مننه
- هیله کوم.
دا خبره مې وکړل او د سینګار میز خواته نږدی شوم خپل دوا مې د سینګار میز له سر څخه راوخیستل او خپل ټکری مې کامل د سر څخه لری کړو او خپل مغزی ته په کتو شوم، لږ لږ سم شوی وو رنګ یی د شین والې څخه سور ته تغیر کړی وه، خو اوس هم لږ لږ سوځیدی او درد یې کوی، د ملحم په وهلو شوم مغزی مې سم صحیح غوړ کړی بیا وار د ګولې شو د پیاله اوبو سره مې ګولی خولی ته واچول

او خپل ځای خواته راغلم په ټول وخت د کار مې د جهان دروند نظر خپل په ځان احساس کو، خپل ځای څملیدم او کمپل مې سم صحیح په ځان کش کړو، څو دقی کرار کراری وی خو بیا مې د جهان لاس خپل په ویښتیانو احساس کړو چې زما ویښتیان یې د مغزی څخه راته لری کړل او کرار یې وویل: ډاکتر چشی ویل؟
ما هم د هغه پشان کرار وویل: هیس ویل یې کوښښ وکړه د داسی کیمیایي موادو څخه ځان لری وساتې.

جهان- نور چشی ویل؟
- هیس همدا چی دوا دی په وخت او منظم وخوره او خیال ساته.
جهان- بس دغه یې وویل؟
- هو... ها رشتیا ویې ویل دا دوا یو هفته مصرف کړه بیا راسه
جهان-اممم که فایده یې وکړل زه دی وړم کنې زه ګرځم یو بل سم ډاکتر پیدا کوم درته.
- اهوم سمده.

دا خبری مې وکړل او همغسی شا مې ورګرځه ولی د ویده کیدو کوښښ می وکړو چې جهان هم زما څخه بیرته یو څه فاصله ونیول او د نالی هغه بل اړخ کې و څملیدی. د نن لپاره همدومره بس دی! یو متل دی وایي اول نوک ځای کړی بیا سوک! اوس هم د جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای ښځه زما انډی ته رانغی د نن لپاره همدومره پرمختګ زما لپاره کفایت کوی، باید هره ورځ همدومره کوښښ وکړم ترڅو د جهان زړه بیرته د اول پشان شې!

همغسی ځملیدلی دومره فکرونه مې وکړل چې خوب وړی وم، سهار د جهان ښځه مخکې زه د خوب راویښه شوم، چې جهان مې خپل انډی ته د خوب حال کې ولیدی د سهار آذانو ته لا وخت پاتی وو پاسیدم د اوداسه اوبه مې جهان ته تیار کړل بیا مې کرار وربانډی غږ کړو: جهان ...!

زما په غږ جهان په تلوار سترګی خلاصی کړل، اول زما د ځای خواته یې وکتل کله چې زما خالی ځای تر سترګو شو په وحشت لځایه پاسیدی چې تازه یې ماته فکر شو چې دی بل اړخ ته یې ناسته وم! زما په لیدو څو ثانی په زبر او زیر راوکتل بیا یې یو هوسا ساه واخیستل او ویې ویل: زاره دی راوچول چشی دی؟
په کنګس انداز مې د هغه دی حال ته وکتل او کرار مې وویل: سهار آذنونه کوی د اوداسه اوبه مې درته ایخودلی.

جهان څو ثانی په ځیر ځیر راوکتل بیا یې وویل: ولې دی دونی ځان په زحمت کوی ما خپل اوبه راخیستل ځانته.
- اممم همداسی راویښه شوم ما ویل تا هم راویښ کړم مونځ ته خفه شوی زما په کار؟
جهان- یا ... یا ولی خپه سم؟ شه کار دی وکی کنې زه دونی ستړی وم شاید په خوب پاتی سوی وایې.

څه مې ونه ویل او په خاموش نظر مې ورروکتل چې جهان لځایه پاسیدی، ولې دومره ورختا شو کله چې زما خالې ځای ولیدو؟ هیس جواب مې خپل پوښتنې ته نشو پیدا کولې مجبور ځای کې مې ځملیدم چې جهان مې ولید د تشناب ښځه راووت لاس او مخ یې لوند وو خپل په پټو یې وچ کړل او د دی ښځه مخکې چې په لمانځه و دریږی یو نظر یې زما خواته وکړو چې ما هم خپل کمپل لږ په سر راکش کړو مطلب زه خو درته نګورم!

د هغه د الله اکبر غږ سره مې پټو لږ بیرته د سترګو ښځه لری کړو او ورته په کتو شوم، د جهان مونځ زموږ د مونځونو سره عجیب فرق درلود، هغه د هیڅا پشان مونځ نکو! اعتقادی او دینی مثایل نه یادوم هسی حنفی مذهب مونځ یې کوی، مطلب مې د هغه آرمتیا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکون، خشوع او خضوع د لمانځه وقت کې وه! داسې مونځ یې کوی لکه همدا چې د هغه د ژوند اخیری مونځ دی او دی دومره په آرمان او اوږد کوی! د هغه د هر تکبیر ویلو سره زما د زړه ضربان پورته کیدل

دومره مې وروکتل ترڅو هغه خپل د لمانځه سلام وګرځه وو، لاسونه یې دعا ته پورته کړل دعا کول یې هم عجیب کیفیت درلود دواړه لاسونه یې لپې کړی آسما خواته نیول او سر یې ښکته کوی! دومره په عاجزی د شونډی لاندی دعا کول چې ما شک درولود خدای به د هغه کومه غوښتنه او دعا رد کړی! د لمانځه خلاصیدو وروسته هغه د ځای خواته راغلو د هغه د څملیدو سره زه لځایه پاسیدم چې جهان غږ کړل:

جهان- چیری؟
خپل د تکړی د کوړه ولو حال کې می وویل: ځم حویلی جارو کړم او د ډوډی پخه ولو لپاره جونید واستوم چې لړ لرګی راوړی!
جهان- اممم دونی ژر؟ لا تازه د سهار آذنونه یې کړی؟!
- ارباب د سهار لمانځه وروسته چای غواړی که تیار نشې بیا ستا مور خبری کوی.
زما په خبری جهان د ویده حالت څخه پاسیدی او کیناستی په تروش تندی وویل: څه وایې؟

- سوک؟
جهان- ادی!
غوښتل مې پاسیږم چې جهان د لاس څخه ونیولم او بیرته په ځای کینولم او په همغه تروش تندی وویل: وام زما مور تاته چشی وایې؟
- هیس! ستاسو مور څه نه وایې یواځی کلـــ(خبره می نیمه کړل بده وه کینم جهان ته د هغه د خور بد رفتاریو ګیله وکړم! اوس به وایې شپه آشتی وکړل نن بیا زما د کورنی غیبت کوی! خپل لاس مې ورنه جلا کړو او د کوټی څخه د وتلو حال کې مې وویل) هیس نه وایې همداسی یوه خبره مې وکړل.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټی څخه ووتلم د همیشه پشان مې حویلی جارو کړل چای مې دم کړو جونید بیچاره مې د خوب پاسه وی او د واښه و لرګیانو پسی مې واستوی، بیچاره ماشوم ګنګس ګنګس په لاره روان وو! نه پوهیږم ولې دا ټول کارونه باید یواځی جونید وکړی؟ د جهان د مشر ورور زوی د جونید څخه زیات غټ و ماشالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان وو هغه به تر غرمی خوبونه کول خو جونید به د سهار په آذان کار ته راویښ کیدی! یوه ورځ جونید دوکان ته نه تلو او زرلشتي په زوره استوی، ما د جونید خوا ونیول او یواځې دومره مې وویل:

چې بشیر د گل بی بی مشر زوی چې د جونید همزولی دی ما ویل هغه واستوه جونید ستړی دی دا اوس له دوکان راغي! زرلشتي دومره خبری هم ماته او هم جونید ته وکړل چې د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه، اخیره د جنگ ختم کولو لپاره جونید پیسی واخیستل او دوکان ته ولاړ! زړه مې غوښتل دا خبری جهان ته وکړم زما په نظر جهان ددی خبرو څخه نه وو خبر! جهان به د سهار په آذان له کور وتی او ماښام آذان راتلی د جونید سره یی هم یواځې یو ستړی مشی او پیسی ورکول او پوښتنه کول و چې کوم شئ ته اړتیا لری کنه؟

نور کوم خاص بحث یې نه درلود چې ورسره وکړی ترڅو جونید خپل د زړه خبره وکړی دا دومره لږ وخت کې چې راغلی وم د جونید سره مې خاص تعلق خاطر پیدا کړی وو، نه پوهیږم دلیل یې شاید د مور مرگ د ده په پیدایښت و چې حتا مور یې وه لا نه لیدل یا هم خپل د جونید معصوم قواره او عاجز اخلاق یا هم شاید دا چې د جهان زوی وو! او ما هر هغه څه ته اهمیت او ارزښت ورکو چې د جهان نوم وربادی یاد کیږی!

جونید تنور ته لرگی او غوایانو ته واښه راوړل جهان هم تللی وو کار ته، د تولو څخه اول مې ارباب ته چای دم کړو بیا مې جونید ته ډوډی ورکړل کتابونه مې ورته په بکس کې کیخودل دریم صنف کې و د ریاضی په درس کې لږ مشکل درلود هغه مې هم ورته حل کړو البته په سخت! ما خپل ریاضی کې همیشه مشکل درلود یواځې په جمع تفریق پوهیدم تقسیم مې لا سم نه وو زده!؟ د تلو وقت کې هم د کور تر دروازی ورسر ولاړم د دی څخه مخکې چې لاړ شی یاد ته مې راغلل چې ویلی وه استاذ ورنه روپی غوښتی وه ترڅو صنف ته یو چتې پکه واخلی، او جونید پرون شپه زما په نظر جهان ته دا خبره نه وکړی!

ځکه جهان د شپې له سره چې کوټی ته راغلو او سهار هم وختی لاړو، نو پوی شوم ولی جونید حالات لږ نیول شوی غوندی وو د شا لخوا مې ورپسی ناری کړل: جونید!
زما په غږ هغه راوکتل او ما ورته سل روپی ونیول د پیسو په لیدو حیران حیران راکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما په خندا ورته وويل: واخله جهان بابا دی ويل تاته درکړم زما لياده وتی وه.

زما په خبری د هغه په خوله مسکا راغله او پیسی زما له لاسه واخیست، دومره خوشحال وو چې يو ناسايه حرکت کي زما لاس ښکل کړو او يو داسی کلمه يې ماته له خولی ووت چې زما زړه يې ناساپه د وهلو څخه و دره ويې.
جونيد- مننه موری.

هغه ولاړ خو زه تړواسه هملته هک حیران ولاړه وم، او دهغه ويل شوی لفظ مې مغزو کې ګرځيدی" مننه موری" د حويلی دروازه مې بنده کړل همغسی ګنګس انداز باندی د کور خواته روانه شوم تر غرمی پوه نشوم څه می وکړل څه مې ونکړل! د ګل بی بی د کوچنی لور په غږ لږ د فکرونو څخه را ووتلم چې ويل يې جهان کاکا راغلی او ډوډی غواړی! اول ځل وو جهان د غرمه ډوډی ته راتلو نو د عادت مطابق د غرمه ډوډی خوړل شوی وه او ما يواځې لږ قورمه جونيد لپاره ساتلی وه او جهان ته هيس نه وو پاتې مجبور هګی می ورته پخې کړل، دومره ګنګس وم چې پوه نشوم

هګې ته مې د مالګې لځايه سوډا اچولی؟! هګې می جهان ته چې کوټه کې ناست وو ويوړل سرخان مې هوار کړو او زه د چای راوړلو لپاره آشپزخانی ته لاړم، چای می چې راوړو جهان مې د ډوډی خوړلو حال کې وليد پياله مې ورته ډکه کړل او غوښتل مې چې پاسيږم خو جهان د لاس ونيولم او خپل مخ ته يې کينولم د ډوډی خوړلو حال کې وويل: تر ډوډی خوړلو دلته زما مخ ته شينه(کينه) چې ستا په ليدو دا د سوډا ډک هګې هم په جلا خوند او کيفيت لری!

د جهان په خبری مې په حيرت د هګې خواته وکتل، څه سوډا؟ غوښتل مې د هغه له مخ څخه هګې واخلم چې جهان په خندا زما لاس ونيوی او ويې ويل: مه کوه وږی يم په کراره مې ډوډی خوړلو ته پريږده.
- تاسو ويل سوډا ده پکی؟ نو بيا ولی خوری؟
زما په خبری جهان خپل سر راپورته کړو او ويې ويل: په قصد دی اچولی وه؟
په حيرت او تلوار مې وويل: نه پخدای فکر مې نشو ورته د مالګې ..
جهان- بس صحيح دی نو تا کوم قصد نه درلود اوس هم فکر وکړه مالګه دی اچولی وه تمام.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه خو ...
جهان- پرېږده دا خبرې ولاړسه ځان تیاره که.
په حیرت مې وویل: د څه لپاره؟
جهان- نن وختي راغلم ځکه چې بابا راته ویل د کاکا کور مې موږ ته میلمستیا کړې د پښې خلاصه ولو دپاره(دا یو رسم او رواج دی زیات افغانان یې لرې مخصوص د اطرافو ده چې ناوې چې کله واده شي بیا د زوم خپلوان ناوې زوم ته میلمستیا کوي او غواړي او دغه میلمستیا ته د هغوی په ژبه پښه خلاصه ول وایې!)

- ماته خو هیچا ونه ویل؟
جهان- امم شاید دیاده یې وتلی!
څه مې ونه ویل او لځایه پاسیدم ځانته یو جوړه کالي مې راوخیستل او دی فکر کې شوم چې ولې دومره ناوخته؟ پښه خلاصه ول موږ د ناوې به دریم ورځ کو نه دوه هفتې وروسته؟ ځان سره مې وویل شاید دا هم د دوی کوم رواج وی! هسې د رواجو او رسمونو څخه ډک دی، حمام مې وکړو او تر ماذدیګر لګیا وم ځان مې جوړ کو، د جهان لپاره مې یو جوړه سپین کالي او تور واسکټ کیخودو ترڅو واچوی خپله مې هم یو جوړه هندی کالي چې ګلابی رنګ یې وو واغوندل

زړه مې غوښتې جونید هم لځان سره بوځو خو نه پوهیدم دا خبره کول جهان ته مناسب وه کنه؟ آخیره په سل زړه نا زړه مې په کراره جهان ته چې خپل په موبایل کې لګیا وو ومې ویل: هغه ما ویل جونید ځان سره بوځو..!؟
جهان د موبایل څخه نظر واخیست او ماته یې په کتلو هغه هم کرار وویل: ستا زړه څه غواړې؟ ویسو کنه؟
په تلوار مې وویل: ځان سره یې بوځو دلته تنها دی.
زما په خبرې د جهان په شونډو نرۍ مسکا راغله او ویې ویل: ته د هغه غم مه کوه جونید اول سیټ د موټر د وخت ځانته نیولی هغه بل پرون یې ویل زه ځم د نیکه کورته!

د جهان په خبرې یو دم د حرکت څخه وولیدم او ټول ذوق او شوق مې چې میلمسیتا ته درلود لمینځه لاړو، د نیکه کور؟ مطلب دا د جهان د ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

#شهاب ?:
خسر کور راتلی؟ د ګلدسته کور؟ نه پوهیږم خو ناساپه مي بد احساس پیدا کړو فکر می کو جهان خپل د خسر کورته دومره خوشحال دی؟ بد احساس لری چی د هغه چا کورته لاړشی چی ته یې په لور بنه راغلی یی؟ او دا چی لور یی مړه شوی هم ده بیخی زور غواړی! په کراره او نیولی غږ می وویل: جهان!

جهان راوکتل او کرار یی وویل: جان!
خپل خبره می پورته بشکته کړل او ومی ویل: نکیږی زه لاړنشم؟
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویې ویل: ولی؟ څه وسو یو دم؟
- هیس ...! هسی لږ سر می درد کوی د شور ماشور حوصله نلرم.
جهان څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته راوکتل بیا خپل لځایه راپورته شو زما خواته راغي او خپل لاس یي زما په تندی کیخود او ویې ویل: تبه خو هم نلری بیا ولی دی سر درد کوی؟

هیس مي ونه ویل او سر مي بشکته واچوی سترګی می د اوبنکو ډکی شوی، د شرم ځای و چی ووایم ما ستا د مړی بنځی سره بخیلی وشوه؟ او زړه می نغواړی د هغی د پلار کورته لاړشم او بد احساس لرم! هیس می ونه ویل چی جهان زما سر خپل په لاس راپورته کړو څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته وکتل بیا یې کرار وویل: زما زړه هم نغواړی ولاړسم، خو مجبوری ده اول د بابا خبره د تربور او قومی خبره دی او بل زه د هغی خدای بخشلی په لقب او نوم دا وار هغه کورته پشه نه ایژدم بلکی ستا د میره په صفت اول ځم او خپل د کاکا او دویم خپل د خور د سترګو هلته ځم نور هیس.

یعنی پوی شوی وو زما د خفه کیدو په دلیل؟ هو ضرور پوی شوی وو چی داسی غوبنتل دلداری راکړی! دروغ ولی ووایم زړه می خوشحاله شو د جهان په خبرو او هغه بد احسای می لمینځه لاړو د رښتیا هم چی خبری معجزه لری! ځان می تیار کړو او ماذدګر خواته د جهان جونید او د جهان مرر سره موټر کی سپاره د جهان د کاکا د کور خواته روان شو لاره لری وه څکه وخت مو حرکت وکړو، مخکی د انارو او نور میو باغونه مو مخ ته راغلل او ډیر بنایسته طبعیت وو، جونید به هر خوا ګوته نیول او ماته به یې هغه ځای رامعرفی کوی، تر نیمی لاری د جونید خبری او معرفی کول وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیم ساعت وروسته چی موټر پاخه سړک خواته په حرکت شو جونید هم خاموش سو!
لکه چی د دی څخه هغه طرف لاره ورته معلومه نه وه؟ د هغه په خاموشه کیدو جهان په خندا وویل: څه وسو کوچنی قاچاقبره؟ نور د ترکی لاره نده درمعلوم؟
د جهان په خبری ما او د جهان مور کرار وخندل چې جهان د جونید چی د هغه څنګ کی اول سیټ کی ناست وو غومبری کش کړل او په خندا لګیا شو دا ځل جهان ورته آدرس او معرفی ورکول تر یو ساعت چی هلته رسیدو د ماشام آذنونه هم وشول، کرار کرار بیا د پاخه سړک څخه خام او کنډ وکپر سړک ته ورداخل شو او د څو کوڅو تیره ولو وروسته جهان د یو غټ کور مخکی موټر و دره ویې.

د موټر دریدو سره زما د زړه درزا هم پورته شوه، احساس می کوی د جنګ میدان ته روانه یم! یا هم راغلی یم خپل بنه وګورم؟ هر شی چی وو خو بد احساس می درلود، جهان او جونید د موټر څخه ښکته شول ما هم غوښتل چی ښکته شم چې د جهان مور کرار راته وویل: ولی دی خپل طلاوی ندی په لاس کړی؟ خرڅ کړی خو دی ندی؟

په حیرت مې د جهان مورته وکتل او ومی ویل: ولی خرڅ کړم؟
جهان مور- څه پوهیژم شاید زړه دی نغوښتل!
په تروش تندی می وویل: نه نمیدی خرڅ کړی، ما طلا زیات نه خوښیږی ځکه نه اچوم.
د جهان مور داسی خپل شونډه وچیچل لکه چی ما کوم کنځل یا بده خبره کړی وی بیایې وویل: طلا وانچوی په ځان دا خلک فکر کوی ناوی خپل طلا خرڅ کړی او اوضاع یې خرابه ده.

- جرینګ جرینګ غږ کوی، عصاب می ورته خراب کیږی او زما لاس هم خوږ کوی د طلا سره حساسیت لرم!
جهان مور- اول همداسی وی خو وروسته عادت کوی، په لاس کړی نور طلاوی دی صحیح دی؟
- سمده په سترګو.
جهان مور- ټل یې په لاس کوه کنه درنه خفه کیژم.
- د کور بیرون یې هم په لاس کړم؟ مثال ډاکتر یا خرید ته چی ځم؟

جهان مور- هو د فیروز خان ارباب مژو د جهان خان شزه ټل باید لاسونه د طلاو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی کنه خلک به چشی وايې؟ چی خان صیب خپل مژور ته طلا نده اخیستی؟(اصلا بحث کول د جهان د مور سره بی فایده وه د هغې فکر په همغه قدیمی وختونو کی بند پاتی وو مجبور د سر په خوځه ولو می یواځی خبره ورته تایید کړل چی خفه نشی او د موټر څخه ښکته شو د جهان د کاکا کورته په ننوتلو د کور ښځی زموږ مخکی راغلل او ما و جهان باندی شیرنی و شیندل

جهان د میلمه خانی خواته روان شو او ما و د جهان مور هم د ښځو سره، یو جماعت ښځی او ماشومان مو مخ ته راغلل چی ما یواځی په ښځو کی د جهان خور ګلنازه او ماشومانو کی د ګلنازی مشره لور چی د اته کالو وه وپيژندل، د ټولو سره می سترې مشی وکړل او د جهان د مور څنګ ته په نالی کیناستم، ټولو ماته داسی راکتل لکه چی د فضا یا بل کوم ناشناس کورئ څخه راغلی یم؟

پیغلی انجونو د سترې مشی وروسته په کار لګیا شول د جهان مور هم د سپین سرو ښځو سره په خبرو لګیا شوه، ګلنازه هم چی زما د وینو تګې وه! ولاکه سم سترې مشی لا راسره کړې وی مثال د خبری ورینداره يې یم! زه یواځی پاتی شوم! کاش روقیه راسره راغلی وایی؟ خو افسوس چی روقیه د دی کور اینږور یاد کیدل او دوی دا رسم درلود چی د واده تر ورځی جنی به د خسر کور ته نه ځی!؟ دوی هم عجیب خلک دی خپل دوه خویندی د کاکا زامنو ته ورکړی او دوه د کاکا لورګانی خپل ځانونو ته کړی؟

البته اوس یوه حسابه کیږی ځکه چی د جهان ښځه مړه وه!؟ یواځی پاتی وم مجبور د یواځی توب څخه می د ګلنازی څلور کلن ماشوم سره خبری او مجلس شروع کړو؟! د جهان مور به هر یو دقه وروسته زما خواته راکتل او زما د طلاو څخه د خالی لاس په لیدو به يې تندی تروش کیدی! وايې خدای هر بنده په یو جلا عذاب او امتحان اخته کوی؟ او د جهان د مور عذاب زما په نظر طلا وه؟!

ډوډی وقت شو سرخان د بیلا بیلو خوړو او رنګونو ډک شو، دویم ګوله مې کړی وه یا هم لاس کی می وه چې د جهان د کاکا ښځه چی د عمر څخه بیحده مشره وه ویې ویل:ان شاءالله بل کال دغه وخت د دسترخوان په سر د سردار زوی وزغلی راوزغلی او موژ ورته مه کوه مه کوه وو ایو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې د جهان د کاکا ښځې ته وکتل! دهغې په خبرو تېولو ان شاءالله او خدای دی وکړی ویل شروع کړل! اوس ماشوم غوښتل یو تازه ناوی ته ښه دعا ده خو دا چې د زوی خبره یې ورسره یوځای کړل خوښه می نشول، دا د خدای ورکړه ده جنی او هلک ماته فرق نه درلود او د دوی خبری ما ته دسی ښکاره شول لکه چې د جنی د نوم څخه یې لا کرکه کیدل! طاقت می ونشو او د جهان د کاکا ښځې ته مې وویل: که ماشوم دا اوس هم پیدا شوی وایې تر کاله منډی نشو وهلی زیات چالاکې کړی وایې په لاس او پښو یې ځان کش کوی!؟

زما په خبری د گلناز ایندرور د خندا څخه شنه شوه یو څو نور ښځو هم وخندل او د جهان مور زما پښه کلک چونګاری کړل ترڅو چوپه شم او کرار یې وویل: دا یو لفظ دی چې وایو تر کاله د خیر دعا معنا لری!

گلنازی خپل کینه دلته هم وخودل او په مسخره لهجه یې وویل: تاسو ماشاالله د کوچنیانو په تربیه کی آموخته معلومیږی(اشاره یې زما څو دقو مخکې کار ته وو چی ددی د څلور کلن ماشوم سره می سات تیره وو) د نورو ده نه یم خبره خو ستا کوچنی زه بیریژم د کال په سر زغاستل چې څه کوی خبری ونکی!؟

د گلناز خبرو ته ما پدی څو وقتو کې تل ځان خاموش نیولی وو او جواب می نه ورکوی خو نن زه د هغې کور کې د هغې د وریندار په صفت میلمنه وم او دا جواب یې هیس زما په مزاج ښه ونه لګیدی او جواب مې ورکړو: د ماشومانو تربیه آموخت او تمرین ته اړتیا نلری بلکې عقل او شعور ته اړتیا لری ځکه ماشومان زمونږ د کارونو او خبرو هینداره وی.

د جهان د کاکا ښځې په لوړ غږ د جهان د مور نوم واخیست او ورته ویې ویل: ناوی دی هوښیاره شکاری!(د جهان د کاکا ښځې خواته مې وکتل یعنی طعنه او پیغور یې راکړو؟ بیا مې د جهان د مور خواته وکتل هغی بغیر لدی چې خپل سر پورته کړی جواب ورکړو: شزه د سړی، او سړی د شزی لپاره جامه ده دواړه باید یو اندازه او برابر وی ترڅو یو کور آباد کړی.(دوی دواړو اوس ما ته طعنه او پیغور راکوی یا تعریف یی کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د مور د خبرو په تایید د جهان د کاکا ښځې وویل: یو ښځه شاید ملکه ویې خو خپل پادشاه میره خپل پر بیعقلی تر غلامی او نوکری ورسره ویې، او یو ښځه شاید بی سواده او غریب وی خو خپل پر هوښیارتیا او عقل خپل خاوند تر عرش رسه ولې شی، سړیان د یو ښځې د لمنې څخه پورته کیږی څه مور ویې څه ښځه، ډیر ښځو بغیر له میړو څخه ژوند کړی او ماشومان یې غټان کړی او دنیا ته یې مخکی کړی

خو ډیر کم سړیانو بغیر له ښځی د شتون څخه خپل ژوند مخکې وړی! ښځی بی سړیانو هم ژوند کولی شی خو سړی په آسانی نسی کولی، هیڅکله د واده لپاره ناوخته نده هر کله چې یو سم دیندار ه او کورنې لرونکی جنی پیدا کړل واده وکړی تلوار ښه کار ندی.

د جهان د کاکا د ښځی خبری پر ما هم ښه ولګیدی هم بد! خو نور څه مې ونه ویل ډوډی وخوړل شوه او چای راوړل شو، بیا همغه چل وسو تولو ځانته یواځې یواځې ډله جوړه کړی وه او زه یکی تنها پاتی وم! خو نور می نه ماشوم سره خبری وکړل نه هم مشر سره تر هغه وخت یواځی کیناستلم چې د جهان د کاکا ښځې یو شې زما خواته ونیو او د جهان مور په تلوار ماته وویل: ناوی واخله لاس کی ډالی لاس کی سوک نه پاتی کوی!

د هغی په خبره ما هم تلوار وکړو او د جهان د کاکا د ښځې د لاس څخه مې هغه پلاستیک واخیست دا د دوی رسم وو ناوی چې میلمستیا ته بوځی نو یو جوړه کالي ناوی او زوم ته ورکوی! یو ساعت نور هم لکه جهنم پشان پر ما تیر شو تر دی چې د جونید غږ راغی او ویې ویل چې جهان بیرون موږ ته په تمه دی، د تولو څخه اول زه لځایه پاسیدم حجاب مې په تلوار واغوستو که زما زړه وایې بیخی مې د چا سره خدای پامانی هم نکول او مستقیم الفرار! خو دا کار اوس زما د موقعیت او ځای سره خوند نکو زه د

جهان میرمن په حساب راتلم باید سم رفتار مې کړی وایې؟!

د یو یو نفر سره مې خدای پاماني وکړل او د کور څخه ووتلو جهان د موټر څنګ کی موږ ته په تمه وو جونید نه غوښتل راشی او غوښتل یې شپه وکړی خپل د نیکه کور ته خو نه جهان اجازه ورکړل نه هم زما زړه وو چې پاتی شی اخیره مو په زوره لځان سره ویوړ، موټر حرکت وکړو د لاری نیم کی جونید ویده شو ما ته هم سخت خوب راتلو خو سترګی مې په زوره خلاص نیولی وه، د جهان مور زما سره خبری نکول لکه چې راڅخه خفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه لدی چی د جهان د کاکا د ښځې جواب مې ورکړی وو؟! په هر حال ماته کوم فرق نه کو ما خپل د زړه خبره کړی وه او پښیمانه نه وم وربادی.

کور ته په رسیدو جهان جونید په غیږ کې د هغه تر کوټې ویوړ او زه هم خپل کوټی ته ولاړم زر زر مې خپل د مخ څخه آرایش پاک کړو او دومره ستړی وم چی ځایونه مې هوار کړل او پریوتم، څو دقی وروسته جهان هم راغلو هغه داسی خپل ځان زما څنګ ته په نالی ختا کړو جی ما په ویری ورکتل او هغه وویل: دسی ستړی سوم چی مه وایه! دری ساعت د بوډا ګانو مجلس ته مې غوږ نیولی وو! هغوی هم لکه بی بی سی رادیو پشان بنګ بنګ وو!

زړه مې غوښت ورسره ټوکی وکړم او ووایم ته هم بوډا یې خو! خو د هغه شپې په یاد راوړلو خوله مې بنده کړه او یواځې یو اهوم مې وویل چی جهان څملیدلی خپل مخ زما خوا ته راوګرځه وو او ویې ویل: تا ته خو چا چشی ونه ویل؟

ما هم وروکتل زړه مې غوښتل یو څه لږ زړه مې ورته تش کړم او ورته ووایم چې نن ټولو څنګه زما حق کې زیاتی وکړل! او زما سره یې تند رفتار وکړو، خو یو دلیل مې خوله بنده کړه او هغه هم په نوم د جهان کورني! هو هغوی که ښه وه که بد وه د جهان خپلوان او کورنی حساب کې راتلل او ما نشو کولی د خور غیبت او ګیله دی ورور ته وکړم، زما په سکوت او خاموشی جهان لږ نور هم رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاسونو کې نیوی کرار یې وویل:

جهان- ولی دسی چوپه سوی؟ ماته رشتیا ووایه چا خو درته کم بده خبره ونکړل؟
- ته څه فکر کوی؟
جهان- یعنې ویکړل؟
- اممم ستا کورنی ده ته یې زما څخه ښه پیژنی زه څه ووایم؟
جهان- زه د کاکا په کورنی کی د هیچا د خولې څخه بیره نلرم بغیر د ګلناز د ژبی څخه! د هغې ژبه سم د مار نیش دی، هغی خو چشی درته ندی ویلی؟

په حیرت وم لدی چې جهان دومره ښه کینه یې او چینجن انسان پیژنی! هغه ته هم خپل خور معلوم ده خو ولی؟ همدغه پوښتنه می د جهان څخه وکړل: ولې په ټولو باور لری

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماته يې څه ندی ویلی او هغه وخت خپل په خور باور نلری؟

جهان یو ژوره ساه واخیسته او ویې ویل: بس نو پیژنم یې.
- هوم.
جهان- شه نور څنګه وه؟ قیصه راته وکړه چشی دی وکړل چشی دی ونکړل؟ سوک دی خوش سو؟ د چا څخه دی بد راغلل؟ ته ولی د نورو شزو رکم مجلس نکوی کله چې یو واده یا ملمستیا ته ولاړسی بیا تر یو میاشت د هغه ورځې په کیسه کولو خپل سات تیره وی!
- اممم څه ووایم نه پوهیږم!

جهان- څه ووایې نه پوهیژی؟
- اهوم.
جهان- اممم صبر زه درته ووایم بیا ته ووایه صحیح دی؟
- سمده.
جهان- زه چې ولاړم د هغه تورشک(شیرنی) ویشتلو څخه که تیر سم میلمه خانې ته چې ننوتلم مشر کاکا په غضب د مجلس سر کې ناست وو ماما مې هم اندی ته و ما یو سلام وکې او د دی نورو میلمنو سره مې ستړی مشی وکړل کاکا ته چې ورسیدم غوشتل مې د تل پشان لاس یې مچ کم خو هغه ما ته غیژ راکړل؟!

جهان خپل د خبری دی ځای کی خاموش شو چې ما په هیجان وروکتل، زړه می ویل کاکا یې ورته ضرور یو خبره کړی! په هغه تک توره شپه کی یواځی د جهان نفس مې آوریدی شو او لاسونه مې ورنه احسای کولی شو نور مې څهره ورڅخه نشو لیدلی خو پوهیدم چی ضرور یې تندی تروش دی د څو ثانیو خاموشی وروسته جهان کرار وویل: ما د اول د دی کاکا سره مې جوړه نه وه، هغه متل دی وایې پنځه ګوتی یو برابر ندی زما دا کاکا هم زما د نیکه په زامنو کی د ټولو سره بیل وو!

دا کاکا مې د نور کاکاګانو او ماماګانو پر خلاف ډیر دنیا طلب او توربور او نام ونشان او دی خبرو ته بیحده توجه کوی، دا کاکا می د پلار څخه ډیر مشر دی او د دی لځایه چې نیکه می د کلې اربابی ده ته ورکی نیکه مې د کلې اربابی او خانی خپل دویم زوی ته ورکړه! مطلب زما پلار ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حيرت مې وويل: ولې؟
جهان خپل لاس زما په مخ تير کړو او څو ويښتيان مې چې په مخ راغلي وه هغه يې ورڅخه لرې کړل او کرار يې وويل: دا مشر کاکا مې په ځواني کې ډير لوفر،بدماش او شوقي انسان وو! نور خبرې لا يو خواته هغه باندې زه کار نلرم هغه د ده او د خداى مينځ کې معامله ده! دا کاکا مې چې د 20 کالو تازه ځوان سوى وو زما د نيکه او د نور ټول کورنى خلاف زما يو عمه وه هغه يې يو بيګانه سړى چې نه مو نوم ورنه پيژندى نه نشان! خپل په سر ورکړې وه!

په حيرت مې وويل: څنګه يې ورکړې وه؟
جهان- يا هغه رکم چې ته فکر کوى هغه رکم نه يادوم خرڅه کړى نه وه خو د ټولو په بيخبرى کې زما عمه يو بيګانه کس ته په نکاح ورکړې وه او همغه شپه يې د کندهار باسلې وه!
- بيا څه وسول؟
جهان- څه به سوى وايې زما دا کاکا نيکه عاق کړى!
- عاق کړى؟

جهان د امم په ويلو خپل سر زما پر بالشت کيخود او په داسى حال کې چې يو لاس باندى زما ويښتيانو کې ګوتي وهل ويې ويل: د پلار د خوا د زوى عاق کيدل ډير غټ ګناه ده وايې خداى به د شب قدر په شپه د روژى مياشت کى ټول کسان چې هر رکم ګناه يې کړى ويې وبخشى خو عاقق کړى اولاد نه بخشى.
- بيا څه وسو؟ يعنى هغه عمه مو پيدا کړل چاته يې ورکړې وه؟ ولې؟

جهان- نه يم خبر هغه وخت زه لا بيدا نه وم او دا ټول خبرى مى هم د مشرانو له خولى آوريدلى.
نا ساپه د ارباب هغه خبره مي پياد شول چې ويل يې" فکر کوه خبره چې د يو خولى او يو سړى نه بل سړى ته رسيژى سل رنګ او سل کيفيت بدله وى!" دا خبره ما جهان ته وکړل چې هغه په خندا وويل: دا جمله دى سونى د بابا د خبرو رکم وه، زه

پدى موضوع د کاکا سره مي شاټ نه يم ستا خبره خبرى تر خبرى بدليژى هغه موضوع

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم شاید ځانته داستان درلود، په مجموع کی زما کاکا ډیر ښنګه ووایم! اممم یغنی ځوانی کی ډیر عیاش وو او اوس چی خپل د زور او توان ولیدلی نو د دی لځایه چی توبه وباسی ایله چینجنی خبری کوی او موږ د کاکا زامن یو بل سره په جنګ اچوی.!

- په څه دلیل؟
جهان- الله اعلم نه یم خبر بس دغسی کار همیشه کوی.
- چی دسی انسان دی بیا تاسو ولی خپل دوه خویندی د هغوی کور ته ورکړی او تاسو هم ورنه لورګانی کړی؟
جهان- هی هی هغه هم ځانته داستان لری څه یې کوی تنها دونی درته وایم چې ما د کاکا د کور سره می جوړه نده، نو کوشش وکه ډیر رفت او آمد ورسره ونکی.

- اهوم ... ربنتیا و مو نه ویل؟
جهان- چشی؟
- دا چی کاکا مو چی کله غیږ درکړل څه یې درته وویل؟
جهان خو ثانی خاموش خو بیا په کراره وویل: هیس بس یو خبره وه چی هغه د قه کی جواب هم وخوړی.... شه اوس ته ووایه چشی دی وکړل؟
د هغه په خبره به نیولی غږ مې ورته وویل: هیچا راسره خبری ونکړل!
جهان- ولی؟

- نه پوهیږم ټولو دسی راته بد بد کتل هیچا راسره خبری نکول! هغه ټول مجلس کی یواځی ناسته وم!
پدی آخیری خبری خپل زړه می لا په ځان وسوځیدی دومره په عاجزی می وویل! چی جهان د څو میاشتو وروسته خپل غیږ ماته خلاص کړو او پداسی حال کی چی زه یې خپل د سینی پوری نیولم زما د غوږ اندی ته یې وویل: بلا دی د ټولو پسی سی په غم کی یې؟ بیخی دی خبری نکوی..
- اهوم.

جهان د دی لپاره چی ما د هغه غمژن حالت ښخه راوباسی ویې ویل: اصلا زه یو پیشنهاد لرم درته منې؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- یا نو اول دا راته ووایه چې د معاملې نفر یې کنه؟
- څنګه معامله؟
جهان- دسې معامله چې دواړه خواته یې ستا فایده ده!
- خو ووایه څه؟
جهان- اممم زه دی سبا وړم چکر ته هغه هم ستا د انارو باغ ته خو یو شرط لرم؟
- څه؟
جهان- هغه بیا سبا درته وایم!

- نه اوس ووایه څنګه شرط؟ کنه بیخی نه ځم.
زما په خبری جهان وخندل او ویې ویل: یا نووو ستا د تلو یا نه تلو تصمیم زما په لاس کیدی تللو کیدی خو ضرور ورم یواځی هغه شرط بیا ستا په غاړه پریژدم چی منی کنه؟
- خو اوس ووایه څه شرط دی؟ کنه ما ته تر سهاره خوب نه راځی!
زما په خبری جهان به لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ای زه جار خپل د دونی بی صبر شزی سم! و می ویل خو د معاملی دواړو سر کی ستا فایده ده زه ستا بد کله غوښتلی سم؟
د جهان په خبرو د شرم څخه می مخ تک سور شو خو نور مې څه ورته ونه ویل.

***

سهار می د تل پشان چای دم کړو تنور ته می لرګی ورواچول د جونید د مکتب شیان می وربرابر کړل، وابنه مې تر غوجلې د جهان د مور لاس ته ویوړل خو غوایانو ته نږدی نشوم ډاریدم ورنه، د جهان هغه تور آس ته می هم وابنه واچول د جهان خبره ربنتیا ثابته شوه اس په دری هفتو کی زما سره عادت شو او زما او د جهان د لاس نه بغیر د هیچا د لاس څخه وابنه نخوړل! خلاص چی چیرته وه ادی؟ چی وګوری هغه هوسی چی د ډیر ناز د غرمی په دولس بجو راویینه کیدل او کار ته یې لاس نه وهی اوس د مولا په آذان راوینه کیږی او د یو لښکر قوم کار کوی! په ریینتیا هم چی وقت او شرایط انسان بدله وی.

خپل کارونه می خلاص کړه او جهان ته په تمه وم ترڅو راشی او باغ ته لاړشو!
خوشحال وم او د ماشومانو پشان شوق می درلود چی وګورم هغه باغ څنګه دی؟ او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی زما په نوم وو نو زما تلوسه یې ورته نور هم زیاته کړی وه! جهان د غرمه د آذان وروسته راغی او کله چې زه تیار چمتو ولیدم نو په خندا یې وویل: ای ماشالله ته دونی تکړه وی او زه خبر نه وم!؟
- خود نو تکړه یم خو زما د لیاقت لیدلو لپاره د بصیرت سترګی پکار دی!
جهان- بی له شکه ستا په لیاقت کی موږ کوم شک نلرو آغلې.

نه پوهیږم ولی خو ناساپه د جهان د آغلی په لفظ می زړه خراب شو آغلی تل ماته حسیب ویل! کرار می ورته وویل: ماته آغلی مه وایه.
جهان- ولی؟
- همداسی نه می خوښیږی دا لفظ.
جهان څو ثانی راوکتل بیا یې په تروش تندی وویل: صحیح دی.
لځایه پاسیدم او جهان ته چې د کوتی دروازه کې ولاړ وو ومی ویل: زه څم د جونید ډوډی د سرخان سره ورته په آشپزخانه کی کیږدم هسی نه راشي د مکتب څخه او سوک ډوډی ورنکړی او وږی پاتی شی!

جهان- اممم نه پاتی کیږی وږی دونی ژوندی بنی ادم به پیدا سی چه ده ته یو ګوله ډوډی ورکړی.
- یا زه باید خپل یې ورته تیاره کړم.
جهان- چشی دی وویل اوس؟
په حیرت می د جهان خواته چې په خندا یې ماته راکتل ومی کتل او ومی ویل: ومی ویل نه زه باید خپل ورته ډوډی تیاره کړم!
- یا یا د هغه نه مخکی دی یو لفظ ووایی؟

په حیرت می وویل: هیس می هم ونه ویل؟!
جهان په خندا وویل: زموږ لهجه دی وکړل نازولې د "نه" د ځایه دی "یا" وویل!
په حیرت می د جهان خندانه څهری ته وکتل او ومی ویل: شاید دا څو وقته می زیات دا لفظونه آوریدلی ځکه ناساپه ستاسو لهجه می وکړل.!
جهان په خندا راکتل چې زه یې له څنګ تیره شوم جونید ته می ډوډی برابره کړل ترڅو کله چې د مکتب څخه راشی ویخوری، ما ځان سره یو څو پیالی او د چایو ډک ترموز راوخیستو نور شیان می راونخیستل ځکه جهان ویل هلته شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د باغ خواته په موټر کی روانشو البته و به نه وایم هغه خبری چی د جهان مور او وریندارګیانو په پسپسک انداز یو د بل په غوږنو کی زما په اړه کول! نه پوهیږم دی خبری کی اوس څه مشکل وو چې زه دی خپل د خاوند سره باغ ته په چکر ولاړشم؟! د لس دقو تلو وروسته جهان موټر د یو ښایسته باغ مخ کی و دره ویې او د ښکته کیدو حال کی وویل: ته مه راشته(راښکته) کیږه زه دروازه د باغ خلاصه کوم موټر د ننه ننباسم.

د سر په ښوره ولو می د سمده جواب ورکړو، جهان د باغ لویه دروازه خلاصه کړه او موټر یی دننه ویوړ، د موټر سره به ښکته کیدو د حیرت می سترګی خلاصی پاتی شوی یو کامل شنه فضا د انار د ونو ډکه! دومره په ترتیب او منظم درختی شاوخوا کینول شوی وه چي انسان فکر کو جنت ته راغلی! د باغ سر او بر ماته نه ښکاره کیدو په حیرت حیرت می شاوخوا کتل او ترموز پیالی می هم لاس کی وه چی جهان زما د لاس هغه واخیستل او ویې ویل: لاندی هم ګوره دلته د اوبو کوچنی ویالی دی هسی نه پکښې(پکی) غوزاره نسی!

بغیر لدی چی د جهان خبره په غوږ ونیسم په شوق باندی په باغ کی په ګرځیدو شوم یو څه چی مخ ته ولاړم د باغ په یو څنده کی می په یو کوچنی کوټې چی خام دیوالونه یې وه نظر پریوت او د جهان خواته په کتو چی زما شاته کرار کرار راروان و ترڅو که زه وغورزیدم ما راګیر کړی و مي ویل: هغه څه دی؟
جهان زما د لاس د ګوتې په تعقیب هغه کوټی ته پام شو او کرار یې وویل: هغه کوټه ده کله ناکله پخوا د ملګرو سره راتلو دلته مو باڼدار کوی بیا شپه هم دلته پای کیدو.

د پوهیدو په انداز می سر پورته ښکته کړو او بیا روانه شوم، یو څه چی نور مخکی ولاړم نو یو خالی فضا چی شاوخوا یی درختی وه او دلته چمن و نظر ولګیدی یو فرش هم ټول شوی هلته ایخودلی وه جهان وویل چی فرش آوار کړم او ما هم په تلوار هغه فرش هوار کړو جهان ترموز او پیالی همځته په فرش کیخودل او ماته یې وویل: ته یو دوه دقی و دریږه زه درته اوس د هغه کوټی نه نالی راوړم، جهان دا خبره وکړل او د هغه خام کوټی طرف ته روان شو د څو دقو وروسته د یو نالی او دوه بالښتو سره راغی نالی به فرش هواره کړل او بالښت یی هم په سر ورته کیخودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ماته چې ولاړه وم ویې ویل: راځه شینه
د هغه په خبری می کرار خپل د چپلکو بند ختا کړو او په نالی کیناستم چې جهان هم زما د کار مطابق خپل بوټونه د پښو وباسل او زما څنګ ته کیناستی، ما شاوخوا کتل او د مخامخ فضا د ښایست ښخه نه مړه کیدم! چې جهان پیاله او ترموز ځان خواته کش کړو او د پیالو ډکو حال کی وویل: لږ ستړیا چې دی کمه سوه د باغ تر اخیره یو څه چکر وهو او کم انار چې پخ سوی هغه به هم راوشکو ترڅو سبا یې کورته ویسو.

د جهان په خبر په حیرت می وویل: سبا؟ یعنی نن نه ځو کورته؟
جهان- یعنی دونی جر د دی باغ ښخه دی زړه ونیول سو چې غواړی کور ته ولاړسی؟
- نه زما مطلب دا نه وو یعنی وایم دلته شپه کو؟
جهان- هو نو دلته شایسته فضا ده خلاص هوا ده ما غوشه راوړی اور به بل کو کباب به جوړ کړو او دلته به شپه تیره کو زه خو دغسی کار ته چکر وایم!
هیس می ونه ویل چې جهان وویل: اممم ښنګه خوشه دی ده؟

زړه می د جونید پسی وو چې اوس به څه کوی؟ د هغه مور احساس می درلود چې خپل اولاد یی کور کی یواځی پریخودلی او خپل تللی چکر ته؟ زما په خاموشی د جهان تندی تروش سو او ویې ویل: تاته وایم چشی مشکل دی چې دسی مروره سوی؟ دا ځای دی خوش نسو که سنګه؟

- ځای می خوښ شو هغه ...(نه پوهیدم څه ورته ووایم؟ که ویلی مې وایې د جونید لپاره په اندیښنه یم! هغه به هم ویلی وایې زوی زما دی تشویش یې ستا دی؟ د دی لفظ د آوریدلو ښخه ډاریدم نوځکه هیس مې ونه ویل چې جهان دا ځل په کراره لهجه وویل:

جهان- ګوره زما د میژی وریه کله چې یو خبره یو شئ دربادی بد ولګیدی ډاریک ماته ووایه دسی خاموشه کیژه مه! کنه هغه وخت زما زړه کی سل خبری ځې راځی او سل بیځایه فکر کوم!
د جهان د خبری په اول لفظ حیرانه وم! او اخیره مې صبر ونشو او پوښتنه مې وکړل: دا د میږی وری څه معنا؟
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ګوره شه زموژ د پاره دا لفظ شه معنا راکوی ځکه موژ اطرافی خلک یو او دغه خبری راته مهم او د ژوند دی! خو شاید ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لهجي اصلی معنا دی خوشه نسی؟

- میره خو پوهیږم څه ته وايي خو دا وری څه معنا؟
جهان پداسی حال کی چي په خندا يي ماته راکتل ويي ويل: د اطراف خلکو ته مهم او د ځان او کورنی څخه ګران میژه او غوایان وی! ځکه د دوی ژوند په دغه حیواناتو مخ ته ځي نو ځکه کله چي يو نفر وربانډی ډير ګران سی نو ورته وايي زما د میژی وریه!
مطلب کوم شي باندی چي زما ژوند تیر کيږی او ماته مهم دی ته د هغه بچی یی؟ يعنی زما د ژوند د مهم شی یو ټوټه او برخه؟

په پوره توجه می د جهان خبری وآوریدل بیا می ورته وویل: اصطلاحی معنا چي تاسو ورته وکړل ښه وو ګوزاره يي کول! خو لغت ي زما په نظر ډير بد دی! ځکه انسان د حیواناتو سره سم کول او د هغه بچی غږ کول زما په نظر د هغه مقام او حیثیت ته توهین په حساب راځی؟!
جهان هم نری مسکا په خوله زما خبرو ته غوږ نیولی وو کله چي زما خبری خلاصی شوی هغه کرار وویل: ستا خبره زه منم رشتیا وايي بس يو اطرافی لهجه ده خوش دی نسو نور نه درته وايم ته امر کوه یواځی.

د جهان پدی خبری په شرم می وویل: داسی مه وایست ما یواځی خپل فکر بیان کړو د هر چا خپل لهجه او نظر دی او د احترام وړ.!
جهان- شاید د هر چا دپاره د هغه نظر وی خو زما د پاره ستا نظر زما نظر دی ته چي هر شي ووايی زه هغه ته صحیح وایم.
هیس مي ونه ویل او سر مي ښکته واچوی چي جهان وویل: فکر دی يو خبری ته سوی؟
به ګنګس انداز می ورروکتل او ومی ویل: کوم خبری ته؟
جهان- دا چي ته همیشه ما په نوم ناری کوی!
په حیرت مي وویل: نو څه ناری کړم؟

جهان- اممم هر شی چي دی زړه وی خو نوم مه اخله شه ندی!
- ولی؟
جهان- د اسلامي لحاظ ګناه لری شزه دی خپل میره په نوم ناری کړ!
په همغه حیران لهجه مي وویل: رښتيا وایست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هو ولای ما خو دغسی آوریدلی!
- عجیب ده!؟

جهان جواب رانکړو او خپل د چای په څکلو شو د ماښام د آذان مخکی مو د درختو څخه هغه انار چي پاخه شوی وه راوشکول او ما ټول یو دسمال کی وتړل او دومره ډیر می وخوړل چی جهان راته وویل پام کوه مریضه دی نکړی؟ خو ما د جهان خبری ته هیس توجه ونکړل او هر انار چی زما په نظر خوند یې تروش و هغه مې خوړی؟! د ماښام د لمانځه وروسته جهان د موټر څخه راوړی غوښه راوړه او د انګار او اور د بل کولو وروسته د کباب په پوخ کیدو لګیا شو، زه یې هم خپل څنګ ته کینولی وم هر نوی کباب به چې سور کوی ماته به یې راکوی خو زما هیس زړه نه غوښتل ځکه په انارو می ځان موړ کړی وو، خو بیا هم جهان یوڅه په زوره راباندی وخوړل!

تر ډیره د اور څنګ ته ناست و او د اور لمبی ته مې کتل چې جهان د شالخوا خپل پټو زما پر اوږو واچوی او زه یې د ځان خواته کش کړم پداسی حال کې چې زه یې غیږ پوری نیولم ترڅو یخ می ونشي ویې ویل: ستا په نظر ولاړسو کوټی ته که دلته پریوځو؟
- امم ستا څه نظر دی؟
جهان- زه خو وایم کوټې ته ولاړسو دلته هوا نیمی شپې خواته بیخی زیاته یخه کیږی هسی مریضه به سی.!
- اهوم صحیح دی کوټې ته به لاړشو خو اوس نه!

جهان- نو کله؟
- هر وخت دا د لرګیو اور مړ شو بیا!
جهان- اهوم ستاسو شهریانو خبره رمانتیک فضا ده!
- اهوم.
جهان- ته ولی ټل خاموش یې او خبری نکوی؟
- نه مې دی زده!
جهان- خبری زده کول نغواړی کله چې یو نفر درباندی ګران وی بغیر د کوم خاص موضوع څخه په ساعتو دغسی خبری کوی!شاید زه تاته هغه د زړه کس نه معلومیژم جی خبری نه راسره کوی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې خپل سر د جهان د سینې څخه پورته کړم او جواب ورکړم خو هغه د دی کار څخه منع کړم او بداسی حال کې زه یې خپل اولی ځای یعنی غیږ ته راښللم کرار یې وویل: بغیر د دی چی خپل د ځایه ولاړسې دغسی هم خبری کولی سی.
څو ثانی خاموش وم او خپل خبری مې لځان سره پورته ښکته کول اخیر سل زړه مې یو کړل او ومې ویل: زه ستا د غوسی څخه ویریږم! فکر کوم که خبری وکړم ستا په مزاج به ښه ونه لګیږی او...

جهان- خبری تر خبرو فرق لری ته د خبرو لځایه طعنه وهی لکه د مار پشان دی دا ځینی خبری نیش وهی!
- اهوم نو زما خبری همدغه دی جان او قربان می نزده.
جهان و خندل ځکه سینه یې زما د سر لاندی ښکته پورته شوه بیا یې وویل: اوس ما هم ستا نه جان او قربان ندی غوشتلي دغسی عادی خبری راسره وکړه.
- لکه څنګه؟
جهان- لکه امممم سوني وخت کیژی موژ واده کړی ته یو وار لا زما مخ ته نه راځي کله چی د شپی له کاره راځم، یو وار دی لا تراوسه زما څخه پوشتنه نده کړی چی چیری وی؟ چشی دی کول؟ ډوډی دی خوړلی؟

ستا په نظر شاید زما خبری بی منطق او بیځایه شکاره سی، خو زه غواړم کله چې د سهار په آذان د کور وځم او ماشام ستړی هلاکه د کار راځم نو په خوشحالي راسم چی یو سوک راته انتظار دی د کور چراغ می روشانه دی! نه دا چی زړه کی می لخ لخ وی چی څه به یې کړی ویی؟ اوس بیا به په غوسه وی؟ بیا به یې تندی تروش وی؟ زه غواړم دا د څو کالو د یواځي توب او تنهای خاطری ته راته خپل په خندا او ورین تندی له یاده وباسی، ته زما خواته یو قدم مخکی راسره زه درته زر ګام درزغلم.

ته لژ دونی کک زما زړه ته وګوره او زما خاطر وساته بیا ته ووایه جهان مړ سه که مړ نسوم درته انسان به نه یم.

جهان دا خبری وکړل او خاموش سو، هغه زما څخه اضافه شی ونغوښت هغه یواځی خپل حق کوم چي پر ما درلود هغه راته بیان کړو، رښتیا هم چی سړیان د مینی تږی دی او تل غواړی یو څوک ورته پام او توجه ورکړی! دا چی وایو ښځي احساساتی دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړیان نه! دا هسی خبره ده سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی دی، نور می هم ځان د جهان غیږ ته نږدی کی او ومی ویل: اممم تا ویل شرط لری څه شرط دی درلود؟

جهان- اممم مطلب بهانه راوړل زما خبرو ته؟! خیر مشکل نسته خدای به خیر کی.
- نه بهانه نه راوړم ستاسو خبری می واوریدل فکر به ورباندی وکړم اوس دا راته ووایست چی څه شرط مو وو؟

جهان زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او پداسی حال کې چی هغه تور سترګو کی د اور لمبی پورته ښکته کیدل کرار زما لاسونه ونیول او ویې ویل: ما دا د اوس وقت هلکانو رکم د مینی الفاظ نزده چی درته په خوله بیان کړم او نه مې هم د لیلا د زلفو په خاطر شعرونه ویلی! زه یو اطرافی ساده سړی یم او خپل په چم به درته ووایم: ته زما ځان یې ستا هره خبره چی د خولی راوځی ډاریک زما په زړه لړیژی، پر ما ناز وکه نخری وکه زه یې ټول درته وړم حتا جنګ وکه شنزل وکه زه ولاکه درته شی ووایم د دی ټولو خبرو سره زما زړه کی اوس هم لږ شک او بد احساس سته!

زه غواړم دا لږ شک او تردید هم لمینځه ویسم (جهان لږ شانتی خاموش سو بیا یې ناسابه وویل: زما سره نکاح وتړه؟ او دا نکاح د نورو سره فرق لری ما دواړه وار د نکاح وخت کی ستا څخه مخامخ "هو" خپل په غوږونو وا نه وریدل خو دا وار شرط می همدغه دی مخامخ زما نکاح ته "هو" ووایه!
په حیرت می وویل: نکاح؟

جهان- هو زه تراوسه فکر کوم دا ټول خبری او کارونه او ستا راضی کیدل په زوره سوی غواړم خپل په غوږونو ستا د "هو" جواب واورم ترڅو دا زړه مې کرار پیدا کړی!
- بده نده لاړشو مولا ته ووایو راشه زموږ دریم ځل نکاح وتړه؟
جهان- چا ویل مولا ته ځو؟
- خو ته وایې د سر نکاح وتړو؟
جهان- زه وایم خپل په غوږو باندی ستا د "هو" جواب غواړم واورم! نه د مولا د خولی؟!
دغه زما شرط دی. منی که نه یې منی؟

په ګنګس او خاموش نظر مي جهان ته کتل! او نه پوهیدم څه جواب ورکړم اخیر مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل: هر څنګه چې ستا خوښه وی که د دریم ځل نکاح تړلو باندی ته خوشحالیږی او زړه دی آرامه کیږی دا خو آسانه خبره ده.
زما په خبری جهان په خوشحالي وويل: یعنی زما سره نکاح تړی؟
- موږ نکاح تړلی یو اځې همغه نکاح تازه کو!

جهان- صحیح دی نو راځه!
په حیرت می وويل: چیرته؟
زما د جواب لځایه جهان یو څو ثانی شاوخوا وکتل بیا لکه چې اراده یې بدل شول ویې ویل: یا دغه ځای سم دی صبر زه یو څه نور لرګی هم راوړم اور تازه کړم.(جهان دا خبره وکړل او د لرګیو پسی د هغه خام کوټې خواته روانشو خو دومره تیاره وه ماته نه ښکاره کیدی، زه ناسته وم او د اور لمبو ته چې د خاموشه کیدو حال کی وه سترګی نیولی وه چې جهان د تازه لرګو سره راغی او اور یې له سر بل کړو کلخ چې د اور لمبی په مستی باندی د آسمان خواته پورته شول جهان بیرته زما څننګ ته راغی او ویې ویل:

جهان- شه نو څنګه تیاره یې؟
په حیرت می وويل: څه ته؟
جهان- دونی جر دی دیاده ووتل زما خبری لیونی مې؟
ګنګس انداز می ورکتل چې جهان وويل: نکاح یادوم درته!
د هغه پدی خبره می سترګی د حیرت څخه خلاصی شوی او ومی ویل: نکاح؟ اوس پدی نیمه شپه مولا د کومی خوا کوی؟ شاهیدان؟

زما په خبری جهان وخندل او پداسی حال کی چی زما لاسونه یې خپل لاسونو کی نیول او هغه تور سترګو کی د اور لمبی په نڅا ول ویې ویل: زه درته خطبه د نکاح وایم خدای او دا لیونی زړه مې هم شاهید په توګه نیسم بس ندی دونی غټ شاهیدان؟ دا نکاح غواړم د زړونو د یو والې نکاح وی نه د خلکو د خولی خوږه کولو او مبارکی اخیستلو! نن پدی نیمه شپه زه غواړم دوه زړونه یو د بل په نوم کړم نه یواځې نومونه؟

په حیرت می ورکتل د څو ثانیو وروسته مې وويل: هر رکم چی ستا زړه آرم کیږی همغسی وکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خوشحالی راوکتل پداسی حال کې چی زما لاسونه يې کلک خپل د ګوتو مینځ کی نیول په عربی باندی د نکاح خطبه ویل شروع کړل؟! زه د حیرت ورته خلاصه خوله ناسته وم جهان خپل په ښایسته غږ څو دقی عربی الفاظ وویل چی زه صرف همغه یو لفظ باندی پوه شوم هغه چی فرمایي: نکاح زما سنت دی او هر یو چی زما د سنت څخه مخ وګرځه وی هغه زما د امت څخه ندی؟! د څو نور الفاظو وروسته جهان په پښتو وویل: آیا تا جهان خان سدوزی ولد فیروز خان سدوزی چي پدی نوم بل زوی لری په مکرر او یاد شوی مهر بغیر له کوم زور او زیاتی او جبر څخه خپل په زړه او پوره هوش او حواس د میره په حیث قبول دی؟

شاید مورږ دواړه د لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو چی نیمه شپه ناست وو او خپل نکاح مو خپل تازهه کول! خو ماته دغه لیونتوب او ماشومتوب د جهان سره خوښ وو، مخامخ می د جهان سترګو ته چي په خوشحالی زما د جواب په تمه وو نظر واچوی او په کلک داسی ډاډمن لهجه چی نه می اول وار د کوژدی وخت کی ویلی وه نه هم د واده په ورځ! و مي ویل: هو زما قبول دی.

جهان څو ځله هغه الفاظ تکرار کړل او ما هم هغومره وار ورته یو کلک "هو" وویل چی جهان زما تندی او لاسونه ښکل کړل او په خوشحالی خپل جیب ته لاس کړو او ویې ویل: ستا مهر زما په غاړه پور دی اوس خو دم په دستی نلرم ټول درکړم خو دغه ګوتمی خپل د مهر په یو حصه کی قبول کړه د نن لپاره!

په حیرت می د جهان لاس کی یو مردانه ګوتمی چی فیروزه یې رنګ يې وو او شاوخوا میده نور غمی په کی کارول شوی وه وکړل او په حیرت می وویل: دیته کوم اړتیا نشته دا ستا ګوتمی ده لاس کی کړه!
جهان- شه خبره نده انجلی ته مهر یې ورنکړی اوس زما سره نور شی نسته دغه ګوتمی ستا د مهر په اندازه ارزی تر سبا چی کورته ځو لخیره دا خپل د مهر په حیث ځان سره وساته.(په یرت می ګوتمی ته کتل زړه می نغوښت واخلم خو جهان نه منل مجبور د لاس څخه می ورنه واخیستل

چی جهان په همغه خوشحال انداز زه خپل غیږ خواته کش کړم او اول ځل وو چی ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان له خولی قولونه، آرمانونه، وعدی، د خوشحال راتلونکی ډاډ! او داسی نازونه چی هیڅکله یې نه وه راکړی وا مې وریدل؟! یو دقه کې سوک وايې دا عربی الفاظو جادو وکړو چی هغه تریخ او تروش تندی جهان يې پدی خوش اخلاق او نرم خوی جهان بدل کړو! تول شپه جهان زما څخه د کعبی پشان طواف وکړو او د یو ښایسته او آرام ژوند ډاډ يې راکړو داسی چی هره خبره یې زما په زړه لګیده او ما وزری کول او آسمانو ته مې الوتنه کول..

سوک وایې چی خبری دنیا نشی بدل کولی؟ زه خو وایم الفاظ او خبری قوی ترینه وصلحه ده چی هم انسان د پښو اچولی شی او هم وزری ورکولی شي ترڅو پرواز وکړی! د جهان په الفاظو د محبت او مینې ډک لاسونو زه تر عرش ورسه ولم او ذهن می یواځی د یو لفظ په محور څرخیده جهان! د هغه وعدو او قولونو زه د دی نړی څخه جلا کړم او یو تخیلی نړی ته داخل کړم، یو دم می د دی څو میاشتو غم او خفګان د وجود څخه ووتی او راحت احساس مې پیدا کړو!

د جهان غیږ کې وم او هغه راباندی خپل قوی نارینه لاسونه حصار کړی وه ترڅو یخ مې ونه وهی دواړو بغیر له کوم خبری څخه د آسمان ستورو ته کتل! نن شپه راته د آسمان ستوری هم بل رکم ښکاره کیدل! داسی لکه چي یو محفل او جشن وی او دوی پکی نغمې وايې! سر مې د جهان په سینه ایخودلی وو او هغه کرار کرار خپل په ګوتو زما ویښتیان اړول چي په کرار غږ مې ورته وویل: جهان!

زما د غږ پشان هغه هم کرار جوای رانکړو: جان جهان چشی وايې؟
خپل سر مې د هغه د سینې څخه پورته کړو او ومې ویل: کله ځو کابل ته؟ دلته زما زړه تنګ دی!
جهان زما د مخ ویښتیان د غوږ شاته کړل او همغه کرار لهجه باندی وویل: اوس نکیژی نه مې هلته کور نیولی نه مې خپل کار او بار برابر کړی اوس ولاړسو مجبور ته خپل د پلار کور کې پاتی سی، ترڅو زه خپل کارونه کابل خواته کوم او یو کور او ځای اخلم ډیر وخت نیسی او زه دونی طاقت نلرم چی ستا نه جلا خپل وخت تیر کړم!

- ستا په نظر سومره وخت کی ستا کارونه برابر کیږی؟
جهان- اممم شاید پنځه شپږ میاشتی وقت ونیسی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دومره ډیر؟؟
جهان- امهم ځکه غواړم کامل خپل کار د کابل خواته واړوم ترڅو یو دقه لا د مجبوری څخه دیخوا رانشم او ته یواځې پاتی نشی!
- خو زما زړه د ادی بابا پسی تنګ شوی!

جهان- یو میاشت پسته(وروروسته) روژه ده بیا اختر دی لخیره نو ته خو نغواړی اول اختر او اوله روژه د واده نه بعد د پلار په کور تیره کړی؟
- نو څه کیږی؟
جهان- بده خبره ده زه دی یو میاشت د واده بعد هم د خسر په کور چاپه واچوم چی چشی دی شزه می دلته ده!
په شیطنت مې وویل: نو تاسو څه کوی؟ تاسو خپل کار کوی زه هم روژه کابل کی تیره وم دلته نکیږی!

جهان- ولی دلته نکیژی؟ ډودی نسته که کور نسته چی نکیژی؟
- دوړه شته...(کرار می وویل:خو کار هم زیات دی.
زما پدی خبری جهان زما سر خپل د سینی څخه پورته کړو او زما سترګو ته په کتلو یې وویل: ډیر کار دربادی کوی؟ ستړی یې؟
-اهوم.
جهان- ولی دی ماته اول نه ویل؟
خاموش شوم او هیس مې ونه ویل چې جهان وویل: نن چی ولاړو زه د ادی سره خبری کوم.

په تلوار می وویل: نه داسی کار ونکړی!
زما په داسی لهجی د جهان وریځی له حیرت پورته شول او ویې ویل: ولی؟
- اخ ستاسو مور به بد فکر وکړی هسی ارباب چې تولو مخکی وویل چی نور دی زه لوبنی ونه وینئم ځکه لاسونه می خراب کیږی تولو دسی بد بد راکتل او یو بل غوږونو کی زما په اړه پسپسک کوی..
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او پداسی حال کې چی بیرته زما سر خپل په سینه ایږدی ویې ویل: د شزو کار دغه پسپسک دی هر کار وکی دوی خپل دغه کار نه پریژدی نو زما منی دا ستاسو شهریانو به لهجه سر ای رکم مردم جمپ هم نګیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار لمانځه وروسته د تلو اراده مو وکړل ما د پرون د درختو راشکول شوی انار راوخیستل او موټر د کور خواته حرکت وکړو، ښه احساس می درلود جهان راته د هر باغ او سم ځای څخه به چی تیریدو نوم اخیستو او را پیژندی، ټول لاره تر کوره جهان زما لاس کلک نیولی وو او ځان سره لګیا وو یو شعر یي وايي که سندره؟ نه وم خبر خو خوشحال وو، کورته په رسیدو جهان د موټر هرنګ ووهی او جونید لکه چی زموږ د راتلو په انتظار د دروازی شاته ناست وو؟ ځکه همغه دقه یې دروازه خلاصه کړه.

په خوشحالی د موټر ښکته شوم او د جونید خواته روانه شوم کوم انار چی زما په نظر د ټولو څخه سم او خوندور وه هغه می د جونید لپاره بیواځی کړی وه، انار می د هغه خواته ونیول خو هغه سر ښکته اچولی وو او ماته يې نه راکتل!
- جونید.
زما په غږ هغه سترګی راپورته کړل خو تندی تروش وو، ای چی سومره په همدی ماشومتوب کی د جهان پشان اخلاق او خوی لری تندی خپل د پلار پشان تروش کړی وو او خبری نکول لکه چی خفه وو؟ څو دانی اناره می د هغه جیب کی واچول او یو دانه می هم په زوره په لاس کی ورکړو او په مهربانه لهجه مي ورته وویل: زما څخه مرور يې؟

د دی څخه مخکی چی جونید جواب راکړی جهان موټر و دره ویي او زموږ خواته راغی د جونید په لیدو يې په خندا وویل: ګوره هلک تندی به نه تروش کوی وی مي نه وړی ځکه هغه بل وار چی باغ کی مو شپه کړی وه تا ټول شپه نه خپل دی خوب وکی نه دی موژ پریشود(پریخودو) او اخر هم مریض سوی، نو ځکه می دا وار ویي نوړی.

جونید بغیر لدی چی د جهان خبرو ته توجه وکړی ما ته يې د اوښکو ډک نظر راوکتل او ویي ویل: خیر دی چیری مه ځه.!
د جونید پدی خبره ما او جهان دواړه ورته په حیرت وکتل! چی جهان څو قدم په تلوار د جونید خواته نږدی شو او پداسی حال کی چی په ځمکی ګونډه وهل ترڅو د جونید هم قد شی ویي ویل: چیری ولاړنسی؟ موژ خو نور چیری نه ځو یو پرون شپه ولاړو چی هغه هم وګوره د مولا په آذان ستا د پاره جر راغلو!

جونید په همغه معصوم انداز وویل: هغه ګلناز عمه ویــ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونید خپل خبره پوره کړی نه وه چې د کور تول ښځې او ماشوم راووتل؟! داسی موږ ته کتل لکه چی یو غټ جرم او ختا مو کړی وی؟ جهان د ځمکی راپورته شو، او تندی وار له واره تروش څو لکه چي پوهیدی څه خبره ده؟! خو زه هک حیرانه د انارو دسمال په لاس کی ولاړه وم! جهان جونید لکه یو ۵ کلن ماشوم خپل غیږ ته پورته کړو او د سر په اشاره یې ماته وویل چی ورپسی شم، زه هم بی اختیاره د هغه پسی شوم

د د هلیز مخکی جهان جونید ښکته کړو او پداسی حال کی چی موږ دواړو ته یې د پورته منزل او کوټی خواته اشاره کول ویې ویل: تاسو دواړه ولاړسی کوټی ته زه هم اوس درځم.
بغیر له کوم خبری هک حیرانه می د جونید لاس ونیو او خپل کوټی خواته روانه شوم یعنی څه خبره شوی وه چی پدی سهار وختی دوی داسی حال جوړ کړی وو؟ چا غوښتل ما د کور ښځه وشړی چی جونید دومره ویریدلی وو او ویل یې مه ځه؟
دویم زینی ته موږ دواړو قدم لا نه و اخیستی چی د ګلناز کینه او د کرکی ډک غږ مې واوریدی چی جهان ته یې وویل:

ګلناز- افرین دی ویې پر تا لالا سل آفرین دی وی پرتا! ته هم ځانته عالم او با سواده وایې؟ جهان په یو نیولې او ډډ غږ وویل: ولای تراوسه خو ما دسی ندی ویلی چی زه مولوی یم! دا خبره پر ما مه تړی اول او دویم بیا چا ستا پوزه درکش کړی چی اور یې زما او زما د کورنی ښځه وځی؟

ګلناز په ژړا وویل: ستا د کورنی ښځه؟ اوه نو تا خو زه خپل د کورنی د لیست ښځه باسلی یم زه خو ستا په کورنی کی نه راځم که راتلم نو تا به دسی کار زما د ژوند سره نکولی! جهان په غوسه ناکه لهجه ورته وویل: ګلنــــاز خبره مه کش کوه ماته د هندی فلمو بازیګره د ځان ښځه مه جوړه وه مطلب خبره دی کوه چشی غواړی؟
ګلناز- چشی غواړم؟ خپل حق غواړم!
جهان- د چشی حق؟

ګلناز- خپل د ژوند حق غواړم.
جهان- ما ستا د ژوند سره چشی کړی چی تا زما ګریوان نیولی؟
ګلناز- ولی دی دا شهری انجلی وکړل؟ ولی دی پرما غم جوړ کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېر حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتې شوه! ما پدې څه غم جوړ کړی؟ غوښتل مې غوږ ونیسم او پوه شم څه چل دی؟ خو جونید په تروش تندی د لاس کش کړم د کوټې خواته او ما یواځې د جهان د ډېر قهر او غضب څخه یوه جمله واوریده: زما واده پر تا غم جوړ کړی؟

غوښتل مې خپل لاس د جونید څخه جلا کړم او د هغوی خبرو ته غوږ ونیسم خو جونیدی د جهان په شان په تروش تندی وویل: جهان بابا وویل تاسو کوټې ته ولاړسی نو شه ندی چې خبرو ته یې په پټه غوژ ونیسو بده خبره ده.

د جونید په خبرو په حیران نظر مې وروکتل! دا دومره کوچنی ماشوم دومره خبرو باندی پوهیدی؟ کوټې ته ننوتلو او ما په کراره جونید ته وویل: ته خبر یې ولی ګلناز عمه دی جنګ کوی؟
جونید د سر په خوځه ولو د "هو" جواب راکړو چې زه یې نوره هم خواته نږدې شوم او ومې ویل: ولی؟ په څه دلیل هغی زما څخه بد راځی؟
جونید هیس ونه ویل چې ما کرار او مهربانه غږ باندی وویل: تخو نغواړی زه ددی ځایه لاړشم!

جونید- یا..
- نو ماته ووایه ولی دی ګلناز عمه دسی کارونه کوی؟
جونید- هغ... هغه غواړی خاله بابا ته وکړی؟
په حیرت مې وروکتل: څه چاته وکړی؟
جونید- ګلناز خاله ویل فاطمه خاله جهان بابا ته کو!
په حیران نظر مې ورکتل اخیر کیسه څه ده؟ دا فاطمه یې لا سوک ده؟ ولی ګلناز د اول ورځ څخه زما څخه بد راتل؟ ولی د هغی په راتلو تر څو ورځو د ټول کورنی تندی ماته تروش کیدی؟ اخیر دلیل څه دی؟ په سل زحمت او خواری او چالاکی مې جونید په خبرو راویستی!

او دومره پوه شوم چې ګلناز د جهان موخی وه(بدل) او د جهان د ښځې د وفات وروسته دوی دواړو کورنی دا صلاح کړی وه چې د ګلدسته دویم خور چې فاطمه نومیدل او د جونید خاله راتلل هغه جهان ته وکړی ترڅو خپل خوری یعنی جونید دا غټ کړی خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د دی خبری څخه انکار کړی وو، خو بیا هم دوی ورته امید ساتلی و چی شاید یوه ورځ جهان راضی شی! او اوس چی د ۹ کالو وروسته جهان د هغی لځایه زه وکړم نو د ګلنازی میره ته يې هم زور ورکړی و او ګلناز ته يې ویلی وه یا دی جهان زما د خور سره نکاح وتړی یا هم زه پر تا بل ښځه کوم!

او په همدی دلیل ګلناز زما سره داسی شانټ وه او جنګیدل! نه پوهیږم ولی خو د ټولو څخه می په فاطمه زړه وسوځید! د یو ساعت وروسته جهان په تروش تندی کوټی ته راداخل شو سترګی د ډیر قهر او غوسې څخه تکی سری شوی وه، جونید ته يې د کوټی څخه د وتلو وویل د جونید د تلو وروسته جهان په نالی پریوت او ماته اشاره وکړل ترڅو څنګ ته يې لاړه شم، زه هم په کرار د هغه د سر سره کیناستلم چې جهان په قهر وویل:

جهان- را ومې نغوشتي چی زما سر ته لکه بت شینې(کینې)
- نو څه وکړم؟
زما په خبری جهان یو نظر راواچو او د شونډی لاندی استغفار وویل شاید د دی لپاره چی خپل غوسه کنټرول کړی، خپل سر يې زما په زنګون کیخود او ویې ویل: کله چې یو شزه وګوری میره يې په قهر او غضب دی نو چشی کوی چی هغه کرار کړی؟
- څه کوی؟
جهان- امما شاید یو پیاله چای ورته راوړی یا يې سر ورته چاپی کې یا هم شاید یو مچ ورکړی ترڅو هغه غوسه را کمه کړی!

د جهان په خبری د شرم څخه تکه سره شوم خو همت می ونه بایلود او د هغه سر می کرار کرار ورته چاپی کو، د څو دقو وروسته کرار می ورته وویل: څنګه شو؟
جهان- هومم لاسونه دی جادو لری انسان کراره وی.
په شرم او حیا مې وویل: مطلب می ګلناز او ستاسو کورنی وه!
جهان- اها! هیس ګلناز په خبره نه پوهیژی د هغی سره بحث کول بی فایده دی.
- اوس نو څه کوی؟
جهان- امما منتظر یم شپی ته هغه دووس میره يې راسی چی سر خلاص کم خبره چیشی ده چی ده بیا نیلی زینګ دی!

نه پوهیدم څنګه د جهان څخه د هغه د انکار دلیل پوښتنه وکړم چي جهان وویل: امم آورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چشي غواړی ووایي چی دسی زړه نا زړه یې په ویلو کی؟
حیران شوم لدی چې پوی شوی وو غواړم یو خبره وکړم! کرار می ورته وویل: هغ..
هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم تاسو ولی خپل د کاک دا بل لور فاطمه ونکړل!؟ (جهان تندی تروش سو او جواب یې رانکړو چی ما په تلوار وویل: مطلب هغه د جونید خاله په حساب راتلل او خاله خو د مور حیثت لری نو جونید یې ښه ساتو!
#شهاب ?:
جهان په پوسخند وویل: د مور حیثیت لری جونید یې ښه ساتی؟(جهان ناساپه خپل سر زما د زنګون څخه پورته کړو او په نیولی غږ یې وویل: هغې جونید نسو ساتلی.
- ولی نشو ساتلی؟
جهان- ځکه هغې خپل ساتنې ته ضرورت درلود!
په حیران نظر مې ورکتل څه مطلب هغې خپل ساتنی ته ضرورت درلود؟ زما په ګنګس انداز جهان خپل د سر وینتیانو کی لاس تیر کړو او ویې ویل: کله چی ګلدسته مړه سوه فاطمه د 8/7 کالو کوچنی انجلی وه د ګلدستی د وفات څخه مخکی دلته زموږ کورته راتلل ما خپل په غیږ کی دا غټه کړه هغه ما ته دسی وه لکه جونید! ما ورته ویل که زما د زوی خاله په حساب کی نه راتلی ما به خپل زوی ته کولی! او دوی ویل چی ته یې ....
استغفرالله...

په حیرت او خلاصه خوله مې جهان ته کتل! یعنی دا د جهان څخه ډیر ماشومه وه! ناساپه می هغه شپه د میلمستیا را یاد شوه هغه د ګلنازی ایندرور چی زما په خبری خندلی وه هغه خو دغه فاطمه نده کوم چی دوی یادوی؟ مور یې هغه ته د فاطمی په نوم غږ کړی وو! او د جهان مور هم هغی ته بل رکم کتل؟ تازه ټول خبرو په سر او بر پوه شوم حیران وم څه ووایم؟ جهان تر ماښام کوته کې پروت د ماښام د آذان وروسته جونید راغی او ویې ویل چې ماما راغلی! د هغه په خبره جهان د کوټی څخه د وتلو اراده وکړل چې ما یې مخ ونیول!

جهان په حیرت زما خواته کتل چې ما په عاجز او کراره لهجه ورته وویل: جنګ ونکړی سمده!
زما په خبری د جهان په خوله نری مسکا راغله او زما پشان کرار یې وویل: زه تاته بدماش معلومیژم؟ زړه خو می غواړی چی یو جوړ فرش ورکړم خو اوس دلته خپل کور کی هغه زما میلمه دی او موږ عادت نلر میلمه باندی لاس پورته کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبرو لړ زړه مې ډاډ من شو او لاس مې ورنه خوشې کړو چې جهان په بسم الله
ويلو د کوټې څخه ووت! نه پوهيږم سومره وقت به لاندې هغه تير کړې وو خو زما زړه
بې واره درزيدی! که ربنتیا ووایم ډاریدم هسې نه جهان د کورنۍ خبرو کې راشي او هغه
جنۍ خپل په نکاح کړي؟ خو د جهان خبرو او قولونو ته مې چې کتل لږ زړه مې آرم
کيدی، شايد يو ساعت کوټه کې لکه لیونیانو سرخیدم راسرخیدم چې حويلۍ کې د ډز غږ
شو؟!

د توپک د ډز په غږ زړه مې ناساپه د وهلو څخه و دريدی! د ډز غږ سره د ښځو شور
ماشور هم پورته شوو! په يو تلوار د کوټې څخه ووتلم چې ټکرۍ مې د سر څخه ختا شو
خو زما فکر نشو ورته د دهليز څخه دباندې حويلۍ خواته ووتلم ټول ښځې ماشومان او
سړيان حويلۍ کې ولاړ وه! زړه مې بې واره درزيدی! شاوخوا مې د جهان پسې کتل
ګلناز مې وليده چې په خوشحالۍ مخامخ سترګې ښځ کړې وه او ولاړه وه نظر مې و نه
تعيقب کړو او جمشيد مې وليدو چې توپک يې په لاس کې وو!

او بې واره يې هوايي ډزې کول! هک حيرانه ځاى پر ځاى ولاړه وم نه پوهيدم کيسه څه
ده دا ډزې ولې کيږي؟ جهان چيرته دی؟ خپل د لمن په کش کيدو نظر مې لاندې راښکته
شو چې جونيد مې په تروش تندی وليد د هغه لاس کې زما د سر ټکرۍ وو؟ ټکرۍ زما
خواته نيولې وو او زه يې د لمن څخه کش کولم ترڅو د سړيانو د نظر څخه مې پټه
وساتي! ما لا ټکرۍ د جونيد د لاس څخه نه واخيستی چې يو نارينه مظبوط لاس زه خپل
خواته مش کړم داسې چې بې واره شا خواته غورځيدم خو هغه ونيولم او خپل د غوږ
څنګ ته مې د جهان قهرجن او غوسه ناک غږ واوريدو!

- لږ سر د باندې د دې شل لنډغرو مخکې ته چشي کوې هـــــا!؟
د هغه غږ شايد عصبي وو شايد غوسه ناکه وو خو همدا چې وامې وريدی زړه مې په
کراره شو! په تلوار دهغه خواته وڅرخيدم چې هغه زما ټکرۍ زما په سر کړو او زه يې
خپل د کوټې خواته ځان پسې کش کړم! کوټې ته چې ورسيدو ما په تلوار د جهان بدن ته
کتل ترڅو کوم د زخم او مرمۍ نشان پيدا کړم خو هغه روغ رمټ و.! زما پدې کار جهان
په حيرت وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- په تا چشی سوی ولی دسی کوی؟
- هغ.... هغه مرمی ېز وو.... تویک ... ت ... ته چا وویشتلی ...؟
جهان چی زما خراب حال ولید زما خواته رانږدی شو او کرار یې وویل: هیس شئ نسته هغه ېزی هسی د جمشید چینجی دی نو څه ووایم ورته، وګوره زه یو دم شه یم!
- ولی ېزی کوی؟

جهان یو ژوره ساه واخیستل او پداسی حال کې چې په نالی کیناستی زه یې هم خپل څنګ ته کینولم او کرار یې وویل: فاطمه یې ورکړه!
په حیرت او تلوار می وروکتل خپل په غوږونو می باور نکیدی! یعنی څه چی فاطمه یې ورکړل؟ یعنی جهان فاطمه خپل په نوم کړل؟ نو هغه دومره د ده راکړل شوی وعدی او قولونه زما سره څه شول؟ یو دقه کی دا ټول دنیا راته اور وګرځیدل او خپل د ژوند ټول امیدونه می له لاسه ورکړل! فکر می کو برزخ کې شتون لرم دومره نفس ګیره!

جهان چې زما وچ شونګو او بریدلی رنګ ته فکر شو په تلوار یې وویل: ای لیونی تاته وایم ما ونکړل، ما ته غوژ څه هغه یې بشیر په نوم کړل!
- د .... چ...ا .. د چا په نوم کړل؟؟؟
جهان زه خپل غیږ خواته کش کړم او پداسی حال کې چی زما د سر ویښتیان یې ښکل کول ویې ویل: هی هی زما لیونې زه ستا یو ویښته پدی ټول دنیا نه ورکوم څه ورسیږی در باندی بله ښزه راوړم!

فاطمه د لالا مشر زوی بشیر ته ورکړل(جهان دا خبره وکړل او یو زوره ساه یط واخیستل ناساپه می مغزو فعالیت پیل کړو او لکه چی د یو لوی حادثی او پیښی نه باید دسی ووایم لکه د مرګ څخه چی بیرته ژوند ته راغلم! داسی احساس می درلود! څو دقی د حیرت او ویری څخه می خبری نشو کولی داسی چی جهان هم زما په حال پوی شو او یو پیاله اوبه یې راته راوړل د لږ څنډ وروسته مې کرار وویل: فاطمه خو د بشیر څخه ډیره لویه ده؟

جهان به افسوس خپل سر وخوځه ویې او ویې ویل: بس نو چشی ووایم؟ کاکا دا خبره نه پریژدل ویل ما ستاسو د کور په نوم کړی جنی اوس بل یو یې نکوی ما هم نه منل اخیر .... لالا ویل زه یې بشیر ته کوم؟هم نوم پر ځای سې هم نشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تولو ومنل؟
جهان- اممم مجبور چې ویې مني دا د ډېزو غږ. همدغه معنا درلود چې فیروز خان ارباب ملسې بشیر خان ته یې کوژده وکړل؟

***

او همغه د جهان خبره شوه د هغه شپې په سبا د جهان د ټول ککورنی تندی د خوشحالی څخه خلاص وو او هر د کلي نفر به چې مبارکی ته راتلل دوی ورته شیرنی ورکول ټول خوشحال وه بغیر ده یو نفر څخه! هغه هم د جهان مشره وریندار یعنی د بشیر مور؟ حق یې هم درلود زوی ته یې یو داسی جنی کړی وه چی عمر کی ورته زوی د ماشوم لځایه راتلو! د جهان وریندار اول تندی جهان ته تروش نیولی وو او بل ماته؟! حتا زما د سلام او مبارکی جواب یې لا رانکړو! خو ما هم څه ورته ونیول.

د جهان مشری وریندار د دسمال راوړلو په وخت ټولو ته وویل چې زما د زوی ارمان د دی ښځی سره پوره نشو زوی مې چی ځوان شو یو بل ښځه هم ورته کوم! که ووایم زړه مې د جهان د کاکا په لور فاطمی وسوځید بی ځایه خبره به ویې؟ اخ د هغه جنی څه ګناه وه چې دسی قسمت یې په ژوند راغلو؟ جهان تندی تروش وو لدی خپلوی څخه هغه لکه چې رضا نه وو خو ارباب خب ږره خلاصه کړی وه! روژه هم کرار، کرار په راتلو شول د بشیر له دسما راوړلو یوه میاشت پوره شوی وه، روژه دومره سخته نه وه خو یو لوی مشکل ما درلود!؟

هغه هم په نوم د ګرمی او حساسیت؟ کندهار او بلخصوص د جهان دوی کور دومره ګرم وو چې دوی کولر روښانه کو او کولر هوا او باد زما په پوست نه لګیدی او سخت د پښو او ملا درد یې راوچوی دومره چې مجبور جهان ډاکټر ته ویوړم هغه خوا چې راغلم او د کور خلک خبر شول زما مشکل څه دی؟ یو بل ریشخند یې راپسی وتړو او ګل بې بی خو د تولو مخکی راته پلاستکی ناوکی ویل!

جهان د بام سر ټول پرده ونیو ترڅو د همسایه بام څخه سوک دیخوا دید ونلری، او بیچاره به دشپې زما لپاره د کولر یخ هوا پریخود او د بام په سر یخ هوا ته خملیدو! هلته هم پر ما خوب حرام و؟ ځکه دسپی او نور حیواناتو غږونه راتل او زه یې خوب ته نه بریخودم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د شرم څخه مې نور دا خبره جهان ته نشو کولی! البته هغه خپل پوی شوی وو چې تل يې کوښښ کو زما سر خپل غيږ کې ونيسی ترڅو د حيواناتو غږونه وا نه ورم خو بيا هم ګوزاره سخته وه؟!

د اختر مخه رانږدی وه يو هفته به اختر ته پاتې وه، زما حالت بيحده خراب شوی وو نه مې ډوډی خوړلی شوه او نه راکې دمه او شومه وه! خسته خسته وم هيس کار مې نشو کولی نه پوهيږم ولې؟! زړه مې دومره نازک شوی وو چې د مرغه په پر وهلو مې هم ژړا ته شروع ورکول، بيچاره جهان راسره سيل مرض شوی وو يوه خبره به يې نشو کولی کنه ما د ماشومانو پشان ژړل؟! د اختر د کالو اخيستلو لپاره جهان خپل مور ته روپې ورکړی وه البته ماته يې هم راکړل او د دی خبری په ويلو جی ته لږ خريد زما د مور او وريندارګيانو سره وکړه کوم شې چې دی پاتې شو ما ته ووايه چې زه درته راوړم زه يې خپل د مور او وريندارګيانو په لاس اول ځل د کندهار بازار ته واستولم.

خريد بيحده زيات وو ځکه پنځه شپږ ښځې او لس دولس ماشومانو ته کالی اخيستل هغه هم داسی چې هر دانه يې خوښ نه ويې او سل دوکانه ګرځيدل هغه هم روژه کی!؟ د خدای عذاب معنا درلود! د دوه دری دوکانو کتلو وروسته زما نفس په شمار شو نور مې پښو ياری نکول چې د دوی پسی دی بازار وګورم! زما د حال په ليدو خو اول دوی ښه راپسی وخندل او ريشخند يې راباندی ووهه! تر دی چې د جهان مور هغوی ته وويل چې دا به زما سره بيرته کورته لاړشی او تاسو خريد وکړی! زړه نيولی د ژړا څخه ډک بيرته کورته راغلم

هيس شئ مې وانخيستی د اختر لپاره زړه مې دومره نازک شوی وو چې د کوټې مينځ کی ناسته وم او په لوړ غږ مې ساندی وهل! نه پوهيږم څومره وخت به مې هلته ژړلی وی او ناسته به وم چې خوب وړی وم کله چې راويخه شوم ګورم کمپل او نالی کې ځمليدلی يم؟! جهان هم زما څخه يوڅه لری د نالې په څنډ ناست وو زما د خلاص سترګو په ليدو يې کرار وويل:

جهان- په تا چشی سوی زما نازولی؟
د هغه په ناز زما سترګی بيا زما بې ارادی د اوښکو ډکی شول! چې جهان زما سر خپل غيږ کې ونيو او زما د کرار کولو کوښښ يې شروع کړو خو هغه چې هرسومره زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام کیدو کوښښ کوی هغومره زما ژړا نور هم زیات کیدل! بی دلیل مې ژړا ته شروع کړی وه جهان خپل د غیږ ځخه جلا کړم او په کرار او ناز لرونکی لهجه یې وویل:

جهان- اخ قربان دی سم ولی جاړی؟ څشی سوی؟ چا درته څشی ویلی؟ ادی کمه خبره کړی؟ څشی دی؟ تخو ماته ووایه!
زه خپله خپل په درد نه پوهیدم نو څه به مې ویلی وایې جهان ته؟ یوائې لفظ او بهانه مې چی ذهن ته راغلل همغه مې ورته په لړزانده غږ وویل: ادی غواړم!
زما په خبره د جهان وریځی د حیرت ځخه پورته شول سو دقی هک حیران راوکتل بیا یې کرار وویل: صحیح دی په سترګو دا خو ژړا نلری خو کرار ووایه زړه مې خپل د مور پلار پسی دیغ سوی، امر وکړه زه دی وړم.

په همغه نیولی غږ مې وویل: کله؟
جهان- اممم دا چی تا ورته دونی دیغت کړی بیا به جر ولاړسو د اختر په دریم که خدای غوشتل ولاړ به سو کابل ته صحیح دی؟
- نه .... نه ... زه اوس غواړم!
جهان په حیرت وویل: اوس؟ اختر ته پنځه ورځی لا ندی پاتی اوس که دی ویسم مطلب اختر هم هلته تیره وی!؟
خاموش نظر می ورکتل چې هغه زما لاسونه خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: تخو نغواړی اول اختر زما نه تنها هلته تیر کړی هومم؟

هیس مې نه ویل یوائې سترکی مې د اوښکو ډکی وه چې جهان بیا خپل غیږ ته دعوت کړم او ما بیا زړا ته شروع ورکړل، بیخی مې خپل په احساساتو کنترول نه درلود د جهان خبره هسی خبری ته می بهانه کتل چې وژاړم، تر ماذدیګر ماښام جهان په سل اتیا لارو چارو زه راضی کړم چی د اختر په دریم به می کابل ته وړی! او ما ژړا د ماښام په آذان یوځه لږ کرار شول د ډیر زړا ځخه می فشار صفر شوی وو یو خو روژه هم وه بلخوا دا دونی ژړا هم انرژی غوښت بی توانه او خسته په ځای ځملیدلی وم.

جهان د نیم ساعت لپاره د کوټی ځخه ووت او ما جونید ولید چی زما د کوټی دروازی مخکی به عاجز انداز ولاړ وو او ماته یې راکتل د هغه په لیدو می دومره زړه وسوځید غږ مې کړل چې راشی کله چې راغلو نه پوهیږم ولی خو د اول ځل لپاره می جونید غیږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ونيو او بيا مې ژړا ته شروع وکړل او د سپين سرو ښځو پشان مې ورته خبرې شروع کړل.

- اخ زما بی موره زويه، ټولو د اختر کالي وکړل ته همداسې پاتې شوی؟ تاته چا وه نه ويل چې کالي لری؟ څپلې لری؟ اختر ته څه غواړی؟ اخ زما يتيم بچيه!(نه پوهيږم ولی خو خبر مې کول او ژړل مې بيچاره ماشوم زما پدسې ژړا ويريدلی وو او کوښښ يې کوی چی ما آرامه کړی هی ويل يې جهان بابا راته کالي اخيستی. څپلې لرم او خپل په ماشومانه انداز يې غوښتل ما کراره کړی خو ما همغسی ساندی ورسره وهل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان په ورختا راداخل شو!

جهان- چشی سوی؟
د جهان په راتلو جونيد زما د غيږ څخه جلا شو او په ژړا د کوټې څخه ووت چې ما د جونيد تلو ته په اشاره وويل: هيچا ورنه پوښتنه ونکړل چې کالي لری؟ اختر ته څه غواړی څه نغواړی؟ يو کونج کې لکه صغير ناست وو او ....(ژړا مې خبره پرې کړل چې جهان په تروش تندی رانبردی شو او ما تازه د هغه لاس کې يو د پيتزا قوطی او کباب وليد هغه ډوډی زما مخ ته کيخودل او په همغه تروش تندی وويل: دونی به يتيم صغير او بی کسه هم نه يی؟! د ټولو څخه اول مې هغه ته د اختر شيان واخيستل، په تا چشی سوی چی هر دقه دی په ځان غم جوړ کړی؟

د جهان په خبرو بيا مې هم ژړا راروانه وه چې هغه په ګواښ لرونکې لهجې وويل: قسم درته يادوم به والله هی کی يو بله اوشکه دی توی کړل ما د کور پدی بل مخ نکی بيا نو دا! که رښتيا ووايم د جهان پداسی محکم لهجه و ويريدم او خپل د اوښکو د توی کيدو مخه مې ونيول او شکر دا ځل کامياب شوم چې جهان په تروش تندی ډوډی زما مخ ته کيخودل او د کوټې څخه ووت د څو دقو وروسته د يو دسترخوان سره راغلو او ټول اخيستل شوی شيان يې په درسترخوان منظم کيخودل، د جهان د کيناستلو سره سم مولا الله اکبر کړل، اولی ګوله جهان زما خواته ونيول يو څه کباب په ګرمه ډوډی کی بيچل شوی همدا چې د کباب بوی مې په پوزه ولګيد کانګی مې راغله!

او په يو تلوار د تشناب خواته مې منډه کړل چې نږدی وو وغورځيږم! تشناب ته په رسيدو د کانګی کولو لپاره هيس وه نه خو هسی مې زړه بد کيدی بيچاره جهان د تشناب

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولی سره ولاړ و او هی پوښتنه یې کول چی څه وسو؟ خو ما هسی اوق اوق نور راکی هیس دمه نه وه پاتی او د ډیر کمزورتیا څخه هملته غورځیدم چې جهان تشناب ته ر اداخل شو او زما اوږی د شا لخوا ونیول په همغه کمزور حال کې می ورته وویل: ورځه د باندی زه کانګی کوم!

جهان به تروش تندی وویل: مشکل نسته زه دلته دریږم درته ته خپل په پشو نسی دریدلی!
- نه ورځه اوس راځم.
جهان بغیر لدی چی زما خبری ته غوږ ونیسی څو دقی هملته زما سره ولاړ و کله چې لږ ډاډمن شوم حال مې ښه دی جهان زما لاس او مخ باندی اوبه واچول او بیرون راوتلو زه بی حال د الماری څنګ نالی باندی څملیدم چې جهان خپل واسکټ او خولي په سر د الماری څخه زما حجاب راوخیستو او زما خواته راغی ترڅو حجاب اچولو کې راسره مرسته وکړی.

- څه کوی؟
جهان- حجاب دی واغونده وړم دی ډاکټر ته حتما یو شی دباندی سوی چی دا رکم سوی یی؟
په کمزروی غږ می وویل: زه ښه یم.

خو جهان بغیر لدی چی زما خبره وآوری حجاب یې پر ما وپیچو او د لاس څخه یې ونیولم او ځان پسی روانه کړم او د هیچا پوښتنی ته چی ویل یې چیرته ځی؟ جواب یې ورنکړو موټر چی حرکت وکړو ما د موټر په ښښی سر تکیه کړو او ترڅو چې موټر دریدو همغسی ګنګس او بی خبره وم نه پوهیږم کله ډاکټر ته ورسیدو او کله د ډاکټر کوټی ته زه داخله شوم مخامخ ډاکټری مخکی چی یو د عمر څخه لږ پخه ښځه معلومیده په پریدلی رنګ په چوکی ورته ناسته وم!

ډاکتره خپل د چوکی څخه زما خواته را جیګه شوه او پداسی حال کې چی ماته رانږدی کیدل ویې ویل: د څو کالو یې نوم دی چشی دی؟
په لړزانده غږ مي وویل: 22 کالو یم نوم مي هم هوسې ده!
ډاکتره- مجرد که متاهل؟
- متاهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټره پداسی حال کې چی زما په لاس د فشار علاه لګول ویې ویل: هغه سړی چې درسره راغلی دی هغه دی میره دی؟
- هو.

ډاکټره- سونی وخت مو دواده کیږی؟
- دوه دونیم میاشتي کیږی!
ډاکټری خپل غوږو ته هغه د دوی مخصوص ګوشکی نوم مې ورنه نه و زده! هغه یې واچول او زما د فشار کتلو وقت کې وویل: د دی ښځه مخکی هم کله دی دسی فشار صفر شوی وو؟
- نه!
ډاکټره بیرته خپل ځایګ کې کیناستل او د پارچی لیکلو وقت کې وویل: ورځه خپل میره ته ناری کړه!

خپل لځایه په یو سختی او ګنګس انداز پاسیدم دروازه مې چی خلاصه کړه جهان مې دکوټی مخکی پداسی حال چې یو پښه یې پر بل اچولی وه او تسبیح په ګوتو کې اړول راړول په چوکی باندی تروش تندی ولید د دراوزی خلاصیدو په غږ یې زما خواته راوکتل او زر لځایه راپورته شو.
جهان- چشی ویل ډاکټر؟
په بی حال غږ مې وویل: وایې ته راشه.

جهان زه د اوړی ښځه ونیولم او ځای سره یې د کوټی ته ننویستم دواړه ښنګ په ښنګ ډاکټر ته مخامخ کیناستلو چې ډاکټری خپل سر د پارچی لیکلو ښځه راپورته کړو او پداسی حال کې چی هغه لیکل شوی نسخه یې د جهان خواته نیول ویې ویل: اوس خو کم تیسټ نشو کولی ځکه فشار یې بیخی په صفر دی دغه لیکل شوی سیروم او پیچکاریانی راوړه لږ چی دمه یې راسته سوه یو دوه ټیسټ به ورنه واخلو!

جهان په ورختا لهجه وویل: مشکل یې چشی دی؟
ډاکټره- امم تروسه کامل ډاډمن نه یم نو نسم ویلی ته دا نسخه راوړه خدای مهربان دی.
جهان زه کوټه کی پریخودم او د نسخه راوړلو لپاره د باندی ووت، ډاکټری د کوټی کونج کټ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هلته پریوځه په هغه کټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سل زور او زحمت مې ځان تر کټ ورسه ويې پنځه دقو کې جهان د دوا سره راورسيد ډاکتره زما د لاس په رګ لګيا وه ترڅو کنول تير کړی خو زه د ماشومتوب څخه د پيچکاری کنول څخه ډاريدم نو د ډاره مې تول رګونه ورک شوی وه، د لس دقو وروسته په سل زحمت ډاکتری راته کنول تير کړو اول يو تقويتی د فشار سيروم

چی هغه کې د کانګی پيچکاری اضافه کړل او يو هم د بدن د درد، سيروم نيم ساعت کې خلاص شو او زما طبعيت يې يو څه برابر کړو سر مې يو څه سپک شو او نور ګنګس نه وم ډاکتری يو بل نسخه زما خواته ونيول او ويې ويل: لاندی لابراتوار کې دا تيسټ وکړی بيا ماته راوړی.

نسخه مې واخيست او د کوتی څخه ووتلم زما په ليدو جهان زر رامخکی شو او کله چې زما رنګ او روی لږ تازه وليد له ورايه تندی خلاص شو.
جهان- شه يې اوس؟
- هو.
جهان- زه شکر چې دمه دی لږ راسته ده.
نسخه مې د جهان خواته ونيول او ورته د چک آپ مې وويل، هغه هم زما لاس نيولی د همغه ياد شوی ځای په خوا روان شو يو ساعت کې د چک آپ معلومات ورقی زموږ لاس ته راکړل او ما هغه په لاس کې نيولی د ډاکتری کوتی ته داخله شوم.

معاينات مې د ډاکتری و مخ ته کيخودل او هغی هم د څو دقو ورقو اړول راړول وروسته ماته وويل: ورځه ميره ته دی ناری کړه.
داسی زور يې راکړی و داچې هر دقه ډاکتری ويل ميره ته دی ناری کړه! زړه مې غوښت يو غټ جنګ ورسره وکړم خو څه مې ونه ويل جهان ته مې غږ کړل بيچاره په تشويش کوتی ته راغلو دواړو په انتظار د ډاکتری خولی ته کتل!

هغی هم دسی په ناز خپل ټيکر يو ځل جوړ کوی بيا قلم لاس کې پورته کوی خو خوله يې د خبرو لپاره نه خلاصه ول اخير جهان په قهر جن لهجه وويل: مهربانی آورو څه مشکل دی؟
د جهان په غږ ډاکتر د معاينات کتلو څخه سترګی واخيستل او موږ دواړو ته يې په کتلو وويل: دا اول وار چې دی راوړل ورباندی شکی وم خو ډاډمن نه وم خو اوس ډاډمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم!

جهان په یو نا آرمه لهجه وویل: په چشی ډاډمن نه واست؟ زما د شزی مشکل چشی دی؟
ډاکټری څو دقی موږ. دواړو ته وکتل بیا یې په مسکا جهان ته مخ کړو او ویې ویل:
مبارک شزه مو کوچنی لری.!

جهان په ګنګس انداز د ډاکټری څخه پوښتنه وکړل: چشی؟ زه پوی نسوم!
ډاکټره- وایم مبارک مو شه تاسو پلار کیږی!
ډاکټری خبری کول خو زما مغزو کې یو لفظ ګرځیدی"مبارک شزه مو کوچنی لری.!"مبارک شزه مو کوچنی لری.! "مبارک شزه مو کوچنی لری.! " د جهان په کار چې زما لاس یې کلک ونیو او په خندا یې راوکتل د هغه ګنګس انداز څخه راووتلم!
ډاکټری خبری کول او جهان ورته سر خوځه ویې خو زه تړواسه هک حیرانه وم.

ډاکټری- دا څو ورځی روژی دی نه نیسي هم مور او هم جنین(مطلب ماشوم) دواړه بیحده کمزوری او ضعیفه دی کوشش وکړی ډیره ستړی نشی او تقویت یې کړی هر رکم خواړه او خوراک یې چی خوښیژی هغه ورته واخلی، د استرس او خفګان ماحول څخه یې وساتی، ځکه چې اول واری ماشوم یې دی شاید د ډیر خوړو او

خوراکونو سره حساسیت پیدا کړی(مطلب هغه چې ښځه د حامله داری وقت کې یو خاص خوراک یا شي ته زړه کیږی موژ لهجه کې ورته اجای وایو او تاسو ورته نه یم خبر څه وایست؟) او ویې نشی خوړلی، دی وخت کې د شزی هرمونونه بدل کیږی نو شاید کوچنی،کوچنی الفاظو باندی غوسه،ژړا، قهر او داسی احساسات ښکاره کړی نو ډېر دی وقت کې خیال ساتی.
جهان په بی قراری وویل: نور چشی؟

ډاکټره- نور کوم خاص مشکل نلری زه ورته دوا زیاته نه لیکم کوشش وکړی د دوا او سیروم لځایه میوه او نور خوراکی مواد ورکړی چې لژ انرژی پیدا کړی (ډاکټری سر راپورته کړو او جهان ته په کتو یې کرار وویل: او کوشش وکړی د حال مراعت یې وکړی(د ډاکټری د خبری په مطلب زه پوه نشوم خو جهان لکه چې پوی شو چی سر یې کرار و خوځه ویې) اوس لاړشی د اختر نه بعد یو وار راوړی چې یو عمومی چک آپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورڅخه واخلو.

جهان- د کوچنی جنسيت اوس نه معلوميږی؟
ډاکتره- بهتره به وی وو ايست جنين نه کوچني! تراوسه د 1:5 مياشتو يو د غوښی ټوټه ده! نه سر لری نه بر! تر څلورم او حتا کله ناکله تر 7 مياشتی د کوچنی جنسيت معلوم کول سخت وی او تاسو اوس غوارې معلوم کړی؟
جهان- يا ... هغه .... خدای دی خير کړی ... نور خو کوم داسی خاص دوا يا بل شی خو په کار ندی؟
ډاکتره- يواځی او يواځی ښه ساتنه او خوراک کوشش وکړی خوشحاله يې وساتی.
جهان- په سترګو.

جهان د خوشحالی څخه نه پوهيدی څه وکړی؟! د شفخانی ټول نرسانو او خاله ګانو ته يې د شيرنی په توګه پيسی ورکړل! تر موټر چی رسيدو جهان خو يو شل ځل پوښتنه وکړل چشی ته دی زړه کيږی درته واخلم؟ او ما يواځی د سر په خوځه ولو د نا جواب ورکو، زمما لاس يې کلک نيولی وو د شفخانی څخه نيولی تر کوره! يو دم يې لځان څخه نه جلا کولم کور ته د رسيدو مخکې د يو هوټل مخکې موټر و دره ويې او ماته په منت شو ترڅو يو شې وخورم! خو ما هيس شې ته زړه نه کيدو

جهان ښکته شو او د هوټل د هر خوراک او هر شئ چې هلته پوخ کيدو يو يو خوراک راوخيست او موټر ته راپورته شو چې ما په کراره ورته وويل: تا روژه ماته کړه؟
زما په خبری جهان راوکتل او د "نه" پشان يې سر وخوځه ويې او په خندا يې وويل:
درسته ورځ تږی(تږی) وم ځان سره مې ويل مولا الله کړل اکبر ته يې نه پريږدم او يو جګ وبه چيشم! خو اوس فکر کوم نه تږی يم نه وږی! اصلا بيخی لکه په آسمانو کې چی ګرځم دسی خوشحاله يم.

جهان زما لاس خپل لاس کې کلک ونيو او د ښکل کولو حال کې وويل: اوس زه الفاظ نلرم د بيان لپاره بايد يو څه کرار شينم ځان سره او دا خبری هضم کړم! تراوسه هغه ستوی شهريانو خبره شوک کې يم!

جهان خندل خبری کول نازونه يې راکول پوښتنی کول، خو زه کرار خاموشه ناسته وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر منده وم! او د فکر ځخه زیات ویریدلی! نه پوهیږم ولی خو زړه مې نا آرمه و! ککورته په رسیدو جهان بغیر لدی چی چاته کوم څه ووایي زه یې تقریبا نیولی نه باید ووایم په غیږ کې خپل تر کوتی ویوړم! او بیا په تلوار د کوتې ځخه ووت د څو دقو وروسته د جهان مور راغله! زما په خیال جهان هغې ته خبر ورکړی وو چې د مور تندی داسی خلاص وو او په خندا یې زما تندی ښکل کړو،

جهان مور- خدای دی پخیر او خوشحالی دی دنیا ته راوړی د مور او پلار د سای لاندی خدای دی یو الصالح اولاد خدای زما د زوی په نصیب کړی.
ما د شرم ځخه سر ښکته اچولی وو خو جهان د خوشحالی ځخه نه ټینګ کیدی هې ویل یې غوارم هوای ډزی وکړم! خو مور یې ورته ویل شرم دی د ماشوم په پیدا کیدو خلک ډزی کوی نه په نس کیدو؟ البته خبره یې ما منل اول ځل و د جهان د مور د خبری سره موافق وم، جهان مور څو دقی زموږ سره کیناستل او نصیحتونه او خبری وکړل د تلو وقت کې وویل:

جهان مور- هیچا ته ونه وایې چی کوچنی لری!
په حیرت مې وویل: ولی؟
جهان مور- د خلکو سترګې وژی دی نظر کوی دی، تر هغو چې نس دی یوڅه مخکی راځی او خلک درباندی پوهیژی ته چاته شی مه وایه!

ما جواب ورنکړو او د شرم ځخه مې سترګی ښکته واچول خو جهان وویل: بد به وکی هغه سوک چې بد نظر باندی زما ښزی او کوچنی ته وګوری! هغه دواړه سترګی ورته د کاسې ځخه راباسم!

د جهان مور نور څه ونه ویل او د کوتې ځخه ووتل چې جهان اخیستلې تول خوراکونه زما مخ ته کیخودل! او په یو خاص لهجه یې وویل: امممم شه نو شه ملکه عالیٰ چشی دی خوشیژی پدی فقیرانه خوراکونو کی؟
په شرم او حیا مې وروکتل او ومې ویل: دسی خبری مه کوه.
جهان په خندا وویل: ولی ونکم؟ ته اوس یواځی امر کوه امر نور باره خلاصه یې!
په شرم مې وویل: اوس مې یواځی خبره منی؟ که ماشوم نه وایې ندی منل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هغه وخت مې هم مثل هغه وخت حکم مثل دی واجب وو خو اوس فرض دی فرض ...!
جهان په خندا او نازونو د هر اخيستل شوی خوراک څخه لږ لږ راکړل، او زه پوه شوم چې د سور کړی کباب سره مې نه لږی او په ليدو يې کانګې مې راتلل، نور دومره خوراکونو سره مې حساسيت نه درلود مابنام د دی دوه مياشتو د عادت مطابق غوښتل مې د بام په سر ځايونه هوار کړم خو جهان پرينخودم او خپل يې هم فرش هوار کړو هم ځايونه واچول بيا دهغه څخه وروسته يط ماته اجازه راکړل چې ورسره په کراره کراره د بام سر ته پورته شم!

دسی با احتياط يې رفتار کو چې ما هم داسی احساس پيدا کړو چې هسی نه غلطه و خوځيږم او ماشوم باندی يو شئ وشی؟ ماشوم! عجيبه احساس دی کنه؟ يو داسی انسان چې ستا د بدن د وينو او وجود څخه جوړ شوی؟ او ستا خپل په تعلق کيدی! داسی چې هيس سوک يې ستا څخه نشی جلا کولی!

شپه د نيمی څخه تيره وه جهان ويده شوی وو خو ماته خوب نه راتلو کله مې د آسمان ستورو ته کتل او کله مې هم د سپوږمې ړنا ته او کله مې هم د حيواناتو شور ماشور تر غوږ نيوی عجيبه احساس مې درلود! لدی چې يو ژوندی مخلوق د اوس لپاره زما نس کيدی او زما د وجود د رګ، رګ او ځاځکی،ځاځکی وينې څخه تغذيه کوی او ژوند اخلی عجيب کيفيت يې درلود!

خپل لاس مې په نس کيخودو خو هيس کوم عجيب شې مې احساس نکړو؟ ډاکټری ويل تراوسه يو ټوټه غوښه ده؟ زموږ د پوهنتون استاد ويل د ماشوم زړه په څلور مياشتنی کې جوړيږی؟! او همغه څلور مياشتو کې خدای د ماشوم شکل او صورت جوړه وی! د هغه څخه مخکی هيس شئ نه وی! يعنی اوس زما په ګيډه کې د جهان ماشوم دی! پدی فکر د جهان خواته راوګرځيدم چې کرار خوب باندی ويده و د سپوږمی په ړنا کې مخ کامل راته ښکاره کيدو.

نه پوهيږم ولې خو يو احساس د هغه خواته نږدی کولم؟ لاس مې د هغه په مخ کيخود د هغه په ويښتيانو،ګيره مې لمس کړل! يعنی ماشوم به د جهان په څهری وی يا زما؟ که هلک و شايد پلار ته لاړشی؟ نه ځينی هلکان ما ليدلی خپل د مور پشان سترګی او قواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لری! مطلب سترګی به یې توری وی؟ بغیر له کوم ارادی په همدی فکرونو کې ډوبه شوی وم او لاس مې هم د جهان په ویبنتیانو کې تیره و چې د جهان د خوب ډک غږ مې واوریدی:

جهان- خوب نه درځی؟
- راویښ مې کړی؟
جهان کامل زما خواته را وڅرخید او زه یې خپل غیږ خواته را کشه کړم او کرار یې وویل: امهم چشی ته دی فکر کوی چې دسی دی زما خواته په ځیر، ځیر کتل؟
- جهان!
جهان- جان جهان.
- یعنی ستا په نظر ماشوم به د چا په شکل او قواره ویې؟
جهان په خندا وویل: امم دی کې علمی بحث دی!

- ووایه نو ته غواړی ماشوم دی د چا په قواره او شکل وی؟ ستا څه خوښیږی هلک که جنی؟
جهان- هلک او انجلی دواړه د خدای رحمت دی، ماته فرق نکوی خو زما د زړه خبره که وسی زه لور غواړم!
- ولی لور؟ زوی ولی نغواړی؟
جهان- فکر وکه ستا په قواره او اخلاقو یو کوچنی بدماش ژبه وره لور ولرم! هی هی سومره خوند به وکی!
- زه بدماشه او ژبه وره یم؟؟

جهان کرار وخندل او ویې ویل: یا .. یا اوس نه یادوم هغه وختی اول وار مې چې ته کابل کې ولیدی زما د موټر په خط اچولو چې جنګ مو وکې(جهان کرار وخندل او زه یې نور هم خپل سینی پوری ونیولم او ویې ویل: هغه ورځ زما دسی خوش سول ستا هغه ملا مات کونکی جوابونه ههههه

د هغه ورځ په یاد راوړلو خندا مې په خوله راغله او ورته مې وویل: هغه ورځ ته بیخی عجیب ستایل کړی وو! په هغه سور دوبی او ګرمی کیدی غټ پټو، واسکټ، او سپین کرمیچ بوټان دی په پښو کړی وه او هغه عطر دی د دری متر لری درنه خوشبوی تلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خندا وویل: بده وه خوشبی تلل بد بوی خو نه تلی!
- دومره هم سوک عطر په ځان نه خالی کوی.
جهان- رشتیا که ووایم زما سره د عطرو کوچنی قوطی و لاره کې د هغه سر خلاص سوی وو او ټول زما پر کال چپه سوی وه کنی زه دونی د عطر وهلو شوقی نه یم.

جهان خبرو خبرو کې خپل لاس زما په نس کیخودلی و! چې ما ورته وویل: لاس دی لری کړه.
جهان- ولی؟
- بد مې راځی دسی زما په نس لاس وهې!
جهان- یووو زه خو ستا سره کار نلرم خپل لور ته ناز ورکوم!
- لور؟
جهان- اهوم زما شایسته لور.
- که هلک شو بیا؟
جهان- امم بیا نو خپل بچی ته ناز ورکوم!

- تراوسه خو یو هم نشته د ډاکتری خبره هسی یو توته غوښه ده نو لاس دی لری کوه.
جهان خپل لاس لری کړو او دا ځل یې زه خپل غیږ کې ونیولم او کرار یې وویل: اصلا زوی او لور ایله کوه اوس مهم مور یې ده.
جهان خپل د خبری کولو وروسته په خندا شو چې ما په شرم غوښتل ورځخه لږ لری شم خو هغه اجازه رانکړل او همغسی غیږ کې نیولی د ویده کیدو یې وویل.

د هغه ورځ په سهار جهان خرید ته تللی و او ماته جونید ته یې د اختر کالي اخیستی وه، د ټولو څخه چې راته جالب،خوښ او هم عجیبه احساس مې پیدا کړو د جهان لخوا په اخیستل شوی یو جوړه د ماشومانو کالو کې وو! یو جوړه ګلابی رنګ بیحد کوچنی کالی! د جهان په خبره زما رارروان ماشوم ته!

ټول ورځ مې هغه ماشومانه کالو ته کتل او په شونډو مې مسکا راتلل، د اختر اول ورځ د جهان دوی کور کی د محشر د ورځی پشان وه! ټول کلې سړیان راتل ارباب ته د اختر مبارکی لپاره! کارونه هم بیمده زیات وه چای به مو دم کړی نه وه چې ماشوم به ودریدی چی نور چای هغه خلاص شول! ټول ورځ مې وقت پیدا نکړو چې لاس او مخ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومينځم او د اختر کالي مې واچوم د ماذديگر خوات لږ کور په آرامه شو، د سهار څخه مې جهان هم نه و ليدلی يواځې د اختر مونځ ته چې تلې د کالو ورکولو حال کې مې ليدلی و!

رښتيا که ووايم زړه مې ورڅخه ونيول شو! د هغه خبره زما اول اختر د هغوی کور کې هغه بايد يو اختر مبارکی يو خبره خو راسره کړی وايې؟ خو د سهار چې د کور څخه وتلی و او ماته يې هيس خبر نه و راکړی، خفه او زړه نيولی خپل د کوټې خواته روانه شوم نه مې د اختر کالي واچول او نه مې هم کوم سينګار وکړو خفه او خسته کوټه کې کيناستم! خپل لاسونه ته مې وکتل چې په نکريزو سره وه! دا راته مابنام جهان په زوره سره کړل! دومره ما ويل مه کوه او هغه ويل نه بايد لاسونه دی سره کړی اخير زما لاسونه يې په زوره راته سره کړل البته خپل لاس يې هم په نکريزو شو!

او سومره سهار د جهان د نکريزو په سور لاس باندی ارباب او ورونو يې وخندل او طعنی ورکړل البته جهان د ټولو جواب په کامل آرمتيا کی ورکړو او ويې ويل خپل د شزی لاس مې سور کوی پدی کې د چشي شرم دی؟ خو زه سومره وشرميدم پدی کار د جهان وريندارګيانو او مور ته! په همدی فکرونو کوټه کې ناسته وم چې د کوټې دروازه نلاصه شوه او جهان راداخل شو زما په ليدو چې نه مې کالي اګولی وه او نه مې هم سينګار کړی وو په حيرت يې وويل:

جهان- ته ولی دسی ناسته يې؟
په غوسه مې ورنه مخ وګرځه ويې او ومې ويل: خپل لوفر بازی دی وکړل اوس راغلی؟
جهان په حيرت وويل: زه او لوفر بازی؟
- هو نو د سهار چې د کور ووتی اوس د ماښام په آذان راغلی دا هم ستا په کور کی زما اختر دغه اختر دی ياده وی چې ستا سره يې يوځای تير کړم؟
جهان په خندا زما خواته رانږدی شو او ويې ويل: زما په سر يو قوم قسم اخلې هغه وقت ته ماته لوفر وايې؟ هی هی د رښتيا هم چې پر شزی باندی د ميره قدر هيس کله نه معلوميژی.!

- که لوفر دی نه کول نو څه د اختر په اول ورځ خپل د خسر کور ته تللی وی؟
جهان په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: ته د کوم خوا خبره سوی چې زه د خسر کور ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی وم؟
د جهان پدې خبره مې ورروکتل نه پوهیږم ولې خو سترګو کې مې اوښکې راټولې شول چې جهان په تلوار وویل: ای ای و نه ژاړی زه یو دانه خسر لرم او د هغه پسې تللې وم کابل ته!

په حیرت مې ورروکتل: چیرته؟
جهان زما څنګ ته کیناستې او زما د لاس په نیولو یې وویل: هغه ډاکټری ویل ته ډیر کمزوری یې او نه باید سترې سې نو ما ځان سره ویل چې د دی دنیا سر څخه تا ویسم کابل ته و لاکه خدای نکرده نه ته پاتې سی نه کوچنی! نو زه ولاړم معلم صیب او ستا مور مې راوړل!
په حیرت مې وویل: ادی او بابا راغلل؟
جهان- هو.

- رشتیا وایې؟
جهان- ما تراوسه تاته درواغ ویلی؟
بغیر لدی چې د جهان خبری ته توجه وکړم په تلوار لځایه پاسیدم چې جهان وویل: ای په کراره سوک دسی نه ولاړیژی.
بیا می هم کوم توجه ورته ونکړل او غوښتل مې لاړشم وګورم چی جهان ربنتیا وایې او ادی او بابا یې راوړی کنه؟ خو جهان پرینخودم او ویل اول کالی بدل کړه لږ سینګار وکړه هسی نه پلار دی ما را ونیسی چې زما پر لور ظلم کوی؟!

دومره ډیر یې وویل چې مجبور په تلوار مې کالی بدل کړل او نه پوهیږم سر کم مې سینګار وکړو او د کوټی دروازی خواته په پرواز شوم، د زینو څخه د راښکته کیدلو وقت باندی د جهان زاره وچودل هی ویل په کراره په کراره خو ما هیس توجه نکول دهلیز ته چې ورسیدم د ادی او بابا غږ مې د جهان د مور د کوټې څخه وآورید په تلوار مې دروازه خلاص کړه، فکر مې کو کلونه، کلونه کیږی چې ادی او بابا مې ندی لیدلی!

نه مې د جهان مور ته نه ارباب ته او نه مې هم په کوټه کی موجود کسانو هیچا ته فکر ونکړو او خپل ځان مې د ادی غیږ کې واچو! ادی مې کلکه نیولې وه او اوښکې او سلګی وه زړه تنګون وو چې د ساندو او ژړا په شکل وریدل، د ادی د غیږ څخه جلا شوم او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل د بابا امن غیرِه او مردانه لاسونه وه چې زه یې خپل په حصار کې ونیولم زما د ډیر ژړا څخه د جهان طاقت تمام شو او ویې ویل: بس دی مه ژاړه.

د هغه په خبره بابا زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او په خندا یې وویل: بس دی مه ژاړه کنه دا خاوند دی مورږ بیرته کور ته استوی.
جهان- استغفرالله خدای دی نکوی .... یا ه .. هغه د دی دپاره شه نده دونی ژړا...!
په شرم مې سترګی ښکته واچول د ادی او د بابا د خبرو څخه معلومیدل چې جهان دی هغوی ته ټول حال ویلی وی؟

د ادی څنګ ته ناسته وم دومره مې ځان د هغی شاته پټ کړی و چې د ارباب او د جهان د ورونو نظر راباندی ونه لړیږی ټول یوه کوټه کی ناست وو! ارباب او بابا په خبرو کې ګرم راغلی وه جهان هم د جهانګیر سره خبری کول او تندی تروش وو! د جهان وریندارګیانی کوټې ته رانغلل ځکه د بابا څخه یې مخ نیوی!

د نیم ساعت کیناستلو وروسته ادی په موټر کې سټریا بهانه کړل او زما سره د کوټې راوتلل، خپل کوټی ته مې ویوړل زما کوټه او شیان ادی نه وه لیدلی! ادی په ځیر ځیر زما کوټه چک کول د کوټې وروسته زما نمبر و زه یې د لاس څخه ونیولم او مخامخ راته کیناستل مخامخ د ادی نظر ته می نشو کتلی او شرمیدلم چې ادی خپل لاس زما په سر تیر کړو او کرار یې وویل: خدای دی ما ستا څخه قربان کړی.

په تلوار مې وویل: خدای دی نکوی.
ادی- جهان زوی چې راته وویل کوچنی لری باور مې نکیدی! تراوسه فکر کوم هسی یو خبره وه؟
په شرم مې سر لاندی واچوی چې ادی غیږ کې ونیولم او د جهان د مور پشان دعاګانی شروع کړل ادی او بابا یو هفته کامل زما سره پاتی شول، او هغه یو هفته زما د ژوند بهترینه یو هفته وه! ادی نه تلل خو د آسما په زیات تینګار او ګیلو چې ویل یې زه مو پریخودم هغه لور لپاره مو کندهار ته ولاړی! ادی مجبوره شوه لاړه شي.

د ادی او بابا د تلو وقت کې به زه خپل د ژړا او بد حال او د جهان غوسه به یاده نکړم، هغه ورځ د جهان په خبرو د هغه ټول وریندارګیانی پوه شول چې زه ماشوم لرم؟! د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه مې خلاصه کړل او جهان مې د الماری ښنګ ته د حساب کتاب حال کې ولید! زما پر لیدو یې خپل د کار وبار نوټونه او حسابونه را ټول کړل او خپل څنګ ته یې اشاره وکړل، د اوبو جګ مې کیخود او د جهان څنګ ته کیناستلم چې هغه هم خپل غیږ خواته کش کړم او په ګیله مند انداز یې وویل:

جهان- ډیره بی وفا یې.
- ولی؟
جهان- یو هفته!
خندا مې راغله پوه شوم چې مطلب یې څه و!؟ یو هفته چې ادی او بابا دلته وه ما کامل خپل بیستره او شیان ټول کړی وه او د ادی سره د بام په سر ویده کیدلم او جهان یو هفته کامل دلته کوټه کی وو!
زما په خندا جهان کرار وویل: خانده خانده مشکل نسته، زما نمبر به هم راسی.
- وای ما څه کړی؟

جهان- چشی دی کړی؟
- خود نو څه می کړی؟
جهان زما مخ خپل خواته وګرځه و او په همغه کرار انداز یې وویل: منم چې مور او پلار دی وه اول وار د واده نه بعد زموږ کورته راغلی وه! خو دا معنا نه درلودل چې ته دی 24 ساعت ورسره اوسیږی... که نور نه وو ماشام خوب وخت کی خو راتلی سوی!
- هغه ادی ن ....
جهان زما خبره پری کړل او په خندا یې وویل: اهاا دورواغ به نه وایې! ځکه خپل مې ستا او ستا د مور ژغ واوریدی چې هغی ویل ولاړسه خپل کوټې کی د میره سره دی بیده سه او تا ویل میره ایله کوه ....

د شرم څخه مې سر ښکته واچوی، چې جهان په همغه لهجه وویل: شه نو شه میره ایله کوه!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان- امممم تا دسی نه ویل شه ..
خاموش شوم چې جهان وویل: ستا د دی خبری په ضد بو هیڅری چشی کوم؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د شیطنت خپل وریځې پورته واچول او ویې ویل: ځم ایران ته یو دوه کاله دسی یواځی پاتی سی بیا زما په قدر پوهیژی بیا هغه وخت ګورم وایې میره ایله کوه یا نه؟

د جهان په خبره ما په لوړ غږ وخندل او ومې ویل: چیرته ځی؟
جهان هم زما په خندا وخندل او ویې ویل: ایران ته مسافر کیژم ستا د لاسه.
په شیطنت مې وویل: چیرته؟؟؟
زما په شوخ لهجه د جهان په خوله مسکا راغله او ویې ویل: ایـــــران ته.
په شیطنت مې وویل: کله ځی؟
جهان- چیری؟
په شیطنت مې وویل: وی خو ته وایې ځم ایران ته وایم کله ځې چی کالی دی درته سم کړم د سفر بکس دی درته جوړ کړم؟

زما په خبری جهان خپل وریځی د حیرت پورته کړل او ویې ویل: یعنی د رشتیا دونی زړه دی غواړی زه ولاړسم درنه؟
د هغه د غیږ څخه مې ځان جلا کړو او د ځایونو اچولو وقت کې می په شیطنت وویل: ما خو څه ندی ویلی! ته وایې روان یم ما هم ویل پخیر ...(په زوره مې ځان کلک کړی و چې له خندا شنه نشم، جهان په یو نامیده نظر نالی زما د لاس واخیستل او د هوار کولو حال کې ماته یو قهرناکه نظر واچوی او ویې ویل:

جهان- هی خدایه یو دغه پاتی و د یو کوچنی(ماته یې اشاره وکړل) د لاس د توکو سم! د دی لځایه چې ووایه مه ځه زړه می درپسی تنګ کیژی وایې کوم کالی درته بکس کې ویژدم!
په هوار شوی نالی څملیدم او خپل مخ مې د هغه څخه وګرځه ویې، د هغه نامیده او حیرت ناکه څهری ته مې چی کتل خندا مې راتلل نو ځکه مې مخ ورنه وګرځه ویې چې جهان زما د غوږ اندې ته وویل: فکر د دی زما حق خوری!

ـ د څه حق دی؟
جهان- یو هفته خو د غلطی څخه لا زما خواته رانغلی اوسم چی راغلی ما ته دی شا ګرځه ولی؟!
بغیر لدی چې مخ ور وګرځه وم په شیطان لهجه مې وویل: کوم خاوند چی خپل حامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

داره ښځه د پلار په کور پریږدی او خپل د لوفری لپاره ایران ته ځی داسی خاوند هیس حق نلری تمام.
جهان په خندا زه خپل خواته کش کړم او ویې ویل: هیس حق نلری؟ تمام؟ هاا؟
په همغه شیطنت مې وویل: هو تمام زما او ستا نور کچی(خپل د لاس کوچنی گوته مې جهان ته د کچی مطلب قهر په معنا ونیول چې هغه هم ناځوانی ونکړل او زما گوته یې په غاښ کړل او په خندا یې وویل:

جهان- ته دوه ولیشتی(مطلب ټیټ قد) زما سره کچی کوی؟
- اول خو دوه ولیښته نه زما قد 166 دی دویم هو کچی.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: څو ... څو .. قد دی سونی دی 66؟
په غوسه مې وویل: 166!
جهان په خندا وویل: هغه سل تا ورپسی کړی کنه ته 66 ته یې.
- خپل به 66 ته یې زه ډیره هم لوړ قدی یم.
جهان په خندا وویل: هو هو ته چنارگله یی.

په گواښ لرونکی انداز مې ورته وویل: کوم شک لری؟
جهان په همغه خندا وویل: یا ... یا زما دی توبه وی ته وه وایه 180 قد لرم زه هم وایم په سترگو.
- سترگی دی بی بلا.
جهان- جـــار ناز ورکول دی هم زده دی خو نه وایی؟!
په شرم مې خپل نظر ورخخه ونیو چې جهان خپل غیږ خواته ونیولم او په کراره یې وویل: رشتیا ووایه ایران ته ولاړسم خفه کیږی راپسی؟؟

یو دقه مې فکر وکړو چې د جهان څخه لری ژوند کول څنگه دی! او همغه یو دقه فکر زما و جود له ویری و لړزه وی، په کراره می وویل: که ته ایران ته ولاړسی زه هم ځم د بابا کورته.
جهان- ولی؟
- نو ستا څخه بغیر زه دلته څه وکړم؟ ستا کورته زه ستا په نوم راغلی یم ستا په شتون دلته یم که ته یو ورځ ونه اوسیږی زه هم ځم لدی ځای څخه.
جهان- اممم دغسی تیوکی مې کول ما خو خپل ځان په غاړه کی ندی ولیدلی هلته ولاړسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوه ورځو کی سکته کوم.

په خندا می وويل: خدای دی نکوی ولی؟
جهان- يعنی دونی ستا ښځه لری هر دقه به فکر کوم دا چشی کوی؟ بوډی خوړلی؟ ستړی سوی خو نده؟ درد خو نلری؟ او خلاصه چې د هغه خو چې ترڅو راځم ستا د لاسه به بوډا یم!
په خندا او شیطنت می وويل: وی خپل بوډا توب پر ما مه اچوه د اول ښځه بوډا وی!!
جهان په خندا خپل د ګیری او سر څو سپین ویښتیانو ته اشاره وکړل او ویې ویل: بارو وکه د واده مخکی په شمار باندی دری ویشتیان می د ژیری سپین وه څلور هم د سر! اوس وګوره (د هغه په خبره ما هم په خندا د هغه د ګیری او و ویښتیانو سپین شوی ویښتیان شمارل شروع کړو هغه هم په خندا راکتل.

- دا يې هم 13.14.14.15.16.17...
زه لا د ویښتیانو د شمارلو حال کی وم چې جهان وويل: وه سم يې شمار کړه چی تول ستا د لاسه دسی سوی.
- ځان په ما باندی مه تاوان کوه د اول ښځه هم دست دوم ویی!
(دا خبره می د خولی ښځه بی ارادی ووتل او ژر می خپل به خوله لاس کیخود چې جهان د خندا او حیرت ښځه په لوړ غږ وويل: چشــــی زه دست دوم مال یم؟ زه تا ته چنايې کم کیفیت مال شکارم؟

په تلوار مې وويل: یا .. یا ما دسی مطلب نه وو.
جهان- شه نو شه زه اوس دست دويم مال سوم ..!
- نه ما دسی نه ويل.
جهان په شیطنت وويل: دست دوم مال ډير کم کیفیت وی نازولی او دومره کار نکوی (جهان خپل د خبری سره سم زما نس ته اشاره وکړل چې د شرم ښځه می مخ تک سور شو او په غوسه مي ورته وويل: ډير بی ادب یي.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: وی خو رشتیا وایم.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم میاشت مې تازه شروع شوی وه خو زما نس د عادی حالت څخه بیحده غټ معلومید! ما فکر کو چی د جهان د ډیر توجه څخه چی هی هر خوراک راکوی دسی چاغ شوی یم! خو د جهان مور ویل لاړشی ډاکتر ته اخیر جهان هم په تشویش شو او ډاکتر ته یې ویوړم! او ډاکتری یو داسی خبر راکړو چی هم خوشحاله شوم او هم و ویریدم! زه جمل حامله وم! (دوه ماشوم) د دی خبر په آوریدو ټول کور او کلې کی بد حال جوړ شو جهان خو د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی، خو د جهان مور ماته په تشویش وه ویل یې اول واری ماشوم زیات سخت وی او هغه که جوړه یې وی بیخی زیات.

په هغه ورځ چی جهان خبر شو زه جوړه ماشومان لرم خیرات یې وکړو ارباب هم مولا پسی نفر استولی و ترخو ماته د نظر تعویذ ولیکی! د دوی په ټول کور کی تراوسه هیچا جوړه ماشوم نه وه په نس شوی؟ خو ما د مور لخوا د جوړه یې ماشومانو شانس درلود ځکه زما مور څو ځله جوړه یې هلکان یې پیدا شوی وه خو مړه! دغه خبری زه ډاره ولم

چی هسی نه د ادی چل پر ما وشی؟ ادی چی هم خبره شوه نو زیات په تشویش شوه خو ماته یې دلداری راکول چې خدای به خیر کړی.

ډاکتری زما د وضعیت چک کولو لپاره هر یو میاشت وروسته غوښتم او دری متره د نصیحتونو او خوراکونو لیست یې لیکی جهان هم بغیر د یو زری اشتباه او غلطی څخه ټول هغه شیان اخیستل او په ناز، جان، قربان یا حتا کله ناکله په ګواښ او قهر راباندی ټول هغه شیان خوړل! د ګل بی بی خبره سم راڅخه فارمی چرګه جوړه شوی وو! د جهان هغه دومره لوی اربابی کور کی ما نه لاس تور شی ته وهی نه سپین د سهار څخه به چی لګیا شوم تنها کار می خوراک خوب، خوراک خوب بس نور هیس کار می نه درلود،

په اوه ام میاشت د ګرځیدو نه وم وزن می چې چک کړو زه چی په زوره د 50 کیلو راتلم اوس د 88 کیلو وم! ډاکتری ویلی وه چی لږ لږ دی وګرځم او ډیر استراحت هم ښه ندی! خو د اوه میاشتو مفته خوړلو وروسته ما د دوه قدم وهلو طاقت نه درلود جهان به دلاس څخه ونیولم او په سل جبر،منت او سنت د حویلی د دی سر څخه تر هغه بل سر به ولاړم البته هغه هم د جهان خبره کاش ستا تګ وایې! ځان به مې په هغه اچولی وو هغه به ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې کش کولم.

د ډاکټرې په خبره چې ويلې وه په زينو مه پورته کيږه ښه ندی درته، جهان لاندی کوټې ته شيان راوړی وه، د ارباب د کوټې ځنګ کوټه زموږ ووا داسې بد موقعيت يې وو هر دقه که به د ارباب د مخ څخه تيريدم داسې شرميدم جهان ته مې څو ځله وويل خو هغه ويل د ماشوم تر پيدا کيدو مجبور لاندی کوټه کې واوسيږو ځکه زينو باندی پورته کيدل تاته ښه ندی! ما چی هم وليدو بله چاره نشته مجبور يا د کوټې څخه نه وتلم زياد يا هم که بهر تلم اول مې شاوخوا کتل چې ارباب خو نشته! بيا د کوټې څخه بهر کيدلم.

نيمه شپه وه جهان په آرامه خوب ويده وو، خو ما ته خوب نه راتلو! پدی کور کی نه تلويزيون وو نه مې موبايل درلود نه هيس کوم بل شی! درسته ورځ يا می د جهان د الماری د اسلامی بخش کتابونه ويل يا هم همغه يو دانه د رحمان بابا ديوان اشعار مې مطالعه کول! زړه مې بيحده تنګ وو مخ مې د جهان خواته راوګرځه ويې غوښتل مې راويښ يې کړم! خو زړه مې ونشو درسته ورځ ستړی وو يو ماښام بيکاره شو هغه هم اوس زه يې خوب ته پرينږدم ظلم دی!

بغير لدی چې جهان راويښ کړم په سل مشکل باندی لځايه پاسيدم خپل ټکری مې په سر کړو زړه مې غوښت لږ حويلی کې قدم ووهم! کرار کرار له کوټې څخه ووتلم ټول کور کې يو درنه خاموشی خپره وه، شايد دشپې دوه دری بجو خوا وه په مشکل مې خپل څپلی په پښو کړل پښی مې پړسيدلی وه! او په زحمت باندی څپلو کې ځای کيدل! د دهليز د دروازی خواته روانه وم يو لاس باندی مې خپل ملا نيولی وه بل مې هم په نس ايخودلی وو بيخی سمه نشوم تللی! د دهليز دروازی ته رسيدلی نه وم چې د ارباب غږ مې د شالخوا وآوريدی!

په ويری او وحشت باندی شاته راوګرځيدم چې ارباب خپل د کوټې د دراوزی څخه زما خواته رانږدی شو زما په ليدو يې کرار وويل: و خو مې نه بيره ولې؟
- ن .... نه ..
ارباب- زه شه دی ... چيری تللی؟
نه پوهيدم څه جواب ورکړم؟ مجبور په شرم مې ورته وويل: هغه لږ زړه مې تنګ و غوښتل مې حويلی کې لږ وګرځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب- درد لری؟
د شرم څخه مي خپل شونډه وچيچل د کوټې څخه په راوتلو پښيمانه شوم، په ښکته سر مي د نه پشان جواب ورکړو چې ارباب کرار وويل:

ارباب- پدی نیمه شپه یو درنې(حامله داره) ښزی ته شه ندی په دی تور تیاری کې وګرځې هلته به دی خدای نکړده د پیشو د بچې میاو آوریدلی وی او د ویری به دی کوچنیان نقصان کړی وی؟

په حیرت مې ورروکتل چې هغه زما د کوټې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: که بیخی خوب نه درځی جهان راویش که د هغه سره ولاړسه.
ارباب دا خبره وکړل او خپل د کوټی خواته بیرته روان شو، رښتیا وایې زه هسی خپل دومره ډارنه شې یم د ارباب خبره د پیشو په میاو دری منه لځایه خیز وهم اوس دومره شجاعت ما د کوم کړو چې د ارباب د کور پدی دومره غټ حویلی کې یواځی قدم ووهم هغه هم دشپی په دری بجو؟

خپل کار ته حیرانه شوم څپلی مي د پښو وباسل او د کوټی خواته روانه کیدم چې جهان مې ورختا ولید چې د کوټی څخه راووت، زما په لیدو خو ثانی راوکتل لکه چې یو څه زړه یې ډاډمن شو په همغه ګنګس انداز له خوبه رامخکی شو او ویې ویل: چیری تللی وی؟
- خوب مې نه راتلو غوښتل مې قدم ووهم...

جهان- پدی نیمه شپه؟
- هوم.
جهان- زه به دی راویش کړی وایې.
- هوم خو ستړی وی زړه مې ونسو.
جهان خپلو ویښتیانو کې لاس تیر کړو او ویې ویل: زه راځه اوس خو راویش سوم.
- نه اوس مې نور زړه نغواړی هسی تکه توره شپه هم ده.
بیرته کوټې خواته روان شو، جهان خپل ځای کې څملیدی او زما به لیدو یې وویل: سبا زم درته یو دانه موبایل اخلم هم به دی سات ورسره تیر سی او هم کله چې نه یم کولی سم خبر دی واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوم په ويلو مې جواب ورکړو چې جهان کرار وويل: درد لری؟
- نه
جهان- بيا ولی دسی خفه او نا آرامه يې؟
- نه پوهيږم فکر کوم زړه مې يو چا خپل موټ کې نيولی او نفس مې را قيد کوی.
جهان زه خپل غيږ ته نږدی کړم داسی چې زه په تکليف نشم او کرار يې زما د غوږ څنګ ته خپل په هغه ښايسته غږ د قرآن ويل شروع کړل! دومره ښايسته يې تلاوت کوی چې زه ما ورته بی اختياره غوږ نيولی و، هر حرف هر لفظ هر آيت هر زبر هر زير يې داسی ښايسته قرات کو چې زما نفس تنګی لمينځه ويوړل،

همغسی خاموش د جهان تلاوت ته مې غوږ نيولی وو، چې خوب وړی وم، سهار کار ته د تلو مخکی جهان زه راويښه کړم، يو کتاب نصيحت او وصيت يې راته وکړو، بيا پداسی حال کې چې زما لاس کې روپې کيخودل زما تندی ښکل کړو، او خپل د کار خواته روان شو! ما هم کمپل راکش کړو او تر غرمی مې ورته خوبونه وکړل، د غرمی د آذان کولو مخکې روقيه په زر چل او فريب ولاړه کړم ترڅو يو شی وخورم، د ماشومانو پشان اخلاق مې پيدا کړی وه ترڅو چې جهان يا يو چا راته ويلی نه وايې او ډوډی راته راوړی نه وايې ما هم هيس نه خوړل!

د ډوډی خوړلو وروسته بيا مې سترګی د خوب څخه نه خلاصيدی روانه شوم چې کوټی کی ويده شم چې ناساپه مې د حويلی څخه د جونيد د ژړا غږ وآوريدی؟! په تلوار د حويلی خواته روانه شوم کله چې ورسيدم نو جونيد او بشير د جهان مشر وراره چې فاطمه يې ورته کړی وه د جنګ په حال کې وليد؟ بشير جونيد د لغتو لاندی نيولی وو د هغه پدی کار په يو تلوار د څو دانو مخکی زينو څخه ښکته شوم داسی چې خپل وضعيت مې يودم لياده وتي و، هغوی ته په رسيدو بشير مې د اوږی څخه کش کړو او د جونيد څخه مې لری کړو، زموږ په غال ماغال د جهان ورينداړګيانی هم بيرون راوتلل

په تلوار مې جونيد له ځمکی څخه را پورته کړو او په ورختای مې وروکتل چې وګورم کوم ځای خو يې ندی خوږ شوی! کله چې ډاډمن شوم ښه دی نو خوله مې په بشير خلاصه کړه او ومې ويل: ته نه شرميږی غټ هلک يې ماشومان سره جنګ کوی او وهې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشیر- ته زموږ په جنګ کې کار مه لره د کاکا شزی دا زه نن انسان کوم.
بشیر دا خبره وکړل او غوښتل یې بیا د جونید خواته راشي چې ما جونید خپل شاته کړو او بشیر ته مې وویل: څه یې کړی چې ته یې غواړی انسان کړی؟
بشیر- بس یو شي کړی.
د جونید خواته می مخ را وګرځه و او پوښتنه مې ورڅخه ورکړل:ګ په څه باندی مو جنګ دی؟
جونید په ډار شوی انداز راوکتل او ویې ویل: ما ورته پخدای که چشي ویلی وی یواځی مې وویل فاطمه خاله هم انار خوش دی ...
بشیر- درته مې ونه ویل نوم یې مه اخله...
بشیر دا خبره وکړه او بیا د جونید خواته په راټګ شو چې ما په زوره ونیو او ومې ویل: څه خبره ده اوس په دی نوم اخیستو څه کیږی؟

بشیر د قهر او غضب څخه تک سور شو او ویې ویل: زما د شزی نوم یې د دوکان مخکی د سل سړیانو مخ کې واخیست ...(د بشیر په خبره د حیرت او تعجب څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه! یا الله دا څه وایې په ځیر ځیر می بشیر ته وکتل قد او قواره یې لږ غټه وه خو د عمر څخه تازه 14 کالو ماشوم وو! خدایه دغه هم په ښځی پو هیږی! نه پوهیدم د حیرت څخه وخاندم که د داسی ماشوم په حال و ژاړم! جونید ته مې وکتل او ومې ویل:

- که د بشیر بد راځی نو ته یې هم د ښځی نوم مه اخله بده ده.
جونید- خو هغه زما فاطمه خالـ..(جونید لا خبره نه وه پوره کړی چې بشیر ور حمله کړه او کنځل یې شروع کړل، غوښتل مې بشیر ونیسم چې د هغه بوکس زما په خیټه ولګیدی او د درد څخه مې اخ پورته شو .... زموږ په شور ما شور د کرر خلګ هم راووتلل زما به لیدو د جهان د مشر وریندارۍ غږ پورته شو..

وریندار- وی خدای دی ځواني مرګ که بشیره خپل د کاکا شزه دی خوږ کړل ..
د ډیر درد په ځان نه یم پوهیدلی او همدلته ځای پر ځای کیناستم لاس مې خپل په نس نیولی وو او د درد څخه همدلته په ځمکی ځان مې راټول کړی وو، د ډیر درد څخه مې نفس نشو اخیستی، غوږونه مې بنګ غږ کو او هیس آواز سم نه راتلو خو دومره پوه شوم چې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غښتلی مردانه لاسونو لځایه پورته کړم زما په نظر ارباب وو! ځکه هغه وخت کور کی د هغه څخه بغیر بل هیس سوک نه وه، سترکی مې د درد څخه پټې وه..

د ډیر دردہ مې خولـه په مخ روان وه، فکر مې کو په نس کې می سوک چاقو ګان وهی دسی درد مې درلود، همغه حال کې می د ارباب د زور څخه حیرت وکړو! د 70/65 کالو بوډا سړی وو خو زه یې داسی جست له ځمکی پورته کړم او دهلیز ته یې ویوړم چې خپل هک حیرانه شوم! د جهان مور په ورختای زما سر خپل غیږ کې ونیو او روقیه ته یې چغی کړل: جر کوه یو پیاله وبه ورته راوړه.
روقیه په تلوار د آشپزخانی خانی خواته لاړه.

ارباب په غوسه وویل: دا کم د بی پدر اولاد وار وکی وربادی؟

ګل بی بی پداسی حال کې چې زما لاسونه یې نیولی وه او په ورختا یې چاپی کول ویې ویل: د جونید او بشیر جنګ و موژ فکر کوی سات تیره وی دواړه خو ناسابه بشیر وار وکی ...
ارباب د غوسی څخه تک سور شو او څو کنځل یې بشیر ته چې زما په نظر د ویری څخه تختیدلی و ور واچول او بیایی ماته وویل: ناوی شه یی؟

ما غړونه ټول آوریدل خو د درد څخه مې یو لفظ د خولی نه وت! اوبه راغله د جهان مور لږ زما به مخ واچول او یو څو غړپ یې خولی ته راکړل، خو ما تراوسه همغسی درد درلود او غوځیدی نشوم! ارباب چې ولید زما حال بیحده خراب دی په تلوار یې وویل: زه موتر باسم د باندی حجاب مجاب واغوندی وربادی یو وار ډاکتر ته یې ویسو.

تر موټر او ډاکتره چې رسیدم ما فکر کو د پینو څخه مې نفس ځی، زما د خراب حال په لیدو د جهان مور چې موټر کې زما سره ناسته وه او زما سر یې غیږ کې نیولی وو ژړا ته شروع ورکړل، چې د ارباب ورختا او غوسه ناکه غږ مې لږ لږ آوریدی لکه چې جهان ته یې زنګ وهلی و او ورته ویلی وه د شفخانی خواته راشی، لاس مې خپل په نس کیخودلی و او یو دعا! یو لفظ خپل د ژوند او خپل د صحت څخه مې مخکې د خدای وغوښتل" یا الله ته زما ماشومان وساته راته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(یو کال وروسته)

- جونید ....
زه چغی وهم او جونید په خندا زانګو ټیل وهي، بی حوصله زانګو کلکه نیسم او وایم: مه کوه راویښ کوی بیا ولاکه یې تر ماښام ویده کړی.
جونید په تروش تندی وایې: دا دری ساعت کیږی بیده دی بس دی نو...

غوارم جونید د زانګو د څنګ څخه پورته کړم چې اول د مدثر بیا د مزمل دواړو د ژړا غږ یو ځای پورته کیږی، ورختا کیږم او زانګو په کلک زنګوم خو نه لکه چې د جونید خبرو کار وکړو داوړه یې راویښ کړل، مجبور مدثر د جونید غیږ کې ورکوم او مزمل راخلم ترڅو شیدی ورکړم، جونید په خوشحالی د مدثر سره خبری شروع کوی او سات تیره وی، او زه هغوی ته په کتلو مزمل ته شیدی ورکوم ..

جونید مدثر داسی نیولی غیږ کې لکه چې یو قیمتی شئ وی او هسی نه ورنه مات شي! د هغه دومره وسواس او احتیاط ته مې خندا راځی، ساعت ته ګورم 1:30 دقی دی نیم ساعت پاتی چې جهان د کار څخه راشی نن پنجشنبه ده او موږ نن ماښام روان و کلې ته، خو ما تراوسه د سهار د سبا ناری لوښی لا ندی مینځلی! کالی مې هم ندی اتو کړی، کور هم بی نظمه دی! دا ځل مزمل جونید ته ورکوم او مدثر راخلم هغه ته د شیدو ورکولو حال کې نه پوهیږم سترګی مې د خوب څخه درنې کیږی...

نه پوهیږم څومره وقت به تیر شوی وو چې خوځیږم او د یو نازک شې احساس خپل پر اوږو باندی کوم د خوب څخه نیولی سترګی مې لږ خلاص وم، درنه خاموشی ټول کور نیولی همغه کور چې جهان یې ماته قول راکړی و، شاوخوا ګورم او ناساپه مې سترګی په ساعت لږیږی د ماذدیګر 4 بجی؟ په حیرت او وحشت لځایه مې پاسیږم. مدثر چیرته دی؟ مزمل چیرته دی؟ جونید؟ په تلوار غواړم د کوټی څخه د باندی لاړشم چې کرار پسپسک غږ د دهلیز څخه آورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جونید غږ دی چی وایې: بابا شور یې وخوړو..!
جهان- د شیدو توشک یې خولی ته ونیسه چې راویش نسی.
کرار د کوټي دروازه خلاصه وم او څلور سره په دهلیز کې یوځای مې تر سترګو کیږی؟
جهان مدثر غیږ کې نیولی او جونید هم مزمل خولې ته د شیدو توشک نیولی او کرار یې زنګه وو!

په خوله مې مسکا راځی د مخامخ صحنې په لیدو د کوټی دروازی ته تکیه وهم او دهغوی په ننداره درېږم دا صحنه دا ځای دا موقعیت خپل حافظه کې ساتم زما دری قد او نیم قد ماشومان او خاوند مې... جهان هغوی کرار کړی وه ترڅو زه ویده شم مسکا مې په خوله راغله سومره بدبختیانو وروسته خدای دا خوشبختی راکړل؟ نه پوهیږم د نیلوفر خبره غمونه چی تیر شی بیا د انسان یاد کې دومره نه راځی شکر چې هغه ورځ خدای زما ماشومان وساتل.

کله چې شفخانی ته رسیدلی وو زه د ډیر درد څخه بی هوښه شوی وم، ډاکترانو زما په لیدو ویلی وه چې ماشومانو ته اکسیجن نه رسیږی او مجبور عملیات وکړو ترڅو ماشومانو بهر کړو، د اوه میاشتو دواړه ماشومان یې زما د نس څخه د چاقوګانو او قیچیانو په زور بهر کړل او بښینه کې واچول، د دی لځایه چې زما غیږ کې راکړی دری میاشتی ماشومان د سیروم او دوا ګانو په زور دی دنیا کې ټینګ کړل، د دعاګانو برکت و د جهان د خیراتونو برکت و چې دواړه ژوندی پاتی شول، همدا چې د بښینی څخه مو بهر کړل جهان کابل کې کور ونیو او مستقیم راغلو ښار ته.

په همغه مسکا مې خپل دا نوی تازه جوړ شوی کورنی ته کتل چې د جهان موبایل ته زنګ راغلو جهان ورختا کیږی زر خپل د موبایل پسی ګرځی ترڅو غږ یې ورڅخه کرار کړی او ماشومان راوېښ نشی، جونید هم په تلوار د جهان د موبایل پسی ګرځی چې زه په خندا وایم: جهان موبایل دی شاته دی.

دواړه په تلوار زما خواته راګوی جهان په خوله مسکا راځی خو جونید وایې: ژر آواز بند که کنی دا دواړه بیا را ولاړیږی.
جهان په خندا موبایل خپل غوږ ته نیس او وایې: سیسسس بابا دی.
ټول خاموشه کیږو او جهان موبایل ته جواب ورکوی: سلام علیکم بابا .... شه یاست ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ... هو درځو ... بس دا اوس لخیره حرکت کو ... ادی چشی غواړی؟ ... نور چشی کم دی واخلو؟ .... هو .. هو دلی ده .. یو دقه ورته وایه صبر ....

جهان موبایل زما خواته نیسی او د سر په اشاره وايي چې ادی ده! تکیه د دروازی د لرګی څخه اخلم موبایل د جهان د لاس څخه اخلم او همغه حالت کې د جهان تندی ښکل کوم او کرار وایم: سومره خوند یې وکړو!
جهان په خندا راګوری چې زه موبایل خپل د غوږ ښځک ته نیسم او د جهان د مور غږ آورم چې وايي: وی تاسو خو لژ جر راسی دا ټول کارونه زما تر غاړی مو کړل ..

د خبرو وقت کې د آشپزخانی خواته روانیږم آشپزخانه پاکه ده د سهار لوښی مینځل شوی، کور د مخکی پشان بی نظم ندی، اتو شوی کالی مخامخ اچول شوی وه! د هغه حال په لیدو که ووایم زه هره ورځ د پرون ورځی څخه زیات په جهان مئین کیږم دروغ به نه وی دا لفظ. د جهان د مور غږ آورم چی وايي: الو زما ژغ درځی؟

بی فکر وایم: هو هو آورم.
جهان مور- جر کوی ترځو چی هوا تیاره سوی نده حرکت وکی، په لاره کې روقیه ته یو جوړه خپل په خوشه کالی واخله دا نور یې ندی خوش سوی شوندان یې بوک نیولی مروره ده.
- صحیح دی په سترګو کوم رنګ کې واخلم؟
جهان مور- هر رنګ وی مشکل نسته تنها یو جوړه ورته واخله.
- سمده .
جهان مور- شه نو پخیر راسی خدای پامان.
- خدای پامان.

موبایل قطع کوم او غواړم د آشپزخانی څخه بهر شم چې د جهان دواړه لاسونه زما د ملا څخه را تاو کیږی او ما خپل غیږ کې نیسی او کرار وايي: شه بیده سوی؟
په ناز او شیطنت وایم: ستا اولادنه مګه ما خوب ته پریږدی؟
جهان زما د سر وینتیان ښکل کوی او وايي: سهار تا خوب ته نه پریژدی او د شپی ما خپل کار ته. (د جهان په شیطان لهجه د شرم څخه تکه سره کیږم او په خندا وایم: بی شرم.... راځه چې شیان سم کړو ناوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خوله زما په مغزی ایږدی او کلک غچ ورڅخه اخلی چې زه یې په ورختای لځان څخه جلا کوم او وایم: ته او خدای .... پدی ګرمی کې زه نشم کولی هر دقه خپل مغزی پټ کړم خلک به څه وایې؟

جهان په خندا او شیطنت وایي:په خلکو باندی زما د شزی د مغزی څه؟؟
په دروغجنه غوسه وایم: یو څه لږ حیا وکړه د دری ماشومانو پلار یې بوډا سړی یې دا کارونه نور درسره خوند نکوی..

جهان په خندا وایې: یوه بله خبره دی وکړه باره زه ضمانت نه درکوم، هرکار چی وسو خپل د سترګو یې وګوره.

که ووایم د ګوابښ څخه یې و ډاره شوم بده خبره ده؟ په کراره او نرم لهجه مې لځان څخه لری کړو او د ماشومانو ښنک ته مې واستوی، کلې ته د تلو هیس حوصله او عصاب مې نه وه خو مجبوری وه د روقیه او د جمشید واده و تللی نه وایې د جهان مور او ارباب خفه کیدل...

ځان جوړه وم په ماشومانو هم کالي اغوندم، مدثر ته پیمپر وهم جونید ناری وهل چې بوټان یې چیرته دی؟ مزمل هم کرار کرار چونګ،چونګ وو ژړل یې د جهان غږ هم پورته شوی و چې ویل یې زما د کالو واسکټ چیرته دی؟ او زه لکه د یو کور میرمن، د ماشومانو مور، د یو کامل ښځې پشان مې مدثر او مزمل غیږ کې نیولی وه جونید ته مې د هغه د بوټان آدرس ورکو او کوټه کې جهان ته چې الماری کې خپل د واسکټ پسی لګیا وو وویل: هغه تور واسکټ واچوه د دی سپین جوړه کالو سره سم خوند کوی...

جهان زما خواته راګرځی او ما هغه حال کې په لیدو په مسکا او خندا وایې:

ستا دسترګو وکتو ته مې زړه کیږي
ځان مې وینم ولیدو ته مې زړه کیږي

پریږده دوب شمه یوځل بیا دژوند تل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریاب ته غرقیدو ته مې زړه کیږي

دا خمار ژوند چې په بله باندې واوړي
راسه راسه ونشو ته مې زړه کیږي

ستا درُخ پرځمکه سرې سکروټي راغلې
ما بیا وسوځه لمبو ته مې زړه کیږي

جهان واخله د سورکو شونډو اورتون کې
وایرو ایرو ایرو ته مې زړه کیږي

شهر جني په کلی کی د کرک آشتی د دویم جلد پای..
لیکوال: خواجه زی.

د نور داسی ښایسته ناولونو ویلو لپاره زموږ چینل جوین او موږ حمایت کړی..
https://t.me/shuhab00

مینه به ښه وی که نفرت به ښه وی
وایه چی کوم ډول حالت به ښه وی

که زړه دی تنګ وی وایه دابه ښه وی

سندره پریږده عبادت به ښه وی

چی کلیمی به یی ویلی اوس غزلی وایی

هغه صوفی هم مین شوی چاته حال نه وایی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Edit From Bshair Ahmad Shabab

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library